

BIBLIATANULMÁNYOK

János evangéliumának témái

Írta: E. Edward Zinke és Thomas Shepherd

2024. október, november, december

Copyright © Hetednap Adventista Egyház, 2024

Copyright © E. Edward Zinke és Thomas Shepherd, 2024

Felelős kiadó: Ócsai Tamás

A *Bibliatanulmányokat* a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának Felnőtt Szombaticskolai Osztálya készíti, a Szombaticskolai Kéziratokat Elbíráló Nemzetközi Bizottság általános felügyelete alatt, amelynek tagjai szerkesztő-tanácsadóként is szolgálnak. A közzétett *Bibliatanulmányok* a bizottság véleményét is tükrözik, tehát nem kizárólag a szerző(k) elgondolásai olvashatók bennük.

©2024 A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciája®. Minden jog fenntartva. Senki vagy semmilyen intézmény nem jogosult arra, hogy a *Bibliatanulmányok* bármely részét vagy egészét átszerkessze, megváltoztassa, módosítsa, adaptálja, lefordítsa, kinyomtassa vagy kiadja a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® előzetes, írott engedélye nélkül. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® divízióirodái kaptak felhatalmazást arra, hogy meghatározott irányelvek mellett intézkedjenek a *Bibliatanulmányok* fordításával kapcsolatban. A fordítás és a kiadványok szerzői joga továbbra is a Generál Konferenciánál marad. A Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának® bejegyzett védjegye a „hetednap adventista” és az „adventista” kifejezés, valamint a lángot ábrázoló logó, amelyek a Generál Konferencia előzetes engedélye nélkül nem használhatók.

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Korrektor: *Fürjné Simon Edina*

Felelős szerkesztő: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház

2119 Pécel, Ráday u. 12.

Ügyintézés: *Dr. Tokics Imréné*

E-mail: tmaria@adventista.hu

Telefon: 06-30-530-7279 (munkaidőben)

Nyomdai előkészítés: *Ecsedi Gabriella*

Nyomdai munkálatok: *Szóllósy Műhely, Debrecen*

Felelős vezető: *Szóllósy Botond*

ISBN 978-963-9930-92-6

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: Útjelzők	6
2. tanulmány: Jézus isteni természetének jelei	14
3. tanulmány: Prológus - a háttértörténet	22
4. tanulmány: Krisztus a Messiás - és a tanúi	30
5. tanulmány: A samaritanusok bizonyágtétele	38
6. tanulmány: További bizonyágok Jézusról	46
7. tanulmány: Boldogok, akik hisznek	54
8. tanulmány: Ószövetségi próféciaák beteljesítése	62
9. tanulmány: Az élet forrása	70
10. tanulmány: Az út, az igazság és az élet	78
11. tanulmány: Az Atya, a Fiú és a Szentlélek	86
12. tanulmány: A dicsőség órája: A keresztes és a feltámadás	94
13. tanulmány: Epilógus: Megismerni Jézust és Igéjét	102
Reggeli dicséret	110

Ajánlott internetes oldalak:

Generál Konferencia:

- www.adventist.org

Transzeurópai Divízió:

- www.ted-adventist.org

Newbold College:

- www.newbold.ac.uk

Magyar Unió:

- www.adventista.hu

Dunamelléki Egyházterület:

- <http://det.adventista.hu>

Gyere ahogy vagy:

- www.gyereahogyvagy.hu

Tiszavidéki Egyházterület:

- <http://tet.adventista.hu>

Advent Kiadó:

- www.adventkiado.hu

Adventista Teológiai Főiskola:

- www.atf.adventista.hu

Ifjúsági Osztály:

- www.ifiinfo.hu

Reménység Evangélikációs Központ (REK):

- www.remenyivt.hu

Bibliatanulmányok:

- www.bibliatanulmanyok.hu

White Könyvtár:

- www.white-konyvtar.hu

János evangéliumának témái

Irán egy teheráni boltjában volt egy nagy erdőt ábrázoló perzsaszőnyeg. A gyönyörű darab egy svájci tájat jelenített meg – hegyekkel, vízeséssel, türkízkék tóval, erdős hegyoldalakkal és felhőkkel tarkított, hatalmas kék égbolttal.

Aki csak betért az üzletbe, bizonyára elgondolkozott a részleteken: hány csomó lehet benne négyzetcentiméterenként, milyen anyagból készült, mivel festették meg. Valószínűleg eltöprengtek a szőnyeget alkotó apróságokon.

Az is lehet, hogy a szemlélődő a szőnyeg egyedi szépségét adó, lenyűgöző technikára és képre összpontosított: a tó vízében tükröződő égboltra, a hófödte hegycsúcsokra, a zöld erdőre és a haragoszöld mohára. A kirajzolódó részletek mesterien összehangolt szépséget alkottak, az Alpok idilli táját ábrázolták.

Ebben a negyedévben mi is egy igazi remekművet fogunk vizsgálni, de nem a vászonra vitt ecsetvonások, precízen bekeretezett fotográfia vagy művészien szőtt szőnyeg formájában. Isten Igéjével foglalkozunk, *János evangéliuma* meseteri megfogalmazásában.

A szavak jelentéstartalma a szövegösszefüggésben tárul fel. Aki meg akarja érteni, mit mond a Szentírás, a kontextusában kell vizsgálnia azt – tekintetbe véve a környező mondatokat, fejezeteket, szakaszokat, valamint a Biblia egészének üzenetét. Végül pedig, mivel az egész Bibliát a Szentlélek ihlette, fontos minden egyes részt az egész összefüggésében tanulmányozni.

Ebben a negyedévben a cél *János evangéliuma* üzenetének a megértése. A négy evangélium között ez egészen egyedi, többször összpontosít Jézus és csak egy-két ember találkozójára, mint például Nátánael, Nikodémus, a samáriai asszony, a Bethesda tavánál fekvő beteg, a vakon született férfi, Lázár és a nővérei, Pilátus, Péter vagy Tamás esetében.

János evangéliuma Isten Igéje, az apostol közlésében. Amint az egész Biblia, úgy ez az evangélium is Isten akaratából, nem pedig emberéből keletkezett. János csupán készleges eszköz volt, akit a Szentlélek felhasznált számos meghatározó téma közvetítésére, mint az Ige (*logosz*), világosság, kenyér, víz, a Szentlélek, egység, jelek, bizonyágtétel és prófécia. E témák egymást erősítik és megvilágítják az evangélium egészében.

A Biblia tanulmányozásakor gyakran egy szó vagy egy kisebb szentírási szakasz értelmére koncentrálnak. Megnézzük egy-egy kifejezés jelentését egy bibliai szótárban, vizsgáljuk a nyelvtani formáját, közvetlen környezetét, történelmi összefüggését és – a szőnyeg hasonlatával élve – elgondolkozunk azon, hogy hány csomó van benne négyzetcentiméterenként, milyen az anyaga, a festése és a szőnyeg visszája, ezek is mind fontos adalékok.

Csakhogy a részletek vizsgálata közben nem szabad megfedkezünk a teljes képről! Amint a perzsa szőnyeg gondolatban elröpíthet bennünket a csodaszép alpesi tájra, úgy *János evangéliuma* vezessen vissza minket Jézus Krisztus életéhez, szolgálatához, akinek a megismerése örök életet hoz. A részleteknek is megvan a szerepük, mégpedig az, hogy a figyelmünket a teljes képre tereljék, ami Jánosnál az Isten által ihletett kinyilatkoztatás Urunkról és Megváltónkról, Jézus Krisztusról.

E. Edward Zinke a Hetednap Adventista Egyház Bibliai Kutatóintézetének korábbi társigazgatója, jelenleg is részt vesz számos tevékenységben, tagja több bizottságnak, így pl. a White Intézet Bizottságának alelnöke és az Adventist Review Szolgálat fő tanácsadója. Hetednap adventista egyeteméről három tiszteletbeli doktori fokozatot nyert. Maryland államban él.

Thomas Shepherd, PhD, DrPH kutató, az Andrews Egyetem Teológiai Szemináriumának vezető újszövetséges professzora. 2008 óta tanít az intézményben. A felesége Sherry Shepherd MD, akivel misszionáriusként szolgált Malawiban, Afrikában és Braziliában. Két felnőtt gyermekük és hat unokájuk van.

Clifford R. Goldstein főszerkesztő

Néhány megjegyzés a magyar kiadáshoz

Tanulmányunkban a bibliai idézeteket többnyire a Károli-féle fordításban közöljük. Más idézeteknél zárójelben olvasható a forrás megjelölése. Számos idézet, valamint a bibliai könyvek neve és rövidítése az újonnan revideált Károli-bibliafordítás (rövidítve: ÚRK, Budapest, 2012, Veritas Kiadó) szerint szerepel. Szintén gyakran idézünk még a Magyar Bibliatársulat 2014-ben kiadott, revideált új fordításából (rövidítve: RÚF). Ha az idézetben egy, az oldalon már ismertetett műre hivatkozunk, akkor használjuk az i. m. (idézett mű) rövidítést.

Érdeemes ellátogatni a Bibliatanulmányok internetes oldalára: www.bibliatanulmanyok.hu. A weboldal formátuma letisztult és könnyen áttekinthető, egy helyen megtalálunk rajta minden szolgáltatást: az **írott tanulmányt**, a **Tanítói mellékletet**, a **White-idézeteket**, a **hanganyagot**, valamint a **hetenkénti videobeszélgetéseket** és a **Misszió DVD-t**. Az oldal nemcsak számítógépen, hanem táblagépen és okostelefonon is elérhető.

Az érdeklődőket várjuk a Facebook Bibliatanulmányok csoportjában az alábbi címen: <https://www.facebook.com/groups/bibliatanulmanyok/>.

Az adott heti bibliatanulmánnyal kapcsolatos beszélgetés megtekinthető a PAX Tv adásában csütörtökönként 17.00 órai kezdettel, valamint a Bibliatanulmányok honlapján, illetve kérhető e-mailben, videóüzenetként.

Továbbra is szeretettel ajánlom a Tanítói mellékletet és a White-idézetek gyűjteményét, mindkettő külön kiadványként is beszerezhető.

*Zarkáné Teremy Krisztina
a magyar változat szerkesztője*

Útjelzők

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 12:9-14; Márk 3:22-23;
János 2:1-11; 4:46-54; 5:1-47

„Sok más jelt is tett Jézus a tanítványok szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében” (Jn 20:30-31, ÚRK).

Miért írta János ezt az evangéliumot? Jézus csodáit szerette volna kiemelni? Vagy inkább bizonyos tanításait akarta kihangsúlyozni? Mi volt az evangélium megírásának az oka?

A Szentlélek hatalma és befolyása alatt János ezt el is mondja: ugyan még nagyon sok mindent lehetett volna írni Krisztus életéről (Jn 21:25), de az evangéliumban szereplő történeteket azért írta le, *„hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében”* (Jn 20:30-31, ÚRK).

Ezen a héten János beszámolója alapján Jézus néhány első csodáját fogjuk tanulmányozni – amikor egy menyegzőn a vizet borrá változtatta, meggyógyította valakinek a halálos beteg fiát, valamint a Bethesda tavánál fekvő beteget.

János ezeket a csodákat „jeleknek” nevezi, amikor nem olyasmire gondol, mint az utcai jelzések. A valóság mélyebb szintjére mutató csodákról van itt szó, amelyek mutatják, hogy Jézus a Messiás. A beszámolókból emberek példáit látjuk, akik hittel válaszoltak Jézusnak, és ez arra biztat, hogy mi is ezt tegyük.

A KÁNAI MENYEGZŐ

Olvassuk el Jn 2:1-11 verseit! Milyen jelet tett Jézus Kánában? Hogyan segített ez a tanítványainak hitre jutni?

A tanítványok látták Jézus csodáját, amikor a vizet borrá változtatta. Ez bizonyosságul szolgált nekik, megerősítette a döntésüket, hogy Jézus követői lesznek. Ugyan miért ne tekintették volna ezt erős jelnek arra, hogy Ő valóban Istentől jött? (Ekkor valószínűleg még nem álltak készen arra, hogy Ő Isten.)

Mózes „jelekkel és csodákkal” (5Móz 26:8; lásd még 6:22) vezette ki Izraelt Egyiptomból. Isten általa szabadította meg a népét az egyiptomiaktól (bizonyos értelemben a „megmentőjük” volt).

Isten megjövendölte Mózes által, hogy jön majd egy olyan próféta, mint Mózes. Kérte a népét, hogy hallgassanak rá (5Móz 18:15; Mt 17:5; ApCsel 7:37). Jézus volt az a „próféta”, és ennek első jelét János evangéliuma 2. fejezetében adta, visszamutatva Izrael népének Egyiptomból való szabadulására.

Az egyiptomiak számára a Nílus kulcsfontosságú erőforrás volt, istenként imádták. Az egyik csapás a folyót érte: a víz vérré vált. Kánában Jézus hasonló csodát tett, de a vizet nem vérré, hanem borrá változtatta.

A vizet hat, a zsidó tisztasági szertartás céljára használt vizes korsóban tartották, ami még jobban összekapcsolja a történetet a szabadítás bibliai témáival. Amikor János beszámol a víz borrá változtatásának történetéről, ezzel visszautal a kivonulásra, és rámutat, hogy Jézus a Szabadító.

Mit gondolt a násznagy az erjedetlen borról, amit Jézus csodája folytán megkóstolt? Nem tudta, hogy Jézus csodát tett, és nagyon meglepte az ital kiváló minősége. Furcsállta, hogy a végére tartogatták a legjobbat.

A görög *oinosz* szóval a mustra és a borra egyaránt utaltak (lásd *The Seventh-day Adventist Bible Dictionary*. 1117. o.). Ellen G. White arról ír, hogy a csoda módra kapott ital nem volt alkoholos (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 116-117. o.). Akik tudták, mi történt, minden bizonnyal ámuldoztak a csoda láttán.

Téged milyen okok készítenek Jézus követésére? (Sok okot mondhatunk, nem igaz?)

A MÁSODIK JEL GALILEÁBAN

Földi szolgálata során Jézus csodákat tett, amelyek segítettek az embereknek, hogy hinni tudjanak benne. János pedig feljegyezte ezeket, hogy mások is higgyenek.

Olvassuk el Jn 4:46-54 szakaszát! Miért utal vissza az evangélista a kánai menyegzőn történt csodára?

Amikor János beszámolt Jézus második csodájáról, amit Galileában tett, említette az elsőt is, azt, ami a kánai menyegzőn történt. Mintha ezt mondaná: *A Jézus által végbevitt jelek segítenek megérteni, hogy ki is Ő valójában.* Majd hozzáfűzi: *„Ez már a második jel volt, amelyet Jézus tett, amint Júdeából Galileába jött”* (Jn 4:54, ÚRK).

Elsőre keménynek tűnhet Jézus válasza, amit a királyi ember kérésére mondott, viszont a férfi a fia gyógyulásától tette függővé, hogy fog-e hinni Jézusban. Jézus olvasott a gondolataiban, ezért figyelmeztette az apát a lelki betegségére, ami a fia életveszélyes állapotánál súlyosabb volt. Az előkelő emberbe villámcsapásként hasított a hirtelen felismerés, hogy a fia életébe kerülhet az ő lelki szegénysége.

Fontos megjegyezni: a csodák önmagukban nem bizonyították, hogy Jézus a Messiás. Mások is tettek csodákat: igaz próféták, de hamisak is. A csodák csupán a természetfeletti létezését mutatják, pusztán egy csoda nem feltétlenül jelenti azt, hogy Istentől van. (Sátán képes „csodákat” tenni, ha a „csoda” alatt természetfeletti tetteket értünk.)

Fájdalmában a királyi ember Jézus irgalmáért esedezett, kérlelte, hogy gyógyítsa meg a fiát. Jézus válasza ekkor megerősítette: *„Menj el, a te fiad él”* (Jn 4:50). Az „él” szó görög megfelelője is jelen időben van. Ez a nyelvtani forma olyan bizonyossággal fejezi ki a jövő idejű eseményt, mint ami már meg is történt. A férfi ezek után nem sietett haza, hanem mivel hitt Jézusnak, másnap ért haza. Majd megtudta, hogy a fiának pontosan akkor ment le a láza, amikor Jézus biztatóan szólt hozzá.

Komoly ok ez arra, hogy az ember higgyen Jézusban!

Milyen ismertető jeget keressünk még, mielőtt egy csodáról automatikusan azt gondolnánk, hogy Istentől van?

CSODA BETHESDA TAVÁNÁL

János beszámolója szerint a következő jel Bethesda tavánál történt (Jn 5:1-9). Az emberek azt hitték, hogy egy angyal felkavarja a vizet, és ekkor az először vízbe lépő beteg meggyógyul. Emiatt a tó tornácai zsúfolásig megteltek gyógyulni vágyókkal, akik a következő alkalmat lesték. Jézus Jeruzsálemben járt, és a tó mellett elhaladva felfigyelt a várakozók sokaságára.

Különleges látvány lehetett! A sok ember bizonyára mind beteg volt, várták és várták a víz általi gyógyulást, ami biztosan nem történik meg. Igazi alkalom volt ez Jézus számára.

Olvaszuk el Jn 5:1-9 verseit! A tó körül nyilván mindenki szeretett volna jobban lenni, akkor vajon miért kérdezte Jézus azt a bénán fekvő férfitől, hogy meg akar-e gyógyulni (Jn 5:6)?

Amikor az ember már hosszú ideje beteg, számára az válik normális állapotúvá, és bármilyen furcsa, kissé nyugtalanító lehet kikerülni a tehetetlenségből. Válaszával a férfi azt fejezte ki, hogy meg akar gyógyulni. Ott volt a gond, hogy nem a megfelelő helyen kereste a gyógyulást - miközben éppen előtte állt Jézus, aki lábat adott az embernek. Aligha tudta, ki szólította meg, bár a gyógyulás után kezdhetett ráeszmélni, hogy Jézus valóban egészen különleges.

„Jézus nem kérte ezt a szenvedőt, hogy higgyen benne. Egyszerűen így szólt: *»Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!«* (Jn 5:8)! Ám a férfi hite belekapaszkodik ebbe a mondatba. Minden idegét és izmát átjárja az új élet, bénult tagjai egészségesen kezdenek működni. Kérdés nélkül aláveti akaratát Krisztus parancsának, és minden izma engedelmeskedik akaratának. Felszökken, és újra tud mozogni.

Jézus nem biztosította isteni segítségről. A férfi egy percre kételkedhetett volna, de akkor elveszíti egyetlen gyógyulási lehetőségét. Ám hitt Krisztus szavának, aszerint cselekedett, és visszanyerte erejét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 160. o.).

Jézus később találkozott a férfivel a templomban. „Látod, meggyógyultál, többet azért ne vétkezz, hogy rosszabbul ne legyen dolgod” (Jn 5:14, ÚRK) - mondta. Mi a kapcsolat a betegség és a bűn között? Miért kell viszont tisztában lennünk azzal is, hogy nem minden betegség valamilyen konkrét bűn következménye az életünkben?

KEMÉNY SZÍV

Maguk a jelek, csodák még nem bizonyítják, hogy Istentől volnának, amikor azonban valóban tőle származnak, veszélyes elvetni azokat.

Olvassuk el Jn 5:10-16 szakaszát! Milyen tanulságot vonhatunk le a vallási vezetők elképesztő szívbéli keménységéből Jézussal és az általa végbevitt csodával szemben?

Amikor a férfi újból találkozott Jézussal, azonnal elmondta a vallási vezetőknek, hogy Ő gyógyította meg. Azt gondolná az ember, hogy az eset alkalmat ad Isten dicsőítésére, a vezetők azonban „*üldözőbe vevék... Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton*” (Jn 5:16).

A szombati gyógyítást csak vészhelyzetben engedélyezték. Ez az ember már harmincnyolc éve feküdt bénán, tehát a meggyógyítását nem tartották sürgős dolognak. Ráadásul ugyan miért volt szükség arra, hogy még az ágyát is felvegye? Az ember azt gondolná, aki erőt kap Istentől ilyen csoda végbevételére, az azt is tudja, hogy szombaton haza lehet-e vinni egy fekhelyet. Jézus nyilván mélyebb bibliai igazságokra akarta elvezetni őket, túl az ember-alkotta, az igaz hitet bizonyos esetekben elfojtó szabályokon és rendelkezésen.

Mennyire képes megkeményedni az ember szíve, még akkor is, ha szembeül a bizonyítékokkal? Mit tanítanak erről a következő beszámolók? Mt 12:9-14; Mk 3:22-23; Jn 9:1-16

Hogyan lehettek ennyire elvakultak a vallási vezetők? A válasz valószínűleg az, hogy a saját romlott szívük miatt; a tévhitük miatt, hogy a Messiás azonnal megszabadítja őket Rómától; mert annyira szerették a hatalmat; mert nem akartak meghajolni Isten előtt. Mindez közrejátszott abban, hogy elutasítsák éppen a szemük előtt lévő igazságot.

Mire figyelmeztetett Jézus Jn 5:38-42 verseiben? Mit tanulhatunk a szavaiból? Vagyis mi lehet bennünk, ami vakká tesz bennünket azokra az igazságokra, amelyeket ismernünk és alkalmaznunk kell az életünkben?

JÉZUS ÁLLÍTÁSAI

A Bethesda tavánál történt csoda kiváló alkalmat biztosított Jánosnak arra, hogy kiemelje, kicsoda Jézus valójában. Kilenc versben írja le a csodát, és mintegy negyven versen át mutatja be a csodát végbevívó Jézust.

Olvassuk el Jn 5:16-18 verseit! Miért üldözték Jézust a szombati jótette után?

Zavaró lehet Jn 5:18, mert mintha azt mondaná, hogy Jézus megtörte a szombatot. Azonban alaposabban szemügyre véve Jn 5:16-18 szakaszát, kitűnik, hogy szombati „munkája” párhuzamban áll az Atyával való kapcsolatával. Isten szünet nélkül, szombaton is fenntartja az univerzumot, következésképpen Jézus szombati tette részét képezi annak az állításának, hogy Ő Isten. A vallási vezetők az állítólagos szombatrontása és az Istennel való egyenlőségének kijelentése miatt üldözték.

Olvassuk el Jn 5:19-47 szakaszát! Mivel akarta Jézus rávezetni a vallási vezetőket, hogy megértsék, ki is Ő valójában? Állításának szilárd bizonyítékát adta az éppen akkor bemutatott csoda.

Jézus három lépében igazolja a tetteit. Először beszél az Atyával való bensőséges kapcsolatáról (Jn 5:19-30). Jelzi: Ő és az Atya egymással összhangban cselekszenek, egészen addig a pontig, hogy Jézusnak hatalmában áll ítélni és halottakat feltámasztani (Jn 5:25-30).

Másodszor, Önmagát igazolva gyors egymásutánban négy „bizonyítékot” említi: Keresztelő Jánost (Jn 5:31-35), a csodáit (Jn 5:36), az Atyát (Jn 5:37-38) és a Szentírást (Jn 5:39). Ezek mind jó bizonyítékot tesznek Jézusról.

Jn 5:40-47 szakaszában végül Jézus feltárja a vádoló elött a *rájuk vonatkozó ítéletet*, rámutatva az ellentétre a saját szolgálata és az ő énközpontúságuk, önzésük között. Nem is Ő, hanem éppen Mózes vádolja őket (Jn 5:45-47), pedig benne reménykedtek.

Hogyan tarthatjuk magunkat távol attól a csapdától, hogy hihet az ember Istenben, sőt követhet helyes tantételeket, mégsem adja át magát teljesen Krisztusnak? Beszéljessünk erről szombaton a csoportban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Jézus nem biztosította isteni segítségről [a bénán fekvő embert]. A férfi egy percre kételkedhetett volna, de akkor elveszíti egyetlen gyógyulási lehetőségét. Ám hitt Krisztus szavának, aszerint cselekedett, és visszanyerte erejét. Ugyanilyen hittel nyerhetünk lelki gyógyulást. A bűn elválasztott az isteni élettől. Lelkünk megbénult. Nem vagyunk képesek szent életet élni, ugyanúgy, mint a magatehetetlen férfi sem tudott járni... Ezek a csüggedők, küszködők nézzenek fel! A Megváltó a vérén megváltottak fölé hajol, és kifejezhetetlen szelidséggel, szájalommal így szól: »Akarsz-e meggyógyulni« (Jn 5:6)? Megparancsolja, hogy kelj fel egészségesen, békében. Ne várj, amíg érzed, hogy meggyógyultál! Higgy szavának és teljesül! Állj akarattal Krisztus oldalára! Szolgálj neki, cselekedj szava szerint, és erőt fogsz kapni! Bármilyen bűnös szokásba, uralkodó szenvedélybe merül is bele az ember hosszú időn át, amely parancsol a testnek és léleknek, Krisztus meg tud és meg is kíván szabadítani attól. Életet ad lelketeknek, melyek »holtak a ti vétkeitek miatt« (Ef 2:1). Megszabadítja a gyengeség, szerencsétlenség és a bűn láncai által megkötözött foglyot” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 160-161. o.).

„Jézus visszautasította az istenkáromlás vádját. Az én hatalmam - mondta - a munkavégzés, amivel vádoltok engem az, hogy Isten Fia vagyok, egy vagyok velem természetemben, akaratomban, céloban” (i. m. 166. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A heti tanulmányban a hit volt a lényeg, ezért történhetett meg a gyógyulás. A vallási vezetőkben azonban a kétely és a hitetlenség veszélyei mutatkoztak meg. Miért nem szabad összetéveszteni a kételkedéssel azt, ha kérdéseink vannak (mindenkinek vannak)? Miért nem ugyanaz a kettő? Miért fontos tudni, hogy mi a különbség közöttük?
- 2) Térjünk vissza a csütörtöki rész utolsó kérdéséhez! Hetednapi adventistaként miért kell különösen óvakodnunk ettől a veszélytől? Fontos például tudni, hogy melyik az igaz szombat, sőt meg is ünnepegni azt, vagy ismerni a holtak állapotának tantételét, de még ezek az igazságok sem üdvözítenek! Miért nem? Ki által nyerünk üdvösséget? Hogyan?
- 3) Térjünk vissza ahhoz, amire Jézus figyelmeztetett Jn 5:47 versében! Hogyan esnek ebbe a hibába például azok, akik nem fogadják el az egész világra kiterjedő özönvízről és a hatnapos teremtésről szóló bibliai beszámolót?

GYENGÉDSÉG, SZERETET, EGYÜTTÉRZÉS

„De te Uram, könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú” (Zsolt 86:15)!

„Isten elrendelte... hogy a nagy szomorúságban gyengéden és szeretettel vigasztaljuk egymást. Senki nem élhet-halhat önmagának. Az élet és a halál minden embert érinti... Isten annak kötelességét bizta eszközeire, az emberekre, hogy finom, gyengéd, könyörületes szeretetükkel bemutassák jellemét, tanúsítsák kegyelmét, bölcsességét és jóindulatát...

Jézust... mindig megindította az emberi szenvedés. A mi szívünket Szentlelkének kell meglágyítania és elfoglalnia ahhoz, hogy mi is hozzá hasonlóvá váljunk... Mindenütt vannak a halál szélére került emberek, éppen ezért igen fontos, hogy krisztusi könyörületességre tegyünk szert, nehogy türelmetlenségünkkel és az együttérzésre való hajlam hiányával bárkiben is erősítsük az ellenszegülést... Azt kérdezem: Vajon megtanulom valaha a krisztusi kedvességet? Mennyire kell ismernünk Jézust és mennyei Atyánkat ahhoz, hogy jellemünkben Őt tudjuk bemutatni!...

Jézus nem csak azért hív, hogy kegyelmével és társaságával néhány órára felfrissítsen, és utána világosságából eltávozva, szomorúságban és bajok között járjunk. Nem! Azt mondja, hogy maradjunk benne, Ő pedig mibennünk. Ő mindenütt ott van, ahol munkáját végezni kell, kedvesen, szeretettel és együttérzéssel... Ő a menedékünk. Tapasztalatunknak egyre szélesednie és mélyülnie kell. Jézus kitérte előttünk kimondhatatlan szeretetének isteni teljességét, és azt mondja, hogy »Isten munkatársai« (1Kor 3:9) vagytok. Milyen nagy e szavak jelentősége: »Maradjatok én bennem« (Jn 15:4), »Vegyétek föl magatokra az én igámat«! Megtesszük? Megígérte, hogy akkor »nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek« (Mt 11:29). Nyugalom, teljes nyugalom van abban, ha Krisztusban maradjunk” (Ellen G. White: *Our Father Cares*. 117-118. o.).

Jézus isteni természetének jelei

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 53:4-6; János 6:1-15, 26-36; 9; 11;
1Korinthus 1:26-29; 5:7

„Ekkor Jézus azt mondta: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él, és mindenki, aki él, és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt” (Jn 11:25-26, ÚRK)?

A Bibliából világosan kitűnik, hogy Jézus Krisztus az örökkévaló Fiú, egy az Atyával, az élete nem mástól származik, Ő nem teremtmény. Jézus teremtett meg minden létezőt (Jn 1:1-3). Örökkévaló, nem volt olyan idő, amikor ne létezett volna. Amikor a világunkba jött, magára vette az emberi természetet, miközben megtartotta isteni természetét is. Bizonyos alkalmakkor mondott és tett olyat, ami által megmutatkozott, felvillant istensége.

János fontosnak tartotta ezt az igazságot, így amikor Jézus csodáit számba vette, ezekre utalva mutatott rá istenségére. Jézus nemcsak mondott olyasmit, amiből kitűnt istensége, hanem azt a tettei is alátámasztották.

Az e heti tanulmányban Jézus Isten-voltának legnagyobb jelei közül megvizsgálunk hármat. Feltűnő, hogy minden esetben voltak, akik nem hittek a csodában vagy nem fogták fel a jelentőségét. Némelyek ekkor fordultak el Jézustól, mások még mélyebbre merültek a vakságban, sőt olyanok is voltak, akik Jézus megölését kezdték tervezni. Megint mások azonban elhitték, hogy Jézus a Messiás.

AZ ÖTEZER MEGVENDÉGELESE

Jn 6:4-5 verseiben az apostol kiemeli, hogy az ötezer ember megvendéglése nem sokkal a páskaünnep előtt történt. A páska Izrael Egyiptomból való szabadulásának emlékünepe volt. A páskabáránynak az elsőszülöttek helyett kellett meghalnia. Ez az áldozat jelképezte Jézus értünk vállalt halálát. A kereszten Jézus hordozta el azt a büntetést, amit a bűneink miatt mi érdemelnénk meg: „*a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, megáldoztatott érettünk*” (1Kor 5:7).

„Viselte a törvénszegés szégyenét; szenvedett, mert Atyja elfordította arcát tőle, míg nem a Fiú szíve meghasadt, és kilehelte lelkét. A menny az ember üdvösségéért hozta ezt az áldozatot” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 464. o.).

Olvassuk el Jn 6:1-14 szakaszát! Milyen párhuzamokat találunk itt Jézus és Mózes között? Mit tett Jézus, aminek emlékeztetnie kellett volna a népet arra, amikor őseik megszabadultak Mózes szolgálata által?

A történet számos része párhuzamot mutat Jézus és a kivonulás történetében Mózes között. A páska (húsvét) ideje (Jn 6:4) az Egyiptomból való hatalmas szabadításra utal. Jézus felment a hegyre (Jn 6:3), ahogy Mózes felment a Sínai-hegyre. Jézus próbára tette Fülöpöt (Jn 6:5-6), amint az izraelitákat próbára tette Isten a pusztában. A kenyérszaporítás (Jn 6:5-6) a mannára emlékeztet. A megmaradt étel összeszedése (Jn 6:12) visszautal arra, hogy az izraeliták összegyűjtötték a mannát. Tizenkét kosár maradék lett (Jn 6:13), Izraelnek szintén tizenkét törzse volt. Az emberek azt mondták, hogy Jézus az a próféta, akinek el kellett jönni a világba (Jn 6:14), párhuzamban 5Móz 18:15 jövendölésével, ami a Mózeshez hasonló prófétára utal. Mindez úgy mutat Jézusra, mint az új Mózesre, aki eljött megszabadítani népét.

János ezekkel bemutatja, hogy Jézus nem egyszerűen csak jeleket és csodákat tett, hanem olyan jeleket és csodákat vitt végbe, amelyeknek az összefüggései különös jelentőséggel bírtak a zsidó nép számára. Jézus ezekkel lényegében rámutatott előttük isteni voltára.

Olvassuk el Ézs 53:4-6 és 1Pt 2:24 verseit! Milyen fontos igazságot tanítanak ezek a szakaszok Jézusról? Hogyan kapcsolódik ez isteni mivoltához? Miért ez a legfontosabb igazság számunkra?

„VALÓBAN EZ AZ A PRÓFÉTA”

Olvassuk el Jn 6:14-15, 26-36 szakaszait! Hogyan reagáltak az emberek erre a csodára? Hogyan akarta Jézus bemutatni ezzel, hogy ki Ő valójában?

Júdea népe földi messiást várt, aki megszabadítja őket a Római Birodalom elnyomása alól. Háború idején a két legnehezebb feladat a sereg táplálása, valamint a sebesültekről és a halottakról való gondoskodás. Csodái által Jézus bemutatta, hogy Ő mindkettőre képes. Jézus azonban nem ezért jött el, és a csodáinak sem ez volt a célja. Az ötezer megvendégeléséről szóló beszámoló alkalmat adott a szemléltetésre azzal kapcsolatban, hogy Jézus az Élet Kenyere, Isten maga jött le a mennyből. *„Én vagyok az élet kenyere, aki hozzám jön, nem éhezik meg soha”* (Jn 6:35, ÚRK) – mondta. Ez az első János evangéliumának hét *„Én vagyok”* kezdetű kijelentése közül, amelyekben az *„Én vagyok”* után valamilyen állítás következik: *„az élet kenyere”* (Jn 6:35, ÚRK); *„a világ világossága”* (Jn 8:12); *„az ajtó”* (Jn 10:7, 9); *„a jó pásztor”* (Jn 10:11, 14); *„a feltámadás és az élet”* (Jn 11:25); *„az út, az igazság és az élet”* (Jn 14:6); *„az igazi szőlőtő”* (Jn 15:1, 5). Ezeknek a kijelentéseknek mindegyike egy-egy fontos igazságra mutat Jézussal kapcsolatban. Az *„én vagyok”* kifejezés pedig visszautal 2Mózes 3. fejezetére, ahol Isten úgy mutatkozik be Mózesnek, mint a nagy VAGYOK (vö. Jn 8:58). Jézus a nagy VAGYOK.

Csak hogy a nép ebből semmit nem értett meg.

„Elégedetlen szívük kifogásolta: ha Jézus oly sok csodát tud művelni, amennyit láttak, akkor miért nem adhat erőt, egészséget, gazdagságot egész népének, miért nem szabadítja meg őket elnyomóiktól és dicsóítja meg őket hatalomban és tisztességben? Azt állítja, hogy Isten Küldötte, és mégsem akar Izrael királya lenni. Ezt a rejtélyt nem tudták megfejteni. Elutasítását félreértették. Sokan arra következtettek, hogy nem mer előállni igényeivel, mert Ő maga is kételkedik küldetésének isteni jellegében. Ezzel kitérték szívüket a hitetlenség előtt, és a Sátán által vetett mag meghozta a maga gyümölcsét: félreértést, elszakadást” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 320-321. o.).

Anyagi javakat vártak az örök életen át megmaradó igazság helyett. Ez a csapda mindannyiunkat fenyeget, ha nem vagyunk körültekintőek!

Hogyan köthetnek le egészen bennünket anyagi jellegű dolgok, a lelkiek kárára?

A VAK EMBER MEGGYÓGYÍTÁSA, 1. RÉSZ

Olvassuk el Jn 9:1-16 szakaszát! A tanítványok szerint mi okozta a férfi vakaságát? Hogyan igazította helyre a téves nézetüket Jézus?

A tanítványok a betegséget összekötötték a bűnnel. Számos ószövetségi szakasz is ebbe az irányba mutat (vö. 2Móz 20:5; 2Kir 5:15-27; 15:5; 2Krón 26:16-21), Jób történetének viszont óvatosságra kellett volna intenie őket a tekintetben, hogy mindig ez lenne az összefüggés. Jézus világossá tette a dolgot, miközben azt sem tagadta, hogy valóban lehet összefüggés a bűn és a szenvedés között. A konkrét eset viszont egy magasabb rendű célra mutatott, arra, hogy a gyógyítás Istent dicsőítse meg. A beszámolóban találunk bizonyos hasonlóságokat a teremtési történettel: Isten megformálta az embert a föld porából (1Móz 2:7), Jézus pedig sarat készített, úgy adta meg a férfinak azt, aminek a hiányával élt már az anyaméhtől kezdve. Mátnál, Márknál és Lukácsnál a csodák történetei közös minta szerint haladnak: a probléma leírása, a személy Jézushoz vezetése, a gyógyítás és a gyógyulás elismerése, Isten dicsőítésével. *János evangéliuma* 9. fejezetében ez a sorrend a 7. verssel végződik. Jánosra jellemző azonban, hogy a csoda jelentőségéből sokkal szélesebb vita tárgya lesz, a gyógyult ember és a vallási vezetők közötti hosszas beszélgetés alakul ki belőle. Ez a feltűnő vita két, egymással összefonódott fogalom ellentétpárjai körül forog: bűn/Isten cselekedetei, valamint vakaság/látás.

A történet elbeszéléséből egészen a 14. versig nem derül ki, hogy Jézus szombaton gyógyította meg ezt az embert, amivel a hagyomány – de nem a Szentírás! – szerint megszegte a szombatot. A farizeusok ezért szombatrontónak tekintették. Állították: Jézus „*nem tartja meg a szombatot*” (Jn 9:16), és arra a következtetésre jutottak, hogy ezért nem Istentől jött. Mások azonban azt nem értették, hogyan tehetne ilyen csodákat egy bűnös ember (Jn 9:16).

Még távolról sincs vége a vitának, azonban máris kialakul a megosztottság. A vak ember számára egyre világosabbá válik, hogy kicsoda Jézus; a vallási vezetők viszont mind jobban összezavarodnak, vagy vakká válnak arra, hogy ki is Ő valójában.

Annyira elvakíthatnak bennünket a saját hiedelmeink, hagyományaink, hogy átsiklunk fontos igazságok felett, amelyek a szemünk előtt vannak. Mit szűrhetünk le ennek veszélyéről az itt tárgyalt történetből?

A VAK EMBER MEGGYÓGYÍTÁSA, 2. RÉSZ

Jn 9:17-34 szakaszában milyen kérdéseket tettek fel a vezetők, és hogyan felelt nekik az egykor vak ember?

A 9. fejezetnek ez a hosszú szakasza az egyetlen olyan rész *János evangéliumában*, ahol nem Jézus a főszereplő, még ha bizonyosan Ő is áll a vita középpontjában. A történet a bűn kérdésével kezdődik (Jn 9:2), a farizeusok bűnösnek gondolják Jézust a szombati gyógyítás miatt (Jn 9:16, 24), és a meggyógyult emberről is elítélően nyilatkoznak: „*mindenestől bűnben születél*” (Jn 9:34).

Érdekes fordulat történik: A vak ember egyre jobban lát, nem csupán fizikailag, hanem lelkiileg is, mind jobban értékeli Jézust és erősödik a hite benne. Ezzel szemben a farizeusok még elvakultabbak lesznek, előbb megoszlás alakul ki köztük Jézust illetően (Jn 9:16), majd azt sem tudják, „*honnan való*” (Jn 9:29).

A csoda elbeszélése alkalmat ad Jánosnak arra, hogy elmondja, ki is Jézus. János 9. fejezetében látjuk a jelek témájának a metszéspontját az evangélium több más témájával. János újból megerősíti, hogy Jézus a világ Világossága (Jn 9:5; vö. 8:12). A történet kitér Jézus titokzatos származására is: ki Ő és honnan jött, mi a küldetése (Jn 9:12, 29; vö. 1:14). Mózes személyét a korábbi csodák kapcsán is említi, itt is feltűnik (Jn 9:28-29; vö. 5:45-46; 6:32). Végül pedig ott van a sokaság reakciója. Vannak, akik jobban szeretik a sötétséget a világosságnál, másokban pedig hit ébred (Jn 9:16-18; vö. 1:9-16; 3:16-21; 6:60-71).

Félelmetes a vallási vezetők lelki vaksága! A korábban vak koldus ki tudja mondani: „*Örök idők óta nem hallottak még olyat, hogy egy vakon született szemét valaki megnyitotta volna. Ha ez az ember nem Istentől lenne, semmit sem tehetne*” (Jn 9:32-33, ÚRK). Azonban a vallási vezetők, a nép lelki vezetői, akiknek legelőször kellett volna felismerniük Jézust és elfogadni, hogy Ő a Messiás, a komoly bizonyítékok dacára sem ismerik fel. Vagy inkább igazából nem akarják meglátni, hogy Ő az. Dermesztő figyelmeztetés ez arra, hogy mennyire félrevezethet bennünket a saját szívünk!

Olvassuk el 1Kor 1:26-29 szakaszát! Hogyan illeszkednek Pál szavai János beszámolójához? Hogyan alkalmazható ugyanez az elv ma is?

LÁZÁR FELTÁMASZTÁSA

János evangéliumának 11. fejezete tele van szomorúsággal: egy kedves barát betegségének szomorú híre (Jn 11:1-3); sírás a halála miatt (Jn 11:19, 31, 33); a nővérek panasza, hogy Lázár nem halt volna meg, ha Jézus ott lett volna (Jn 11:21, 32); és Jézus könnyei (Jn 11:35).

Jézus mégis késlekedett két napig, mielőtt elindult volna Lázárhoz (Jn 11:6), sőt, el is mondta: örül, hogy nem volt ott korábban (Jn 11:14-15), nem mintha szívtelen lett volna, hanem Isten dicsőségét akarta bemutatni.

Mire Jn 11:17-27 szakaszához érünk, Lázár már négy napja halott, ekkorra a test már oszlásnak indult, ezért mondta Márta: „*Uram, immár szaga van, hiszen negyednapos*” (Jn 11:39). Jézus késlekedése vitathatatlanul még megdöbbenőbbé tette az utána következő csodát. Feltámasztani egy oszlásnak indult holttestet? Milyen nagyobb bizonyosságot adhatott volna ennél Jézus arra, hogy Ő valóban Isten?

Istenként, mint aki kezdetben megteremtette az életet, Jézusnak hatalma van a halál felett. Felhasználta ezt az alkalmat, Lázár halálát arra, hogy bemutasson egy alapvető igazságot önmagáról: „*Én vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz énbennem, ha meghal is, él; És aki csak él és hisz énbennem, soha meg nem hal*” (Jn 11:25-26).

Olvassuk el Jn 11:38-44 verseit! Mit tett Jézus, amivel alátámasztotta az állítását?

Amikor Jézus látóvá tette a vakot, bemutatta, hogy Ő a világ Világossága (Jn 8:12; 9:5), itt pedig feltámasztotta Lázárt a halálból (Jn 11:43-44), amivel bizonyította, hogy Ő „*a feltámadás és az élet*” (Jn 11:25).

Ez a csoda minden másnál világosabban mutat rá, hogy Jézus az életadó, aki maga is Isten. Erős bizonyítékkal támasztja alá a János által bemutatott témát, miszerint Jézus az Isten Fia, akiben ha hiszünk, életünk lehet általa (Jn 20:30-31).

Mire ennek a lélegzetelállító történetnek a végéhez érünk (Jn 11:45-54), amit látva sokan hitre jutottak (Jn 11:45), komoly, de szomorú ironia bontakozik ki. Jézus bemutatja: képes életre kelteni azt, aki meghalt, miközben a vallási vezetők azt képzelik, hogy megállíthatják Őt, ha megölik. Micsoda példája ez az emberi gyarlóságnak, szemben Isten bölcsességével!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A galileai válság” (319-330. o.), „Lázár, jöjj ki!” (441-451. o.) és „Papi ármányok” (452-456. o.) c. fejezetei

„Krisztus élete, mely életet ad a világnak, Igéjében rejlik. Jézus szava által gyógyított betegségeket és űzött démonokat, szavára csendesedett le a tenger, támadt föl a halott, és az emberek tanúsították, hogy szavában hatalom van. Isten Igéjét szölte, amikor az Ószövetség összes prófétája és tanítója által szölt. Az egész Biblia Krisztus megnyilatkozása, és a Megváltó az Igéhez akarta erősíteni követőinek hitét. Amikor látható jelenléte visszavonul, az Ige lesz erejük forrása. Mesterükhöz hasonlóan nekik is minden Igével kell élniük, »amely Istennek szájából származik« (Mt 4:4).

Amiképpen fizikai életünket az élelem tartja fönn, azonképpen lelki életünket Isten Igéje élteti. Minden léleknek Isten Igéjéből kell életet kapnia saját maga számára. Ahogyan magunknak kell ennünk, hogy táplálékhoz jussunk, úgy magunknak kell bevennünk az Igét is. Ne pusztán más értelmének a közvetítésével kapjuk meg. Gondosan tanulmányozzuk a Bibliát, kérjük Istentől a Szentlélek segítségét, hogy megérthessük Igéjét” (i. m. 325-326. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A héten arról olvastunk, hogy Jézus megvendégelt ötezer embert, meggyógyította a születésétől fogva vak férfit, majd pedig feltámasztotta Lázárt a halálból, minden esetben istenségének hatalmas bizonyítékát adta. Ám ha mégoly bámulatosak voltak is ezek a csodák, megoszlás alakult ki a nyomukban. Voltak, akik hittel fogadták, mások azonban kételkedtek. Komoly bizonyítékok láttán is dönthetnek úgy az emberek, hogy nem fogadják el Istent. Mi a tanulság ebből?
- 2) Ezek a történetek egyöntetűen Krisztusra, Isten Fiára mutatnak. Miért olyan fontos a Jézusba mint Megváltóba vetett hit szempontjából az, hogy Ő Isten?
- 3) Térjünk vissza 1Kor 1:26-29 verseihez! A 21. században hogyan működik ugyanez az elv? A keresztény hitből mit tartanak „bolondságnak”, mit gúnyolnak és utasítanak el azok, akik „test szerint bölcssek”? Mi az a hitünkben, ami „megszégyeníti” „az erőseket”?

REMÉNYIK SÁNDOR: CSAK AZT NE

Csak azt ne engedd meg, én Istenem,
Hogy másba belelássam, átvigye
A rosszat, ami bennem van csupán.
Bűnök burjánja vert fel engemet,
De közelemben rózsaligetek
Illatoznak igazak udvarán.
Égek a magam-fűtötte pokolban,
De jobbra s balra tőlem mennyország van:
Ó Isten, e hitemet el ne vedd.
Szentek veszik a máglyámat körül,
S bár eloltaniuk nem sikerül,
Lángomba hullatják könnyeiket.

Prológus – a háttértörténet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:1; Máté 7:21-23; János 1:1-5, 9-13; 3:16-21; 9:35-41; 17:1-5

„Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige” (Jn 1:1, ÚRK).

Az első héten *János evangéliumának* végével foglalkoztunk, ahol az apostol elmondta könyve megírásának okát. Ezen a héten visszatérünk az evangélium elejéhez. Itt János feltárja, hogy a Szentlélek ihletése nyomán milyen irányba kívánja terelni az olvasót. Az Újszövetség írói általában művük első szavaiban, bekezdéseiben megemlítik, hogy mely kérdéseket akarják érinteni. Ezt teszi János is, aki választott témáit egy hatalmas kozmikus folyamat részeként mutatja be, amely felvázolja a Jézus Krisztussal kapcsolatos, döntő jelentőségű, még a teremtés előtti időre visszamutató igazságokat.

A könyv elején található bemutatás révén előnyt élveznek az olvasók, mert már tudják, hogy Jézus a Messiás, de a szereplők ezzel még nincsenek tisztában. Világosan láthatjuk a fő témákat, amelyekhez az evangélista visszatér, miközben Jézus történetét elmondja. Ezeket a jelentős témaköröket Jézus földi idejének történelmi periódusában helyezi el.

Heti tanulmányunkat a Prológussal (Jn 1:1-18) kezdjük, összefoglaljuk a fő témáit, amelyekkel majd *János evangéliumának* más részeiben is foglalkozni fogunk.

KEZDET BEN - AZ ISTENI LOGOSZ

Olvassuk el Jn 1:1-5 szakaszát! Mit tudhatunk meg ebből az Igéről, Jézus Krisztusról?

János evangéliuma csodálatra méltó gondolattal kezdődik: „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige” (Jn 1:1, ÚRK). Ez a gyönyörű mondat szinte felfoghatatlanul mélységes gondolatot fejez ki.

Először is, az evangélista utal a teremtés történetére, 1Móz 1:1 versére: „Kezdetben”. Az Ige már a világegyetem kezdete előtt élt, János tehát megerősíti, hogy Jézus örökké létezett.

A következő, hogy „az Ige Istennél volt” (ÚRK). Jn 1:18 versében János utal rá, hogy Jézus „az Atya kebelén van” (ÚRK). Megpróbálhatjuk elképzelni, mit is jelent ez pontosan, annyi azonban biztos, hogy Jézus és az Atya kapcsolata nagyon bensőséges, szoros.

Majd pedig János ezt mondja: „és Isten volt az Ige” (ÚRK). Hogyan lehet az Ige Istennél, miközben Ő Isten? A választ a görög nyelvtanban találjuk meg. A görögben van határozott névelő (*a/az*), viszont nincs határozatlan névelő (*egy*). Számunkra tehát az a lényeg, hogy a görög határozott névelő (*a/az*) konkrétan rámutat valamilyen tárgyra vagy személyre.

A görög szövegben az „Ige Istennél volt” (ÚRK) kifejezésben az „Isten” szó előtt van névelő, ami egy konkrét személyre, az Atyára mutat: *Az Ige az Atyával volt.* Az „Isten volt az Ige” (ÚRK) szókapcsolatban a görögben az *Isten* szó előtt nincs névelő, ami ebben az esetben az isteni létre mint jellemzőre mutat. Jézus Isten - Ő nem az Atya, de isteni Személy, Isten Fia, a Szentháromság második Személye. Az apostol megerősíti ezt az értelmezést. Jn 1:3-4 verseiben kijelenti, hogy Jézus a Teremtője minden teremtménynek. A korábban nem létező dolgok és élőlények egyedül Jézus, a Teremtő Isten által álltak elő.

„Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. »Isten képmása«, az Ő nagyságának, fenségének képe, az Ő »dicsőségének világotlata« (vö. 2Kor 4:4, 6)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 11. o.).

Krisztus isteni természete miért különösen fontos része a teológiánknak? Mit veszítenénk, ha Jézus csak egy teremtmény volna? Beszéljünk erről szombatán a csoportban! Hitünk szempontjából miért meghatározó az, hogy Krisztus örökkévaló Isten?

AZ IGE TESTTÉ LETT

Olvassuk el Jn 1:1-3, 14 verseit! E versek szerint mit tett Jézus, aki maga is Isten? Miért ez a legfontosabb igazság?

Evangéliumát János nem „Jézus” nevével és nem is messiási/krisztusi szerepével kezdi, hanem a *logosz* szóval. Az evangélium megírásának idején különböző filozófiák a *logosz* szóval utaltak az univerzum értelemmel átgondolt szerkezetére, vagy pedig magára a logika és az értelem gondolatára. Továbbá Platón, a nagy hatású ókori filozófus tanítása szerint a valóság két övezetre, birodalomra osztható: a mennyei, változhatatlan birodalomra, az abszolút tökéletességre, illetve a földi birodalomra, ami múlandó, változó, és egyáltalán nem tökéletes képe a fenti birodalom tökéletességének – bárhol is legyen az. (Platón erre a kérdésre soha nem adott választ.) Egyes filozófusok a *logosz* szerepét valamiféle elvont közbülső szintnek tartották az örökkévaló formák és a múlandó, földi formák között.

János egészen máshogy használja ezt a kifejezést. Azt képviseli, hogy az igazság, a *logosz* nem valamiféle földöntúli, elvont fogalom, ami a menny és a föld között lebeg, hanem egy személy: Jézus Krisztus, aki testté lett és közöttünk lakozott (Jn 1:14).

János a *logoszt* Isten Igéjének tekinti. Még fontosabb, hogy Isten kapcsolatot teremtett: a legradikálisabb módon nyilatkoztatta ki önmagát az emberiségnek – Isten közülünk valóvá lett. *János evangéliumában* a *logosz* az örökkévaló Istent jelenti, aki belépve az idő és a tér korlátai közé beszél, cselekszik és személyesen kapcsolatot tart ez emberekkel. Az örök Isten emberré lett, egy közülünk.

Jn 1:14 versében az apostol kifejti, hogy „*az Ige testté lett és lakozék közöttünk*”. A *lakozást* jelentő görög szó alapjelentése, hogy *sátrat ver*. Ezzel János 2Móz 25:8 versére utal, ahol Isten meghagyta az izraelitáknak, hogy építsenek egy szent sátrat, hogy közöttük lakozhasson. Hasonló, amit a testet öltéssel tett Jézus, Isten Fia, aki Isten, amikor dicsőségét elkendőzve emberi testet öltött, hogy az emberek felvehessék vele a kapcsolatot.

Időzzünk még el annál, hogy mi minden következik abból, amit János leírt ebben a részben! Isten, a Teremtő emberré lett, közülünk valóvá vált, és itt élt, közöttünk. (És eddig arról még szót sem ejtettünk, hogy meg is halt értünk!) Mit árul ez el Isten szeretetéről az emberiség iránt? Miért vigasztal, erősít különösen ez a lenyűgöző igazság?

MEGHALLJUK VAGY NEM HALLJUK MEG AZ IGÉT?

Olvassuk el Jn 1:9-13 verseit! Hogyan fogadták az emberek Jézust? Milyen szomorú valóságról számol be János ezzel kapcsolatban?

A Prológus, Jn 1:1-18 szakasza nemcsak azt mutatja be, hogy kicsoda Jézus Krisztus, az Ige (*logosz*), hanem azt is, ahogyan a földi emberek viszonyultak hozzá. Jn 1:9 verse azt mondja Jézusról, hogy Ő az „igazi világosság”, aki eljött a világba, és megvilágosít minden embert. A világosság megvilágosítja a világot, érthetővé teszi. C. S. Lewis így fogalmazott: „Hiszek a kereszténységben, mint ahogy hiszek abban, hogy felkelt a Nap, nemcsak azért, mert látom, hanem mert így látok minden mást is” (C. S. Lewis: *Is Theology Poetry?* 2014, Samizdat University Press, 15. o.).

Foglalkozzunk azzal, hogy mi következik még Jn 1:9 verséből! A világosság mindenkire elér, de nem mindenki fogadja örömmel. Amint majd a holnapi részben látni fogjuk, *János evangéliumának* egyik fő támaja az, hogy hogyan fogadják el vagy utasítják vissza Jézust az emberek. Ez a téma itt kezdődik. Szomorú beszámoló hangzik arról, hogy a Messiás eljött a saját népe közé, Izraelbe, de sokan nem fogadták el Messiásként.

Róma 9-11. fejezeteiben Pál ugyanezt a tragikus témát taglalja, hogy a zsidók közül sokan elutasították Jézust. Pál mégsem negatív hangnemben zárja gondolatmenetét, amikor kifejti, hogy tulajdonképpen sok zsidó és sok pogány is el fogja Messiásnak fogadni Jézust. Azután inti a pogányokat, hogy ne tartsák magukat feljebbvalóknak a zsidóknál: „Mert ha a természet szerint való vadolajfából kivágattál, és természet ellenére beoltattál a szelíd olajfába: mennyivel inkább beoltatnak ezek a természet szerint való az ő saját olajfájokba” (Róm 11:24).

János is elmondja, hogy mindazok, akik elfogadják Jézust Megváltójuknak, Isten gyermekei lesznek, ha hisznek a nevében (lásd Jn 1:12-13). Itt van a kapcsolat az evangélium bevezető és záró szakaszai között. Jn 20:31 versében az apostol közli, hogy miért írta meg az evangéliumát: „hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében” (ÚRK). Így a bevezetés és a zárszó egységet képez, az egymással összefüggő fogalmak közrefogják mindazt, ami közöttük történik. Ez rámutat a *János evangéliuma* egészén átívelő célra: hogy az emberek üdvösséget nyerhetnek, ha hisznek Jézus Krisztusban, a Megváltóban.

Hogyan változott meg az életed attól, hogy Isten gyermeke lettél?

ÚJBÓL FELBUKKANÓ TÉMÁK: HIT/HITETLENSÉG

Olvassuk el Jn 3:16-21, 9:35-41 és 12:36-46 verseit! Hogyan jelenik meg ismét a hit/hitetlenség témája ezekben a történetekben is, ahogyan a Prológusban?

Úgy tűnik, *János evangéliumában* az emberiség két fő csoportot alkot: akik hisznek Jézusban és elfogadják, hogy Ő a Messiás, illetve akiknek meglett volna a lehetőségük hinni, de ellene döntöttek. A tanítványok közül tizenegyen – és még mások, pl. Nikodémus, aki lassan jutott hitre, a samaritánus asszony és a vakon született férfi – az első csoportba tartoznak. A második csoportban vannak a farizeusok és a főpapok, az ötezer, akik tanúi voltak a csodálatos ételszaporításnak, sőt még az egyik tanítvány, Júdás is.

Érdekes, hogy a *hit* (görögül *πισztisz*) szó főnévként nem fordul elő *János evangéliumában*, viszont a *hisz* ige (görögül *πισzteuó*) kilencvennyolcszor található meg ebben az evangéliumban, míg az egész Újszövetségben összesen kétszáznegyvenegyszer olvasható. Jánosnál valóban kiemelkedő ennek az igének a témája. A keresztténnyé válás komoly aktivitására utal az is, hogy János nem a főnévi, hanem az igei alakot használja. A Jézusban való hit olyasmi, amit az ember tesz, abban mutatkozik meg, ahogyan él, nem csupán a hitelveiben. Amint tudjuk, az ördög is hisz Jézusban (lásd Jak 2:19). Jánosnál a két csoport közötti fő különbséget az adja, ahogyan Jézushoz viszonyulnak. A hívők, vagy akik hitre jutnak benne, nyitottan fordulnak felé, még akkor is, ha nem ad nekik igazat vagy megfeddi őket. Jézushoz mennek, nem futnak el. Ő a Világosság, és rájuk sugárzik. Hit által Isten gyermekei lesznek.

Azok viszont, akik nem hisznek, tipikusan azért mennek oda Jézushoz, hogy megküzdjenek vele. Jellemző rájuk, hogy jobban szeretik a sötétséget, mint a világosságot. Jézus szavait nem tartják könnyen elfogadhatónak, vagy úgy vélik, hogy szembemegy régi tradíciókkal és nem azt teszi, amit tőle elvárnak. Nem hagyják, hogy az Ő világossága legyen a mérce, az ítélje meg őket, inkább ítéletet mondanak felette. Természetesen újból és újból ezt a hozzáállást látjuk a vallási vezetőkben, pedig mint a nép lelki vezetőinek, ideális esetben nekik kellett volna legelőször elfogadniuk Jézust.

Hogyan éled meg a Jézusba vetett hitedet, szemben azzal, hogy csupán elméletileg fogadnád el Őt Messiásnak? Miért fontos tisztában lenni a különbséggel (lásd Mt 7:21-23)?

ÚJBÓL FELBUKKANÓ TÉMÁK: DICSŐSÉG

Olvassuk el Jn 17:1-5 verseit! Mit értett Jézus azon, hogy „*Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged*” (Jn 17:1)?

A tegnapi részben János evangéliuma történeti vonalának földi, emberi vonatkozását érintettük, az emberek közötti összecsapásokat, összefüggéseket, amelyek mindig akörül forogtak, hogy kicsoda Jézus valójában és mit tesz. A mai tanulmányban az isteni, kozmikus történeti szála összpontosítunk, ami szintén megtalálható Jánosnál.

A Prológus a kozmikus történeti szállal nyit: úgy mutatja be Jézust, mint aki Isten Fia, a világmindenség Teremtője. Jézus által állt elő mindaz, ami egykor nem létezett. „*Minden általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett*” (Jn 1:3). A továbbiakban azután megjegyzést tesz a dicsőségre, amikor a testet öltéssel Jézus emberré lett (Jn 1:14). János a dicsőség (görögül *doxa*, „ragyogás”, „hírnév”, „tisztesség”) és *megdicsőít* (görögül *doxadzó*, „dicsér”, „megtisztel”, „magasztal”, „dicsőít”) kifejezésekkel érzékelteti az emberektől jövő megtiszteltetést és az Istentől kapott tiszteletet, dicsőséget.

Jánosnál Jézus megdicsőülésének fogalma az *Ő órája* gondolathoz, vagyis halálának idejéhez kapcsolódik (vö. Jn 2:4; 7:30; 8:20; 12:23-27; 13:1; 16:32; 17:1). A kereszt az *Ő dicsőségének órája*. Ez ellentmondásosnak tűnik, hiszen az ókori római világban a keresztre feszítés volt a legszegyenteljesebb, a leginkább megalázó kivégzési mód. Az emberi cselszövés és az isteni történet szálainak összefonódása dermesztő paradoxont mutat: Isten függ a kereszten. Emberi síkon elmondható, hogy Jézus fájdalmas haláltusában halt meg, megvetett bűnözőként és elgyengülve kiáltotta: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet*” (Mt 27:46, ÚRK)? Főként Máténál és Márknál (Mt 27:46; Mk 15:34) szembesülünk a kereszt emberi, sötét oldalával.

Lukács és János (Lk 23:32-47; Jn 19:25-30) viszont leginkább a kereszt dicsőségét emeli ki. A kereszt a megváltás, a kegyelem helye, ahol Isten Fia az Atya kezébe teszi magát.

Milyen különös, hogy Isten legnagyobb dicsősége a legmélyebb szegényében mutatkozik meg – amikor magára veszi az egész világ bűneit!

Gondoljunk bele: magának Istennek kellett a kereszten függnie azért, hogy megmentsen bennünket a bűntől! Mit árul ez el a bűn szörnyűségei voltáról?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Velünk az Isten” (11-18. o.) c. fejezete

„Az Úr Jézus Krisztus, Isten Fia az örökkévalóságtól fogva létezett, külön Személy, mégis egy az Atyával. Kimagasló dicsőség volt a mennyben. A mennyei értelmes lények fejedelmeként jogosan megillette a csodatát, amiben az angyalok részesítették. Ez nem számított Isten megkárosításának [Péld 8:22-27 idézete]. Világosságot és dicsőséget hordoz az az igazság, hogy Krisztus már a világ alapjainak letétele előtt is egy volt az Atyával. Ez a sötét helyen felragyogó fény, ami isteni, eredeti dicsőséggel övezi. Ez a végtelenül titokzatos igazság magyaráz más titokzatos igazságokat is, amelyek különben megmagyarázhatatlanok volnának, és mindeközben megközelíthetetlen és felfoghatatlan világosság övezi” (Ellen G. White megjegyzései, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*. 5. köt. 1126. o.).

„Jézus ezt mondta: »Ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonszok« (Jn 12:32). A bűnösnek Krisztust mint Megváltót kell megismernie, aki a világ bűnéért az életét áldozta fel. Ha Isten Bárányát a Golgota keresztyén szemléljük, kibontakozik előttünk a megváltás titka, és Isten szeretete bűnbánatra vezet bennünket. Krisztus a szenvedése és halála által a hozzánk, bűnösökhöz való felfoghatatlan szeretetéről tett bizonyosságot; s miközben a bűnös szemléli ezt a szeretetet, szíve érzővé, elméje fogékonyra lesz, és lelke töredelmes vallomást tesz... Ha azonban bármikor javulni igyekszenek, komolyan vágyakozva a helyes életre, akkor erre egyedül Krisztus ereje készíti őket. Még észre sem veszik, de a szent befolyás munkálkodni kezd a szívében, lelkiismeretük felébred és életmódjuk átalakul. Amikor Krisztus vonzza őket, hogy keresztyénekként tekintsenek, szemlélni Őt, akit bűnük juttatott a keresztyénre, akkor követni kezdik lelkiismeretük intő szavát” (Ellen G. White: *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 21. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért kezdte úgy János az evangéliumát, hogy Jézus teremtoi szerepére utalt? Eszerint a teológiának mennyire fontos eleme a teremtés? Miért különösen lényeges, hogy helyesen értsük a teremtést, úgy, ahogy a Szentírás kinyilatkoztatja?
- 2) Időzzünk még a vasárnapi rész utolsó kérdésénél! Mennyiben lenne más a helyzet, ha nem az örökkévaló Isten, hanem egy teremtmény halt volna meg a keresztyénre? Mit veszítenénk, ha Jézus nem volna örökkévaló Isten?

GERZSENYI SÁNDOR: AKIT SZERETSZ

Akit szeretsz, ajándékként fogadd
Az Úr kezéből, s légy hálás e kincsért!
Nem érdemed, hogy tiszta, szép, eszes;
Érette Isten áldott nevét dicsérd!

Akit szeretsz, szeresd szerelmesen,
Becézsed szépmívű, gyöngéd szavakkal!
Ha jönnek is a szürke köznapiok,
Legyen virággal díszített az asztal.

Akit szeretsz, szeresd imádkozón;
Hordozd erőtlenségeit szelíden.
Állj érte naponként az Úr előtt;
Kegyelméből javadra fordul minden.

Akit szeretsz, szeresd örvendezőn.
Ne verjen sátrat nálatok a bánat!
Harsanjon kacaj! Jókedvű beszéd,
Vidám énekszó lengje át a házad.

Akit szeretsz, szeresd hűségesen.
Cserben ne hagyj soha. Légy hű halálig!
Boldog, ki társát boldoggá teszi,
Kinek az Ige szent fénye világít.

Krisztus a Messiás – és a tanúi

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 40:1-5; János 1:19-23, 29-40, 44-52;
3:1-21; Róma 5:6

„Jézus így válaszolt neki: Bizony, bizony mondom neked, ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát” (Jn 3:3, ÚRK).

Jézus vitathatatlanul komoly szentírási bizonyítékokkal támasztotta alá a kijelentéseit önmagáról, mint például ezt: *„Bizony, bizony mondom néktek: Aki én bennem hisz, örök élete van annak” (Jn 6:47).*

Sok minden történt: vizet változtatott borra, ezreknek adott enni néhány kenyérből, meggyógyította a királyi ember fiát meg a Bethesda tavánál fekvő beteget, látóvá tette a vakon született férfit és feltámasztotta Lázárt. Az evangélista számos eseményt és embert felsorakoztat, hogy tanúsítsák, kicsoda Jézus – zsidókat, pogányokat, gazdagokat, szegényeket, férfiakat, nőket, vezető embereket és a köznépből valókat, művelteket és tanulatlanokat.

Az Atya bizonyoságtételére is rámutat, valamint a Szentírásra, amelyek egyaránt bizonyítják kilétét.

A heti részt Keresztelő János hatalmas erejű tanúságtételével kezdjük, de más tanúk is színre lépnek: András, Simon Péter, Fülöp, Nátánaél és még valaki, akinek a bizonyoságtételére a legkevésbé számítottak: Nikodémus, a farizeus. Az árnyékban pedig meghúzódik még egy tanú (az Andrással lévő másik tanítvány Jn 1:35, 41 verseiben), aki nem más, mint János.

KERESZTELŐ JÁNOS BIZONYSÁGTÉTELE

Amint a múlt heti tanulmány is példázta, *János evangéliuma* Jézus Krisztussal, az Igével és a teremtés előtti örök létezésével kezdődik. Majd újabb tanújaként Keresztelő János is feltűnik a bevezetőben. Jézus korában voltak olyan zsidók, akik két messiást vártak, egy papi és egy királyi messiást. János egyértelműen kifejti, hogy Keresztelő János nem tartott igényt egyik messiási címre sem, ő az igaz Messiás tanújaként lépett fel.

Olvassuk el Jn 1:19-23 verseit! Mit mondott Keresztelő János a saját szolgálatáról és küldetéséről?

A vallási vezetők papokat és lévitákat küldtek Jánoshoz, hogy tudakolják, ki ő. Mivel a messiásvárás hullámai magasra csaptak Júdeában, fontos volt, hogy Keresztelő János tisztázza a viszonyát ezekhez a váradalmakhoz. Nem ő volt a Világosság, de Isten küldte, hogy bizonysgot tegyen a Világossgról és utat készítsen a Messiás eljövetele előtt (Jn 1:6-8). Ezért felelte a lehető legegyszerűbben: „*Nem én vagyok a Krisztus*” (Jn 1:20).

János vízzel keresztelt, Krisztus azonban Szentlélekkel (Jn 1:26, 33). János arra sem mondta magát méltónak, hogy kioldja Jézus sarujának a sziját (Jn 1:27). Krisztus azért volt különb Jánosnál, mert már előtte létezett (Jn 1:30). Ő az Isten Fia, János pedig csak Őrá mutatott (Jn 1:34).

Olvassuk el Ézs 40:1-5 és Jn 1:23 verseit! Mire vonatkoztatta Ézsaiás szavait János?

A köves, földutak korában a királyok előtt gyakran szolgálkat küldtek, hogy egyengessék el az utakat, távolítsák el az éles dolgokat, mert a lehető legsimábbá akarták tenni az uralkodó útját. Hasonlóképpen János a prófécia teljeseleként jött el, hogy előkészítse az emberek szívét Jézus érkezésére.

Milyen szempontból hasonló a hetednapi adventisták szolgálata Keresztelő Jánoséhoz? Milyen párhuzamokat találunk?

AZ ISTEN BÁRÁNYA

A zsidó nép várta a Messiást, aki megszabadítja őket Rómától. *János evangéliumának* az volt a célja, hogy megváltoztassa a Messiásról alkotott fogalmukat, és így felismerjék: Jézusban teljesedtek az eljövendő Királyra mutató próféciák. A Messiás nem földi uralkodó lesz, azért jött, hogy beteljesítsen minden rá vonatkozó ószövetségi ígéretet: feláldozza önmagát a világért és megújítsa Isten és népe kapcsolatát.

Olvassuk el Jn 1:29-37 szakaszát! Keresztelő János mit jelentett ki Jézusról? Milyen képpel utalt rá? Miért kell megérteni, hogy kicsoda Jézus és mi a küldetése?

János evangéliumának célját támasztja alá Keresztelő János kijelentése Jézusról, mi szerint Ő az Isten Báránya. Ennek kellett új megvilágításba helyeznie a Messiás kilétét és a feladatát. Valóban Jézusban vált teljessé az áldozati rendszer ígérete, amit kezdetben, még az Éden kertjében maga a Megváltó adott (1Móz 3:15).

„Amikor Jézus keresztségekor János úgy mutatott rá, mint Isten Bárányára, a Messiás munkája új megvilágításba került. A próféta gondolatai Ézsaiás szavaira terelődtek: *»Mint bárány, mely mézsárszékre vitetik«* (Ézs 53:7)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 105. o.).

Hogyan segítenek Mk 10:45, Róm 5:6 és 1Pt 2:24 versei megérteni, hogy miért Jézus az Isten Báránya?

Keresztelő Jánosnak még mást is tudnia kellett Jézus szolgálatáról, és biztos volt abban, hogy Ő a megígért Messiás, aki a prófécia teljesedéseként érkezett.

Gondolkodjunk még tovább annak a jelentőségén, hogy Jézus „az Isten Báránya”! Milyen képet idéz ez fel bennünk? Az ószövetségi áldozati rendszerrel való összefüggés miért emeli ki még jobban üdvösségünk hatalmas árát?

JÁNOS KÉT TANÍTVÁNYA

Keresztelő János mellett ott állt két tanítványa, amikor Jézus arra elhaladt. János megszólalt: „*Ímé az Isten Báránya*” (Jn 1:36)! Hallották, amit János mondott Krisztusról, akiben teljeseznek az Ószövetség messiási ígéretei. Ekkor elhagyták Jánost, hogy Jézust kövessék, mert megértették: nagyobb nála, és benne teljeseedik az ígérete.

Olvassuk el Jn 1:35-40 verseit! Mit mondott Keresztelő János Jézusról? Mit tett ezután a két tanítvány?

Szerettek volna Jézussal lenni, és vele töltötték a napot. Vajon milyen lenyűgöző szavakat hallhattak, mennyi tapasztalatban lehetett részük ekkor?

Bizonyára különleges volt minden, mert ezek után nem sokkal már másoknak is beszélni akartak róla. A két tanítvány egyike, András azonnal megkeverte a testvérét, Simont, hogy elmondja: „*Megtaláltuk a Messiást (ami megmagyarázza azt teszi: Krisztus)*” (Jn 1:42). Amikor András odavitte Jézushoz a testvérét, Ő azonnal tanújelét adta, hogy már ismeri: „*Te Simon vagy, Jóna fia, téged Kéfásnak fognak hívni (amely azt jelenti: Kőszikla)*” (Jn 1:42, ÚRK). Jézus ismerte és jól értette Pétert. *János evangéliumának* az egyik fontos eleme, hogy Jézus ismeri az egyes embereket (lásd pl. Jn 2:24-25).

„Ha János és András magáévá teszi a papok és vezetők hitetlen lelkületét, nem kerültek volna Jézus lábához tanítványokként. Bírálként jöttek volna hozzá, hogy szavait megítéljék... Nem így az első tanítványok. Elfogadták a Szentlélek hívását, amelyről Keresztelő János prédikált. Most felismerték a mennyei Tanító hangját... Isteni világosság sugározta be az ószövetségi Írások tanításait. Az igazság sokoldalú tételei új fényben ragyogtak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 107-108. o.).

János evangéliumának egésze arra világít rá, hogy ki Jézus valójában, mert ennek a jó hírnek az egész világra el kell jutnia.

Hogyan változott meg az életed Krisztus és a benne való hited miatt? Még milyen változásokat szeretnél látni?

FÜLÖP ÉS NÁTÁNAÉL

Olvassuk el Jn 1:44-47 verseit! Mi mutatja Fülöp szavaiban, hogy ő már hitt Jézusban?

Fülöp szintén Bétsaidából való volt, mint András és Péter. Megkereste a barátját, Nátánaélt, és beszélt neki Jézusról. Keresztelő János kijelentette Jézusról, hogy Ő „*az Isten Báránya*”. András azt mondta Péternek, hogy megtalálta „*a Messiást*”. Fülöp pedig úgy utalt Jézusra, mint akiről írt Mózes és a próféták, sőt a nevét is hozzátette: „*a názáreti Jézus*”. Názáret említése éles reakciót váltott ki a barátjából.

Fülöp nyilván előítélettel viseltetett Názáret kisvárosával szemben. Egy ilyen távoleső helyről csak nem jöhet egy király! Az előítélet könnyen elvakíthatja az ember szemét, így nem látja meg mások igazi értékét. Fülöp a Nátánaéllal folytatott korábbi beszélgetései alapján nyilván felmérte, hogy nem az a legjobb módja az előítéletekkel való megküzdésnek, ha emelkedett filozófiai vagy teológiai érvelésbe bocsátkozik, hanem csak hívja a barátját: győződjön meg maga az igazságról. Egyszerűen ezt mondta: „*Jöjj, és lásd meg*” (Jn 1:46, ÚRK)!

Olvassuk el Jn 1:48-52 szakaszát! Mivel győzte meg Jézus Nátánaélt arról, hogy ki Ő valójában? Hogyan fogadta ezt Nátánaél?

A 47. és a 48. vers közül hiányzik az a fontos részlet, hogy Nátánaél hogyan reagált Fülöp hívására. Annyi biztos, hogy felkelt és elindult megnézni. Fülöppel való barátsága erősebb volt az előítéleténél, és a Jézussal való találkozás pillanatától kezdve megváltozott az élete.

Jézus kedves szavakkal fogadta: „*Íme, egy igazi izraelita, akiben nincs hamisság*” (Jn 1:47, ÚRK), ami ellentétben állt azzal, ahogyan Nátánaél utalt rá (Jn 1:47). Nátánaél meglepődött, mert azelőtt nem találkozott Jézussal.

Jézus ekkor említette, hogy látta Nátánaélt a fügefafa alatt, akit ez a tömör megjegyzés meg is győzött. Isteni bepillantás segítségével Jézus látta, amint Nátánaél a fa alatt imádkozott, az igazságot keresve (lásd Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 109. o.). Ekkor Nátánaél rabbinak nevezte Jézust, azt mondta róla, hogy az Isten Fia és Izrael Királya. Figyeljük meg, hogy a nem túl nagy tünő kinyilatkoztatás milyen komoly hitvalláshoz vezetett!

NIKODÉMUS BIZONYSÁGTÉTELE

Olvassuk el Jn 3:1-21 szakaszát! Nikodémus története hogyan támasztja alá János evangéliumának témáját?

Nikodémus tiszteletben álló izraelita tanító, a Szanhedrin egy vagyonos tagja volt. Az ő bizonyágtételének több okból is fontos szerep jut *János evangéliumában*. Úgy szólította meg Jézust, hogy „Mester”, isteni küldetésének igazolásaként utalt a jelekre, amelyeket Jézus tett. Tehát bizonyítékot mutatott arra, hogy Jézus a Messiás, még mielőtt valóban tudatában lett volna.

A jelekben Nikodémus annak bizonyosságát látta, hogy Jézus Istentől jött, de nem ismerte fel bennük a Messiásra mutató ószövetségi próféciák teljességét, tehát volt benne némi kétség. Ekkor még nem fogadta el, hogy Ő a Krisztus.

Olvassuk el Jn 3:3-21 verseit! Mit mondott Jézus Nikodémusnak, amivel érzékeltette, hogy átlát rajta?

Jézus ismeri minden ember szívét. Nikodémusnak adott válasza talán oda nem illőnek tűnik, pedig azonnal a lényegre tért. A zsidók hite szerint a pogányoknak meg kellett térni, azt viszont közülük sokan nem gondolták, hogy nekik, a kiválasztott népnek is szükségük van a megtérésre. Senki sem úgy születik, hogy már van üdvössége, bármely nép tagjaként látta meg a napvilágot vagy bármelyik egyházban nevelkedett.

Vitathatatlan, hogy a zsidók az ábrahámi, kiváló örökségük folytán számos előnyt élveztek (lásd Róm 3:1-2). Csakhogy mindez önmagában még nem elég. Jézus elképzelhetetlen dolgot mondott Nikodémusnak: azt, hogy neki, Izrael egyik tanítójának és vezetőjének újjá kell születnie.

Majd pedig lelki tudatlanságára hívta fel a figyelmét: „*Te Izrael tanítója vagy, és nem tudod ezeket*” (Jn 3:10)? Hogy lehet az, hogy jó nevű tanítóként ezt nem tudod? Bizonyára megdöbbenést váltottak ki feddő szavai.

Nikodémusban lehettek akkor kérdések Jézussal kapcsolatban, később azonban a követői mellé állt (lásd Jn 19:39).

Mit jelent az újjászületés? Miért hangsúlyozta ezt Jézus annyira?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Nikodémus” c. fejezet, 131-139. o.

Nikodémus „tanulmányozta a Szentírást, nem a vita vagy az elmélet kedvéért, hanem hogy a lélek számára nyerjen életet. Amint alávetette magát a Szentlélek vezetésének, látni kezdte a mennyországot...

Hit által kapjuk meg Isten kegyelmét, de nem a hit az üdvözítőnk. A hit nem érdem, hanem kéz, amellyel megragadjuk Krisztust, átvesszük érdeimeit, mint orvosságot a bűnre... A bűnbánat éppúgy Krisztustól jön, mint a megbocsátás.

Akkor tehát hogyan üdvözülünk? *»Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában«* (Jn 3:14), úgy emeltetett fel az embernek Fia, és mindenki, akit a kígyó becsapott és megmárt, ránézhet és élhet. *»Ímé az Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit«* (Jn 1:29). A keresztről áradó fény nyilvánkoztatja Isten szeretetét. Szeretete hozzá vonz. Ha nem állunk ellent ennek a vonzásnak, akkor a kereszt lábához fog vezetni, mint olyanokat, akik megbánták bűneiket és akikért a Megváltót megfeszítették. Ekkor Isten Lelke hit által lélekben új életet hoz létre. A gondolatok és vágyak összhangba kerülnek Krisztus akaratával. A szív, az értele újítható annak képmására, aki azon munkálkodik, hogy egészen alárendeljük magunkat neki. Ekkor Isten törvénye beíródik az elmébe és a szívbe, és elmondhatjuk Krisztussal: *»Hogy teljesítsem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem«* (Zsolt 40:9) (i. m. 137-138. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Keresztelő János utat készített Jézusnak. Mennyire mondanád sikeresnek a szolgálatát, legalábbis emberi szempontból? Miközben a válaszon gondolkodsz, fogalmazd meg, hogy lelki dolgokban mi a meghatározása a „sikernek”!
- 2) A későbbiekben Keresztelő Jánosban kételyek is ébredtek (Mt 11:2-3; Lk 7:19). Mi miatt merültek fel kérdések benne? Hogyan lehet szilárd a hitünk? Mit tanulhatunk erről János esetéből?
- 3) Hogyan fordulhat elő, hogy egy Nikodémushoz hasonló, minden bizonnyal nagy tudású egyházi vezető ennyire tudatlan legyen lényeges lelki kérdésekben? Milyen tanulságokat szűrhetünk le az esetéből?

BÁRD MIKLÓS: ISTEN-ÉRZÉS

Ha elszakadni mindentől, mi szent,
Szabadulást, szabadságot jelent;
Ha földiekhez nincs köze az égnek,
Urat nem ismer, független a lélek;
Ha szellemének nincs határ, se korlát,
S fölszabadulván jobban végzi dolgát:
Óh akkor én, ti boldog szabadok,
Bilincsből sínylő szegény rab vagyok.

Uramhoz, aki a magasban székel,
Vagyok láncolva égi kötélekkel.
Örökké tartó ez a drága rabság,
Hatalmas Isten-érzés edzi kapcsát.
Magas szabadság fennkölt érzete,
És szárnyaló megértés jár vele.
Fenség e függés, mely amíg betölt,
Rabszolgaságba sosem ejt a föld.

S mely minden rabság ellen óva véd,
E szívemhez nőtt kedves kötelék,
Szelíden fékez, mikor röpke szárnyal,
Sóvárgó lelkem végtelenbe szárnyal.
S hol szemem előtt zúgnak el világok,
Út nyílik nékem, és haza találok,
S a titok eme néma renetegjét
Nem bolygom úttalan, eltévedt gyerekként.

Hol földi nyom nincs, s a menny boltja zárt,
Az Úr maga vont ott mesgyét, határt -
És nem csüggeszt, ha szárnyam lankad,
enged,
Mert érzi lelkem az isteni rendet.
Rendeltetés itt mindenek sora,
Parányi létem súlyt nyer általa,
S a vergődések e vak éjjelébe,
Fülemhez elhat a szférák zenéje.

E földre szól az én kis hivatásom,
Itt élek, érzem idetartozásom.
A rög levon, de lelkem az fölérz:
Hatalmas Isten-érzés köt az éghez,
Magas szabadság fennkölt érzete,
És szárnyaló megértés jár vele.
Fenség e függés, mely amíg betölt,
Rabszolgaságba sosem ejt a föld.

A samaritánusok bizonyságtétele

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 2:13; Ezékiel 36:25-27;
Zakariás 14:8; János 3:26-30; 4:1-42

„az asszonynak pedig meg is mondták: Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk is hallottuk és tudjuk, hogy valóban ő a világ üdvözítője” (Jn 4:42, RÚF).

Kik voltak a samaritánusok? Izrael északi országát az asszírok elfoglalták Kr. e. 722-ben, és a politikai stabilitás megteremtése érdekében a leigázott terület lakosságát szétszórták a birodalom különböző részeibe, az északi királyság területére pedig más népeket telepítettek be, belőlük lettek a samaritánusok. Ők a judaizmus általuk gyakorolt formáját követték.

Viszont a kapcsolat nem volt jó közöttük és a zsidók között. A samaritánusok például küzdöttek az ellen, hogy a Babilonból visszatérő zsidók újjáépítsék a templomot. Idő közben felépítették a saját templomukat a Garizim hegyén, amit azután Kr. e. 128-ban a zsidó fejedelem, Hyrcanus János leromboltatott.

Krisztus idejében tovább folyt az ellenségeskedés. Amennyire csak lehetett, a zsidók elkerülték Samáriát. Talán kereskedtek egymással, de minden más kapcsolat tabunak számított. A zsidók nem kértek kölcsönt a samaritánusoktól, sőt még szívességet sem fogadtak el tőlük. Ezen a háttéren beszéli el János azt a történetet, amikor Jézus találkozott a samaritánus asszonnyal, majd pedig Sikár városának lakóival.

A TALÁLKOZÁS KÖRÜLMÉNYEI

Olvassuk el Jn 4:1-4 verseit! Mi húzódott meg annak hátterében, hogy Jézus átutazott Samárián?

A farizeusok megtudták, hogy Jézus tanítványai több embert kereszteltek, mint Keresztelő János. Ez a helyzet feszültséghez vezethetett volna János és Jézus követői között. Elég természetes, hogy János tanítványai féltékenyen őrizték mesterük hírnevét és státuszát (vö. Jn 3:26-30). Erre János azt a megkapó választ adta, hogy Jézusnak növekednie kell, neki pedig alább kell szállani (Jn 3:30). Jézus talán azért indult el Júdeából Galileába, hogy elkerülje a konfrontációt. A két terület között Samárián át vezetett a leg-rövidebb út, de nem csak erre lehetett menni. A vallás szigorú irányzatát követő zsidók a kerülő úton, kelet felé, Pereán át mentek. Jézus azonban a küldetése miatt vette az irányt Samária felé.

Olvassuk el Jn 4:5-9 szakaszát! Hogyan használta fel Jézus az alkalmat arra, hogy beszélgetést kezdjen a kútnál az asszonnyal?

Jakób kútja éppen Sikem mellett volt, az asszony pedig, nagyjából másfél kilométerre onnan, Sikárban élt. Míg Jézus tanítványai bementek a városba, hogy élelmet vegyenek, Ő leült a kút mellé, de nem tudott hűs vizet meríteni. Amikor az asszony megérkezett, hogy vizet húzzon, Jézus inni kért tőle.

János evangéliuma 3. fejezetében az okozott meglepetést, hogy a zsidók egyik vezetője, egy rabbi hajlandó volt elmenni Jézushoz, ami leereszkedésnek tűnhetett. Ő éjszaka érkezett, hogy a látogatása titokban maradjon. A 4. fejezetben viszont az asszony fényes nappal rejtőzködött, talán azért, hogy ne kelljen találkoznia más nőkkel, akik kora reggel vagy este mentek vízért, amikor hűvösebb volt. Ugyan miért éppen a déli forróságban indult ilyen messze a vízért? Mindenesetre a Jézussal való találkozás örökre megváltoztatta az életét.

Milyen jelenet bontakozik ki ezek után? Egy zsidó tanító szemben a rossz hírű samaritánus asszonnyal - micsoda különbség! Viszont éppen ennek kapcsán egy figyelemre méltó találkozás történetéről olvashatunk.

Milyen tabuk vannak a mi világunkban, amelyek akadályozhatják a bizonyosságtevést? Hogyan tanulhatunk meg felülemelkedni ezeken? Beszéljessünk erről szombaton a csoportban!

AZ ASSZONY A KÚTNÁL

Olvassuk el Jn 4:7-15 szakaszát! Jézus hogyan használta fel bizonyágtevésre az alkalmat?

„A zsidók és samaritánusok közti gyűlölet... meggátolta az asszonyt abban, hogy szívességet ajánljon fel Jézusnak, a Megváltó viszont kereste a kulcsot szívéhez, és isteni szeretettől vezérelt tapintattal kért, nem pedig ajánlott szívességet. Ha felajánlja a segítségét, lehet, hogy az asszony visszautasítja, a bizalom azonban bizalmat ébreszt” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 144-145. o.).

Jézus, mint Nikodémussal való találkozásakor, ekkor is tudta, mi van az emberek szívében. Amikor az asszony meglepődött azon, hogy zsidó létere szívességet kér egy samaritánustól, Jézus azonnal a lényegre tért: „*Ha ismerne az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked: »Adj innom!«, te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet*” (Jn 4:10, ÚRK).

A nő válasza Nikodémuséra emlékeztet, aki az újjászületésre utalva megkérdezte: „*Mimódon lehetnek ezek*” (Jn 3:9)? Az asszony így érdeklődött: „*Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet*” (Jn 4:11)? Jézus mindkét esetben rámutatott (egy előkelő zsidó tanító, illetve egy kétes múltú samáriai asszony előtt) arra a természetfeletti, lelki igazságra, amit éppen hallaniuk és megérteniük kellett. Alapjában véve mindkettőjüknek szinte ugyanazt mondta: szükségük van a megtérés tapasztalatára.

Mi az ószövetségi háttere annak, amit Jézus az élő vízről mondott (Jer 2:13; Zak 14:8)?

Az élethez szükség van vízre, az ember nem létezhet nélküle, és a víz remek hasonlat az örök életre. Ezért mondta Jézus: „*aki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert az a víz, amelyet én adok, örök életre buzgó víz forrása lesz benne*” (Jn 4:14, ÚRK).

Olvassuk el Jn 7:37-38 verseit! Mit mond itt Jézus nekünk? Hogyan tapasztalhatjuk azt, amit megígér?

„URAM, ADD NÉKEM AZT A VIZET”

„És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságtoktól és minden bálványaitoktól megtisztítlak titeket. És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatimban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek” (Ez 36:25-27).

Hogyan tükröződik éppen az az igazság Ez 36:25-27 verseiből, amit Jézus közölni akart Nikodémussal és a samaritánus asszonnyal?

Jézus mindkettőjüknek lelki igazságot akart bemutatni a természet világából vett példákkal. Egyikük sem értette meg, mire gondolt, legalábbis eleinte nem. Nikodémus megkérdezte, hogyan születhet meg újból az ember. Hogyan térhetne vissza az anyaméhbe? Nyilván világi, földi módon gondolkodott, noha Jézus egyértelműen lelki igazságra akarta terelni a figyelmét. Az asszony is szó szerint értette, amit Jézus a vízről mondott, pedig Ő lelki dologra utalt.

A nő így felelt, amikor Jézus az élő vizet ajánlotta neki: „*add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhózzam, és ne jöjjek ide meríteni*” (Jn 4:15)! Úgy okoskodott, hogy ha kapna ilyen vizet Jézustól, nem kellene többé a kúthoz járnia, így kisebb volna a másokkal való találkozás kockázata. Meglepő, milyen gyorsan váltott a beszélgetés témája arról, hogy Jézus inni kért az asszonytól oda, amikor a nő kért vizet Jézustól.

Mit válaszolt Jézus az asszony kérésére Jn 4:16 versében?

Jézus hirtelen témát vált, amikor azt mondja az asszonynak, hogy hívja a férjét, majd jöjjenek együtt vissza. Miért ez a gyors fordulat? A nő tettei arról árulkodtak, hogy igyekezett kerülni az embereket, Jézus pedig a szívébe látott. Szembe kellett néznie a helyzetével, ha gyógyulni akart. „Mielőtt ez a lélek elfogadhatta az ajándékot, amelyet Jézus adni vágyott, rá kellett vezetnie, hogy felismerje bűneit és Megváltóját” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 146. o.).

JÉZUS KIJELENTÉSE

Olvassuk el Jn 4:16-24 szakaszát! Mit tett Jézus, ami azt mutatta, hogy ismerte az asszony legmélyebb titkait is? Hogyan reagált erre a nő?

A világosság túlságosan vakító volt ahhoz, hogy közvetlenül bele lehessen nézni. Amikor az asszony prófétának mondta Jézust, megint csak az elkerüléssel próbálkozott. A zsidók és a samaritánusok közötti vallási vita kérdését szegezte Jézusnak, azt, hogy hol kell Istent imádni.

Válaszában Jézus rámutatott, hogy a samaritánusok azt imádták, amit nem ismertek. Az istentiszteletükben keveredett a judaizmus és a pogányság. A zsidók az önmagát bemutató Istent imádták - ez egy újabb fontos dolog, amit a samaritánus nőnek el kellett ismernie.

Az igaz Isten imádata nem helyhez kötött, tehát az istentisztelet helyszínéről folytatott vita a beszélgetésük szempontjából lényegtelen volt. Isten lélek, ezért tisztelőinek lélekben és igazságban kell imádniuk Őt. Az asszony elfogadta a Jézus által közölt nyilvánvaló igazságot, és a továbbiakra nézve is nyitottá vált.

Olvassuk el Jn 4:25-26 verseit! Hogyan mondta el Jézus az asszonynak, hogy ki Ő valójában?

A négy evangéliumban ez az egyetlen szakasz, amikor Jézus még a kihallgatását megelőzően nyíltan kijelenti valakinek, hogy Ő a Messiás, ráadásul nem egy nagy tömeg előtt, vagy fontos embereknek mondta el, hanem Jákób kútjánál egy samaritánus asszonynak, akinek még a nevét sem tudjuk. Jézus törődik minden magányos emberrel, aki egyedül, elhagyottnak érzi magát.

Ez az asszony nemcsak idegen néphez tartozott, hanem erkölcsi szempontból sem volt kifogástalan, Jézus mégis világosan elmondta neki, hogy ki Ő. Miután pedig azt is a tudtára adta, hogy a legsötétebb titkait is ismeri, nyomós okot adott neki arra, hogy higgyen benne.

Az evangéliumnak miért kell lebontania az emberek között meredező falakat? Mit tanít erről ez a történet?

A SAMARITÁNUSOK BIZONYSÁGTÉTELE

Olvassuk el Jn 4:27-29 szakaszát! Milyen meglepő dolgot tett az asszony?

Jézus és az asszony beszélgetését megszakította a tanítványok érkezése, akik ugyan meglepődtek, hogy Jézus egy nővel beszélget, de nem kérdeztek rá a dologra, csak étellel kínálták a Mestert.

Közben az asszony a vizeskorsóját hátrahagyva besietett a városba, hogy beszéljen az embereknek a Jézussal való találkozásáról.

Olvassuk el Jn 4:30-32 verseit! Mi történt e találkozás után? Ezek szerint hogyan terjed az evangélium?

Furcsának tűnik, hogy Jézusnak az aratásról szóló beszéde beékelődik abba a történetbe, amiből megtudjuk, milyen sokan megtértek a városból. Ennek az az oka, hogy János be akarta mutatni, hogyan látta Jézus a történeteket. Az evésnél jóval fontosabbnak tartotta, hogy a megváltási tervről beszéljen egy samaritánus asszonynak. Az volt a célja, hogy üdvösségre vezesse az embereket. Ezt az esetet felhasználta arra, hogy megtanítsa a tanítványainak, milyen sürgős feladat az evangélium hirdetése minden embernek, még azoknak is, akik különböznek tőlük.

János evangéliumának sok kiemelkedő pontja van, és Jn 4:39-42 szakasza biztosan ezek közé tartozik. Sokan hitre jutottak a samaritánusok közül az asszony bizonyágtételére: „Mindent megmondott nekem, amit cselekedtem” (Jn 4:39).

A samaritánusok kérelték Jézust, hogy maradjon velük. A szavai hallatán még többen hittek: „Már nem a te beszédedért hiszünk, hanem mert magunk is hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ő a világ üdvözítője” (Jn 4:42, ÚRK).

Ezek szerint milyen erővel bírhat egyetlen ember bizonyágtétele is? Mennyire tudod bemutatni, hogy mit tett Jézus az életedben?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Jákób kútjánál” c. fejezet, 144-154. o.

„Mihelyt megtalálta a Megváltót, a samáriai asszony másokat is elhozott hozzá. Jobb misszionáriusnak bizonyult, mint Jézus tanítványai. Ők ugyanis egyáltalán nem látták igéretes munkaterületnek Samáriát. Gondolataik a nagy munka felé irányultak, amelyet a jövőben kell elvégezniük. Nem látták, hogy éppen körülöttük van az aratnivaló, amit be kell gyűjteni. A lenézett asszony viszont egy egész várost hozott el, hogy hallhassák a Megváltót. Azonnal elvitte a világosságot embertársainak.

Ez az asszony a Krisztusban való gyakorlati hit munkálkodását jeleníti meg. Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüdítsen és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után” (i. m. 154. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Térjünk vissza a vasárnapi rész utolsó kérdéséhez, és legyünk kegyetlenül őszinték! Milyen tabuk és előítéletek akadályozhatják, hogy bizonyosságot tudjunk tenni a környezetünkben?
- 2) Vajon a samaritánusok között miért részesült olyan lelkes fogadtatásban Jézus, miközben a saját népe között nem?
- 3) Képzeljük magunkat a samaritánus asszony helyébe! Egy vadidegen ember elmondja neki, hogy ismeri a legsötétebb titkait is. Hogyan tudhat ezekről bárki, ráadásul egy idegen? Nem csoda, hogy ezzel Jézus nagy hatást tett rá. Az Úr mindent tud rólunk, még a legféltettebben őrzött, legsötétebb titkainkat is, amelyeket mindenki elől elrejtene. Az asszonnyal való bánásmódja alapján vajon hogyan viszonyul hozzánk Jézus, még ha át is lát rajtunk? Hogy találunk ebben vigaszt?
- 4) A *János evangéliumából* eddig tanulmányozott témák közül melyiket találjuk meg a samaritánus asszony történetében?

FÜLE LAJOS: KINEK CSILLAGA VAN

Kinek Csillaga van,
legyen maga a béke,
hogy minden dolga itt
békében menjen végbe!

Kinek Csillaga van,
legyen felette bátor:
szeressen vakmerőn,
de érte mit se várjon!

Kinek Csillaga van,
öltözzék friss reménybe,
hogy ISTEN LELKE is
cselekszik benne, érte!

Kinek Csillaga van,
ámuljon, mert az IGE
testté lett, s boldogan
daloljon Róla szíve!

További bizonyosságok Jézusról

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 7:18; János 1:32-36; 3:25-36; 5:36-38; 6:51-71; 7:37-53

„*Én pedig, ha fölemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok*” (Jn 12:32, RÚF).

Jézus megdöbbentő dolgokat mondott önmagáról, arról, hogy ki Ő, ki küldte és honnan jött. Ráadásul az általa végbevitt csodákkal és jelekkel még ezt *be is mutatta*. Sokan nyíltan kijelentették: „*a Krisztus, ha majd eljön, tehet-e több csodát annál, mint amennyit ő tett*” (Jn 7:31, ÚRK)?

Szavait olyan tettekkel támasztotta alá, amelyek bizonyították kijelentéseinek igaz voltát. A dráma kibontakozása során azonban megoszlás alakult ki az emberek között. A Bethesda tavánál fekvő beteg meggyógyítása egyes vezetőkből haragot váltott ki. Kapernaumban az ötezer megvendéglését követő vita után a tömeg elfordult Jézustól. Lázár feltámasztása miatt egyesekben hit ébredt, az eset azonban másokban olyan ellenérzést szított, ami Jézus kihallgatásához és kivégzéséhez vezetett.

Ezen a héten olyan emberekre figyelünk, akik szemtanúi voltak Jézus csodáinak, és bizonyóságot tettek róla. Mindegyik esetben megnyilatkozik valamelyik oldala annak, hogy ki is Jézus valójában – amelyeket együtt nézve még teljesebb képet kapunk róla, a Messiásról.

ALÁZAT: KERESZTELŐ JÁNOS ÚJABB BIZONYSÁGTÉTELE

A 2. tanulmány leírja, hogy Keresztelő János bizonyágtétele vezette Jézushoz az első tanítványokat: Andrást, Jánost, Pétert, Fülöpöt és Nátánaélt. Azt is gondolhatnánk, hogy ezek után Keresztelő János eltűnik a színről, de *János evangéliumában* még több alkalommal megjelenik.

Olvassuk el Jn 3:25-36 szakaszát! Keresztelő János mit mond önmagáról, Jézushoz viszonyítva?

Vita támadt Keresztelő János tanítványai és egy meg nem nevezett zsidó férfi között a tisztulási szertartásról, talán a keresztség hatását illetően (vö. Mk 1:4-5). Érdekes, hogy amikor Jánoshoz fordulnak a tanítványai, bizonyára a kérdés megoldása miatt, Jézust is szóba hozzák: „*az keresztel, és hozzá megy mindenki*” (Jn 3:26). Nem nehéz a sorok között olvasni: a mesterükre gondolva, de maguk miatt is irigykedtek Jézusra.

János igen könnyen belemerülhetett volna az irigységbe, de nem tette, mert pontosan tudta, hogy mi a küldetése. Inkább emlékeztette a tanítványait, hogy ő sosem mondta magát Krisztusnak, ellenkezőleg! Azért jött, hogy a Messiásra mutasson, utat készítson neki, bizonyoságot tegyen róla (Jn 1:6-8).

Az esküvő példáját hozza fel: Jézus a *vőlegény*, magát a *vőlegény barátjának* nevezi. A *menyasszony* Isten népe (vö. Ézs 62:1-5; Hós 2:15-22). János igazi nagyságát ezek a szavai mutatják: „*Neki növekednie kell, nekem pedig egyre kisebbé kell lennem*” (Jn 3:30, ÚRK).

Jn 3:31-36 szakaszában folytatja az összehasonlítást Jézus és önmaga között, rámutatva, hogy a Messiás nagyobb, mint a hírnöke. János szavai Jézusra mutattak, és ez ismét kiemeli a bizonyágtétel, tanúság fogalmát. Akik elfogadják ezt a bizonyágtételt és hisznek Jézusban, azoknak örök életük van, akik pedig nem fogadják el, azok Isten haragja alatt maradnak. Ezt mondja a szöveg. Isten szereti a világot, elküldte a Fiát a megváltásért (Jn 3:16-17), de akik visszautasítják a felajánlott ajándékot, azoknak meg kell fizetniük a saját bűneik büntetését, ami az örök halál.

Hogyan sajátíthatjuk el az alázat leckéjét úgy Isten, mint az emberek előtt? Keresztelő János példájából mit tanulhatunk az alázatos lelkületről?

ÚJDONSÁG A MESSIÁSSAL KAPCSOLATBAN

Olvassuk el Jn 1:32-36 verseit! Mit mondott Keresztelő János Jézusról, amire az emberek nem számítottak a régen várt Messiással kapcsolatban?

A zsidók várták, hogy eljön a Messiás, és megszabadítja őket Róma uralma alól. A régóta elnyomás alatt élő nép szívében az a hit élt, hogy a Messiás eltörli Róma hatalmát, őket pedig nagy és hatalmas nemzetté teszi. Azonban az emberek többsége valószínűleg félreértette, amikor János ezt mondta: „*az Isten Báránya*” (ÚRK) – ami pontosan engesztelő halálára mutatott. Valószínűleg fogalmuk sem volt róla, hogy miről beszélt.

János tehát az evangéliumával meg akarta változtatni az emberekben élő képet a Messiásról, hogy felismerjék Jézusban az eljövendő Királyra és tevékenységére vonatkozó próféciaik teljesedését. Nem politikai és katonai vezetőként érkezik, hanem azért, hogy áldozatul adja magát a világ bűneiért. Ez volt a szándéka. Csak ezek után, amikor minden véget ér, akkor jön majd el az utolsó, örök ország (lásd Dán 7:18).

„Amikor János a keresztségekor Jézusra mutatott, mint Isten Bárányára, a Messiás munkája új megvilágításba került. A próféta gondolatai Ézsaiás szavaira terelődtek: »*Mint bárány, mely mészárszékre vitetik*« (Ézs 53:7)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 105. o.).

Keresztelő János ezt mondta Jn 1:31 versében: „*én nem ismertem őt*”. Akkor honnan tudta, hogy Jézus a Messiás? A válasz az, hogy az Úr, aki elküldte, korábban kijelentette neki: „*Akire látod a Lelket leszállni és rajta megnyugodni, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. És én láttam, és bizonyosságot tettem róla, hogy ő az Isten Fia*” (Jn 1:33-34, ÚRK). Más szóval: Isten kinyilatkoztatta Jánosnak, hogy Jézus a Messiás.

„*Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége*” (1Kor 1:24, ÚRK). A Szentlélek meggyőző hatalma által Istentől származik az az ismeret, hogy Jézus a Krisztus. Ez a téma gyakran előkerül Jánosnál. Az üdvösség nem világi filozófiából, tudományból, sem magasabb rendű tanulmányokból származik, hanem csakis Istentől jön, úgy, ha az ember hittel és engedelmesen átadja szívét Jézusnak.

Honnan tudhatnánk az igazságot arról, hogy Jézus az engesztelő áldozat, ha Isten nem jelentette volna ki? Miért annyira fontos tehát ismereni a Bibliát, a Jézusról szóló tanítást?

ELFOGADÁS ÉS ELUTASÍTÁS

A 2. tanulmányban foglalkoztunk *János evangéliuma* 6. fejezetében az ötezer megvendégelésével, de a történet végével nem. Erre most kerítünk sort.

Olvassuk el Jn 6:51-71 szakaszát! Jézus szavai szerint mit nem tudtak elfogadni az emberek?

Miután az emberek jóllaktak a csoda folytán, Jézustól kapott étellel, készen álltak királlyá koronázni Őt (Jn 6:1-15). Később azonban, amikor a kaper-naumi zsinagógában szólt hozzájuk, a csoda lelki jelentőségét magyarázta: „*Én vagyok az élet kenyere*” (Jn 6:35, ÚRK). Majd pedig tovább részletezte, hogy a teste a kenyér, amit a világ életéért ad oda (Jn 6:51).

Jézusnak ez a kijelentése felnyitotta az emberek szemét arra, hogy Ő nem lesz a földi királyuk. Nem illett bele a földi gondolkodás formálta keretek-be. Elutasították a megtérést, ami megváltoztatta volna a gondolkozásukat, hogy felismerjék és elfogadják Jézust Messiásnak. Ekkor sok tanítványa el-hagyta (Jn 6:66).

Emberileg nézve ez nehéz lehetett Jézus számára. A tömeg elismerése jól-eső érzést kelt. Ki ne akarná, hogy szeressék? Azt pedig természetes módon szomorú látni, ha sokan elpártolnak az embertől és megkérdőjelezik az elveit. Miután sokan elfordultak tőle, Jézus megkérdezte tanítványai belső körétől, a tizenkettőtől, hogy ők is el akarják-e hagyni.

Péterből ekkor fakadt ki a bámulatra méltó hitvallás, ami újabb tanúságtétel volt Jézus személye és szerepe mellett: „*Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia*” (Jn 6:68-69).

A tanítványok pár éve már Jézussal voltak, együtt utaztak vele, látták a csodáit, hallották a prédikációit. Tapasztalatból tudták, hogy senki nincs, aki hozzá fogható volna. Meggyőződtek róla, hogy ha mégoly furcsa is némely helyzet, Ő a Messiás, pedig sok mindent félre is értettek eljövételének célját illetően. Csak Jézus halála és feltámadása után kezdték megérteni, hogy miért jött.

Mit tanulhatunk ebből a történetből arról, hogy a többség általában téved? Miért kell ezt észben tartanunk, főként hitünk kevésbé népszerű elemei tekintetében?

AZ ATYA BIZONYSÁGTÉTELE

János evangéliuma kezdetén azt olvassuk, hogy az Ige (logosz) Istennel volt, vagyis az Atya Istennel (Jn 1:1). Miután az Ige testté lett, a Lélek bizonytságot tett róla, amikor megnyugodott Jézuson a keresztségekor (Jn 1:32-34). Majd földi szolgálata során az Atya is bizonytságot tett róla.

Olvassuk el Jn 5:36-38 verseit! Mit mond itt Jézus az Atyáról?

Jézus az Atyához kapcsolja az általa végbevitt tetteket és csodákat. Egyértelműen kijelenti, hogy az Atya küldte el és bizonytságot is tett róla.

Olvassuk el Mt 3:17, 17:5, Mk 1:11 és Lk 3:22 verseit (lásd még 2Pt 1:17-18)! Mit mondott az Atya Jézusról?

Jézus keresztségekor az Atya és a Lélek csatlakozott a Fiúhoz, hogy kiemeljék ezt a fontos alkalmat: szolgálatának kezdetét. Az Atya kijelentette, hogy Jézus a szeretett Fia, akiben gyönyörködik. Majd szolgálatának egy kritikus idején újból megszólalt, akkor úgy, ahogyan feljegyzí János evangéliuma.

Jézus szolgálatának végső napjaiban az események kicsúcsosodtak. A valósi vezetők képtelenek voltak megállítani Jézust (lásd Jn 12:19), ezért a halálát kívánták, jobban, mint valaha. A tömegek lelkesedése túlradó volt, főleg miután mind több és több ember kezdte követni Jézust, hallva azoknak a bizonytságtételét, akik tanúi voltak Lázár feltámasztásának (Jn 12:17-18). Még az ünnepre érkező görögök is látni akarták.

Jézus így szólt: „Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!” Erre az Atya ismét megszólalt a mennyből: „Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem” (Jn 12:28).

Amint már szó esett róla, Jézus dicsőségének órája a kereszt. Az Atya bizonytságtétele Jézusról rámutat Isten Bárányának a világ bűneiért hozott nagy áldozatára. Ekkor tetőzött Jézus földi szolgálata. Értünk vállalt halálával megfizette bűneink teljes büntetését, hogy a belé vetett hit által nekünk ne kelljen elszenvednünk.

A SOKASÁG BIZONYÁGTÉTELE

„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: *Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből*” (Jn 7:37-38).

János számos alkalommal feljegyezte, amint Jézus bátor kijelentéseket tett önmagára vonatkozóan, arról, hogy ki Ő és miért jött.

Az előbbi idézet Jn 7:37-38 verseiből újabb példája annak, hogy mit állított magáról és arról, amit azokért tesz, akik hozzá mennek. Ezek is megdöbentő kijelentések voltak.

A tömegből sokan hogyan reagáltak, amikor Jézus a zsidókhöz szólt a sátoros ünnepen (Jn 7:37-53)?

Néhányan azt mondták, hogy Ő az a próféta, akiről régen jövendölt Mózes (lásd 5Móz 18:15-19). Mások azt gondolták, hogy Jézus a Krisztus. Viszont voltak, akik erre azzal érveltek, hogy nem Galileából jön a Messiás, Dávid házából kell származnia, Betlehemben kell megszületnie - mindez igaz is volt Jézusra (vö. Máté 1-2. fejezet), bár úgy tűnt, hogy ezt sokan nem tudták.

Még azokat is lenyűgözte Jézus, a választékos beszéde, akik azért mentek, hogy elfogják. A farizeusok rákérdeztek: „*Vajon hitt-e benne valaki a főemberek vagy a farizeusok közül*” (Jn 7:48, ÚRK)? A farizeusoknak ez a kérdése újabb alkalmat adott Jánosnak arra, hogy ismét említést tegyen Nikodémusról, aki a Jézussal való találkozás után menteni próbálta Őt az ármánykodásuktól. „*Vajon a mi törvényünk elítéli-e az embert, mielőtt ki nem hallgatja, és meg nem tudja, hogy mit tett*” (Jn 7:51, ÚRK)?

Vajon elfogadta valaha Nikodémus, hogy Jézus a Messiás? Ebből a jelenetből ugyan ez nem igazolható, de ha hozzávesszük a Jézus halála utáni tettét (lásd Jn 19:39-40), a Biblia szilárd bizonyítékot szolgáltat arra, hogy Nikodémus valóban hitre jutott Jézusban.

Tehát a farizeusok kérdésére a válasz az, hogy *Igen, az egyik farizeus valóban hitt Jézusban.*

Mit mondtak a vezetők Jn 7:49 versében, ami tanúsította, mennyire megvetették a Jézust követő tömeget? Milyen tanulságot szűrhetünk le ebből?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A galileai válság” (319-330. o.) és „A külső udvarban” (525-530. o.) c. fejezetei

„*Kihez mehetnénk*» (Jn 6:68)? Izrael tanítói a formalizmus rabjai voltak. A farizeusok és a szaduceusok szüntelen vitában álltak. Elhagyni Jézust annyit jelentett, mint a rítusokhoz, ceremóniákhoz mereven ragaszkodó, becsvágyó emberek közé kerülni, akik a maguk dicsőségét keresték. A tanítványok több békét, örömet éreztek, mint annak előtte bármikor, amióta elfogadták Krisztust. Hogyan mehetek volna vissza azokhoz, akik megvetették és üldözték a bűnösök Barátját? Régóta várták a Messiást, most eljött, nem fordulhattak el tőle azokhoz, akik életére törnek, és őket is üldözik, amiért követik Őt.

»*Kihez mehetnénk*» (Jn 6:68)? Nem mehetek Krisztus tanításától, a szeretet és irgalmasság leckéitől a hitelenség sötétjébe, a világ gonoszságához. Miközben sokan hagyták el a Megváltót, akik látták csodálatos műveit, Péter kifejezte a tanítványok hitét: »*Te vagy a Krisztus*» (Jn 6:69). E horgony elvesztésének a gondolata is félelemmel, fájdalommal töltötte el lelküket. Nélkülözni a Megváltót annyi, mint sötét, viharos tengeren hanyódni” (i. m. 329. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért van az, hogy amikor Jézus Messiás-voltának és a kereszténység igazságának bizonyoságaival szembesülnek, egyesek örömmel elfogadják, míg mások elutasítják?
- 2) Mi lehet fontosabb annál, hogy Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért? Viszont hogyan értesülhetünk erről az alapvető igazságról? A tudomány, a természeti törvények, a természet világa, a logika vagy az érvelés útján? Mindezek elvezethetnek bennünket a Teremtő Istenbe, a Mindent Kiváltó Okba, a Mozdíthatatlan Mozgatóba vetett hitre, azonban nem taníthatnak meg a legfontosabb igazságra, amit ismernünk kell: arra, hogy Krisztus meghalt a bűneinkért. Miért létszükséglet tehát, hogy a Bibliát tekintsük a legfőbb tekintélynek a hit kérdéseiben?
- 3) Hitünk érdekében miért különösen fontos újból és újból visszagon-dolni arra, amit Isten az életünkben tett?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: ERETNEK FOHÁSZ

A Magasságos,
talán a kora miatt is,
lehetséges, hogy
nagyot hall?
Olyan... lassú, nehézkes.
Nem érti, mit akarok,
hogyan is szeretném
dolgaim, utaim elrendezni.
Kerülő úton működik minden.
Visszájára fordítva,
abszolút logikátlanul.

A másik út,
az a széles,
egyenesnek tűnő,
ahol jól elférnek,
és a többség is azon jár,
a mi tér-időben gondolkodó
híg agyunk mit felfoghat,
a bölcs sokaság,
az előre lezsírozott,
színarany középen, akadálytalanul;
a tébolyult nagy sárkány-vár felé,
aminek árnyéka is súlyosabb
bármilyen hegnél.

„Légy segítségül
az én hitetlenségemen!”

Boldogok, akik hisznek

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 12:3; Dániel 2; 7; János 8:54-58; 12:1-8; 19:4-22; 20:19-31; Róma 4:1-5

„Jézus pedig így válaszolt: Mivel láttál engem, hittél; boldogok, akik nem látnak és hisznek” (Jn 20:29, ÚRK).

János az evangéliumában egymástól különböző, eltérő háttérű embereket sorakoztat fel, akiknek más volt a hite, a tapasztalata, de mindannyian bizonyosságot tettek Jézus kilétéről.

„Ímé az Isten Báránya” (Jn 1:36)! „Megtaláltuk a Messiást” (Jn 1:42). „Aki felől írt Mózes... megtaláltuk” (Jn 1:46). „Rabbi, te vagy az Isten Fia, te vagy az Izráel Királya” (Jn 1:50)! „Vajon nem ez a Krisztus” (Jn 4:29, ÚRK)? „...magunk is hallottuk, és tudjuk, hogy bizonynal ő a világ üdvözítője” (Jn 4:42, ÚRK). „Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad” (Jn 6:68). „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kellett jönnie a világra” (Jn 11:27, ÚRK). „...noha vak voltam, most látok” (Jn 9:25). „Ímhol a ti királyotok” (Jn 19:14)! „...én nem találok bünt őbenne” (Jn 19:6). „Én Uram és én Istenem” (Jn 20:28)!

Kik voltak ezek az emberek? Miért tettek ilyen bizonyosságot Jézusról?

UTALÁS ÁBRAHÁMRA

Jézus nem riadt vissza attól, hogy kijelentse, ki Ő, vagy hogy tanúkat nevezzen meg, akik bizonyosságot tesznek róla, akár olyanokat is, akik már régen elmentek, mint például Ábrahám. „Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is és örült” (Jn 8:56).

Miért volt Ábrahám bizonyágtétele olyan fontos, hogy bekerült János evangéliumába is (1Móz 12:3; 18:16-18; 26:4; Mt 1:1; ApCsel 3:25)?

„Az előkép és az ígélet útján Isten »előre hirdette... az evangéliumot Ábrahámnak« (Gal 3:8, új prot. ford.). A pátriárka hite az eljövendő Messiásra összpontosult. Ezt mondta Krisztus a zsidóknak: »Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is és örült« (Jn 8:56). Az Izsák helyett feláldozott kos jelképezte Isten Fiát, aki később meghalt helyettünk. Amikor Isten az embert a törvény áthágása miatt halálra ítélte, az Atya Fiára tekintett, és ezt mondta a bűnösnek: »Élj; találtam váltságot«” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 120. o.)!

Ábrahám volt a zsidó nép atyja. Ő kapta az ígéletet, hogy rajta keresztül minden nép áldást nyer. Ez az áldás az ő vérvonalából született Messiás által érkezett el.

Ábrahám azoknak is az atyja lett, akik hittel válaszolnak Istennek (Zsid 11:8, 17-19). Amikor kész lett volna feláldozni a fiát, Izsákot (1Mózes 22. fejezet), az ígélet gyermekét, nem csupán hite tanújelét adta, hanem a megváltási tervbe is bepillantást engedett.

Jézus kijelentette: „Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is és örült” (Jn 8:56), amire a vezetők így feleltek: „Még ötven esztendő nem vagy, és Ábrahámot láttad” (Jn 8:57)? Meglepő volt Jézus válasza: „Bizony, bizony mondom néktek: Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok” (Jn 8:58). Jézus szavai arra emlékeztettek, amit Isten Mózesnek mondott az égő csipkebokornál. Valójában kijelentette, hogy Ő Isten, akinek élete van önmagában. A vezetők minden kétséget kizáróan értették, hogy mire utalt, mert „köveket ragadtak, hogy rádobálják” (Jn 8:59, ÚRK).

Olvassuk el Róm 4:1-5 szakaszát! Hogyan világítja meg Pál az egyedül hit által, nem pedig a törvény cselekedeteiből való megváltás igazságát Ábrahám történetével? Miért mondjuk Ábrahámot a hívők atyjának?

MÁRIA BIZONYSÁGTÉTELE

Hat nappal a páska előtt Jézus meglátogatta Máriát, Mártát és a bátyjukat, Lázárt, akit korábban feltámasztott. Jézus tiszteletére, köszönetképpen Simon vacsorát adott, mert kigyógyította a leprából. Márta a felszolgálásban segített, Lázár pedig a többi vendéggel ült az asztalnál (Jn 12:1-8).

Mi a jelentősége Mária tettének? Hogyan tanúsította, hogy ki Jézus valójában (Jn 12:1-3)?

Rendkívül drága volt az az olaj, nagyjából egy munkásember egy éves keresetével egyenlő értékű. Mária bizonyára az Üdvözítő iránti hálája kifejezésül vette ezt ajándékba, mert megbocsátotta a bűneit és feltámasztotta a testvérét. Azt tervezte, hogy az olajat majd Jézus temetésekor használják fel. Később úgy hallotta, hogy hamarosan felkenik királynak, ezért ő szeretett volna az első lenni, aki a tiszteletét lerója.

Mária bizonyára nem akarta, hogy mindenki felfigyeljen az ajándékára, János azonban megjegyzi: „A ház pedig megtelt a kenet illatával” (Jn 12:3, ÚRK). Júdás azonnal megszidta, arra hivatkozva, hogy el kellett volna adni az olajat, az árából pedig a szegényeket lehetett volna támogatni. Jézus sietve megnyugtatta Máriát: „Hagyj békét neki... Mert szegények mindenkor lesznek veletek, én pedig nem leszek mindig veletek” (Jn 12:7-8, ÚRK).

Újból és újból felbukkan az evangéliumban az a téma, hogy Jézus látja, mi van az emberek szívében (Jn 2:24-25; 6:70-71; 13:11; 16:19). Ebben az esetben, Simon vacsoráján pontosan tudta, hogy Júdás mire gondolt. János rámutatott, hogy Júdás nem volt más, mint egy önző tolvaj (Jn 12:6).

„A jóillatú kenetet, melyet Mária a Megváltó holttestére szándékozott kenni, az élő alakra önthette. A temetéskor annak édessége csak a sírboltot járhatta volna át, most azonban Jézus szívét töltötte be a bizonyossággal, hogy hisz benne és szereti Őt... Amikor azután Jézus nagy próbatételének sötétjébe szállt le, magával vitte ennek a cselekedetnek az emlékét: annak a szeretetnek a zsengejét, melyet majd megváltottaitól fog kapni mindörökké” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 471. o.).

Jézus pontosan tudta mi volt Mária, illetve Júdás szívében. A mi szívünkbe is belelát. Miért van tehát szükségünk arra, hogy Krisztus legyen az igazságunk, Ő formáljon át bennünket és fedezze el a bűneinket?

PILÁTUS ÖNKÉNTELEN BIZONYSÁGTÉTELE

János újból és újból feljegyzi: a vallási vezetők megkísérelték elfogni Jézust, hogy kihallgassák és halálra ítéljék. *János evangéliumának* egyik témája, amit gyakran Jézus jelent ki, hogy még nem jött el az Ő ideje vagy órája – ami alatt a keresztre feszítése idejét értette (Jn 2:4; 7:6, 8, 30; 12:7, 23, 27; 13:1; 17:1).

Ekkor azonban eljött az óra. Jézust elfogták a Gecsemáné kertben, először Annás, azután Kajafás, a főpap elé vitték, majd pedig kétszer is Pilátus elé.

János számos szemtanúra hivatkozott, különböző rendű és rangú emberekre, hogy igazolják: Jézus a Krisztus. Ezek után Pilátust, a Jézust kihallgató kormányzót is idézi, ami azért különösen fontos, mert Pilátus római volt, ráadásul kormányzó és bíró, míg az eddigi tanúk többsége zsidó átlagember volt.

Hogyan kapcsolódik *János evangéliumának* témájához a Pilátus által meghozott ítélet (Jn 18:38; 19:4-22)?

Jézust pénteken kora reggel vitték Pilátus elé (Jn 18:28), aki hamar el akarta ítélni, de Jézus magatartása felkeltette a figyelmét. Alaposan kikérdezte, és hallotta a válaszát: „*Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szómra*” (Jn 18:37).

A kormányzó ugyan végül halálra ítélte Jézust, de háromszor is kijelentette, hogy ártatlannak találja (Jn 18:38; 19:4, 6), a keresztfőle pedig ezt a feliratot tetette: „*A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA*” (Jn 19:19), ezzel zárta le a bizonyágtételét Jézusról. Tanúsította az ártatlanságát, de halálra ítélte!

Pilátus előtt állt maga az Igazság – a tömeg nyomásának engedve mégis halálra ítélte Jézust! Tragikus példája ez annak, hogy mi történik, ha az ember nem hallgat arra, ami a lelkiismerete és a szíve szerint helyes!

Milyen veszélyekkel jár, ha a közhangulatnak, a nyomásnak engedve nem azt tesszük, amit helyesnek gondolunk? Pilátus példája alapján mi ebből a tanulság?

TAMÁS BIZONYSÁGTÉTELE

Olvassuk el Jn 20:19-31 verseit! Mit tanulhatunk Tamás történetéből a hitről és a kételyekről? Mi volt Tamás fő hibája?

Feltámadása után Krisztus megjelent a tanítványainak, akik bezárkóztak egy szobába, mert féltek. Tamás nem volt velük. Később értesült Jézus feltámadásáról a többi tanítványtól, de kétségbeesésében nem hitte el a hallottakat, mert az nem illett a képbe, amit Isten országáról kialakított magában. Talán azon is eltűnődött, hogy vajon Jézus miért az ő távollétében jelent volna meg a többieknek.

„Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem teszem ujjamat a szegek helyére, és kezemmel nem érintem meg az oldalát, semmiképpen el nem hiszem” (Jn 20:25, ÚRK) – mondta Tamás.

Mintha feltételt akart volna szabni a hitének. János evangéliumában újból és újból megjelenik ez a fajta viszonyulás a hithez. Nikodémus így válaszolt Jézusnak: „De hogyan születhetik az ember, ha vén” (Jn 3:4, ÚRK)? A samaritánus asszony megkérdezte: „Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd az élő vizet” (Jn 4:11)? A kenyérrel és a hallal jóllakott tömeg ezt kérdezte: „Micsoda jelt mutatsz tehát te” (Jn 6:30)?

János evangéliuma a „hiszem, ha látom” hozzáállással helyezkedik szembe. Amikor Jézus a feltámadása után találkozott Tamással, hívta, hogy menj közelebb, nézze meg és érintse meg feltámadott testét, majd hozzátette: „boldogok, akik nem látnak és hisznek” (Jn 20:29).

„Isten sohasem kívánja tőlünk, hogy valamit elhiggyünk, mielőtt elegendő bizonyítékot adna, amelyre hitünket alapozhatjuk. Számos bizonyosság szól az értelmünkhöz Isten létezéséről, jelleméről és Igéjének igaz voltáról. Ám Isten a kételkedés lehetőségét nem távolította el. Mert a hitünknek nem demonstráción, hanem bizonyítékon kell alapulnia” (Ellen G. White: *Jézus-hoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, 78. o.).

Isten Igéje, a teremtés és a személyes tapasztalataink által Isten felfoghatatlanul sok bizonyosságot adott ahhoz, hogy hinni tudjunk Jézusban.

Mit felelnél, ha valaki megkérdezné, hogy **Miért hiszel Jézusban?**

A MI BIZONYSÁGTÉTELÜNK JÉZUSRÓL

János újabb és újabb tanúkat nevez meg Jézus mellett, amivel az a célja, hogy elfogadjuk a lehengerlő bizonyosságot: „Sok más jelt is tett Jézus a tanítványok szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és ebben a hitben életetek legyen az ő nevében” (Jn 20:30-31, ÚRK). Képzeljük el, hogy ott vagyunk személyesen, és látjuk, ahogy Jézus csodákat tesz! Valószínűleg hinnénk, nem igaz? Legalábbis szeretnénk így gondolni. Viszont bizonyos szempontból nekünk még több okunk van hinni Jézusban, mint azoknak, akik ténylegesen látták a csodáit.

Miért?

Nevezzünk meg a hitünket alátámasztó dolgokat, amelyeket ma tudunk, de a Jézus korában élők még nem tudhattak! Lásd pl. Mt 24:2, 6-8, 14!

Nemcsak János evangéliumának magával ragadó beszámolójából ismerhetjük ezeket a dolgokat, hanem megvan az az előnyünk is, hogy mi már látjuk a teljeseését azoknak a jövendöléseknek, amelyeket Jézus és a bibliai írók tettek, mint pl. ami a templom lerombolására (Mt 24:2), az evangélium világszéles terjedésére (Mt 24:14), a nagy szakadásra (2Thessz 2:3) és a világ szenvedéseire, bűnös állapotára (Mt 24:6-8) vonatkozik. Jézus élete és szolgálata idején a követői kicsiny, üldözött csoportot alkottak, akiknek minden emberi számítás szerint már régen el kellett volna tűnni a történelem színpadáról. Hogyan is tudhatták volna úgy, ahogy mi tudjuk ma, hogy mindezek majd bekövetkeznek? És be is következtek. Valójában a mi hitünk is annak a jézusi prófécianak a teljeseisékeként létezik, hogy az evangélium eljut az egész világra. Jézus követőiként az a kiváltságunk ma, mintegy kétezer év elmúltával, hogy bizonyosságot tehetünk Jézusról és arról, amit értünk tett. Nem Nátánaél, Nikodémus, a samáriai asszony vagy a farizeusok tanításaiból tudhatjuk, hogy Jézus a Messiás. A Szentírást olvasva, a Szentlélek meggyőző ereje hatására fogadjuk el, hogy Ő a világ Üdvözítője. Mindannyiunknak a magunk módján, az Istennel való kapcsolatunk alapján megvan a saját történetünk is, amiről beszélhetünk. A mi esetünk talán nem olyan drámai, mint amikor valaki egy halott feltámasztását látta, vagy azt, amikor egy születésétől fogva vak ember meggyógyult, de nem is kell olyannak lennie. Az számít, hogy személyesen ismerjük Jézust, és a magunk módján bizonyosságot tegyünk róla, mint ahogy tették János evangéliumának szereplői.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A hit próbája” (113-121. o.) c. fejezet; *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Pílatus palotájának udvarán” (628-648. o.) c. fejezet

Tamás „túlradó örömmel vetette magát Jézus lábaihoz és ezt kiáltotta: »*Én Uram és én Istenem*« (Jn 20:28)! Jézus elfogadta Tamás hitvallását, de szelíden megróttá tanítványát hitelenségéért: »*Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek*« (Jn 20:29). Tamás jobban elnyerte volna Jézus tetszését, ha kész lett volna elfogadni és elhinni tanítványtársai bizonyágtévesését. Ha a világ Tamás példáját követné, akkor tulajdonképpen senki sem juthatna el az üdvösségben való hitre. Nem, mert mindazok, akik ma elfogadják Krisztust, mások bizonyágtétele útján kénytelenek azt megtenni. Sokan azok közül, akik áldozatul esnek kételkedéseiknek, azzal mentegetik magukat, hogy ha nekik lett volna annyi bizonyítékuk Jézus feltámadásáról, mint amennyit Tamás kapott tanítványtársaitól, akkor elhitték volna, hogy feltámadott az Úr. Nem veszik észre, hogy nemcsak ennyi bizonyítékot kaptak az Úr feltámadásáról, hanem sokkal, de sokkal többet. Sokan azok közül, akik Tamáshoz hasonlóan arra várnak, hogy a kétség minden okát eltávolítsák útjukból, sohasem fogják megérni kívánságuk teljesülését. Sőt, fokozatosan megerősödnek hitelenségükben. Azok, akik arra nevelik rá magukat, hogy mindig csak a dolgok sötét oldalát lássák meg, és mindig csak zúgolódnak és panaszkodnak, valójában nem tudják, mit tesznek. A kételkedés magjait szórják el, és így a kétségek aratásának gyümölcseit takarítják majd be. Olyan időkben, mikor a hit és a bizalom különösképpen fontos és lényeges, sajnos sokan erőtlennek találják magukat ahhoz, hogy reménykedjenek és higgyenek” (i. m. 712-713. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mi volt az alapvető különbség Ábrahám és Tamás hitvallása között? Mit tanulhatunk a történetükből?
- 2) Önként vállalkozók tegyenek bizonyágot a csoportban Jézusról, hasonlóan ahhoz, amit *János evangéliumában* láthatunk! A beszámolók különböznek, de mit mondanak az emberek, hogyan tanúskodnak Jézus mellett, aki mindannyiunk Ura?
- 3) Gondoljunk Dániel 2. és 7. fejezetének prófeciáira! A Jézus korában élők is ismerték ezeket, mégis ma milyen előnyt élvezünk hozzájuk képest mi, akik láthatjuk e prófeciák teljesedését, és így több okunk is van a hitre?

R. DÁNIEL IRÉN: MAROKRA FOGVA

Marokra fogott kérdőjeleim
hozom szent lábadohoz, Uram!
Szívósan kísérték lépteim,
gáncsolva gyötörték utam.

Mit tettél bolygónk asztalára?
Fehérült arccal nézek Rád.
Idült érzés megfojt: semmit,
csupán kételyeim boglyát.

Görgetem, szerte szórom őket;
bántok, gyöngítek sokakat.
Könyörülj rajtam, Istenem,
nem bírom már a vádakát,

amiket szórok önmagamra!
Bíznom kell: még így is szeretsz.
Mondtad: vádoló a Sátán;
Te, jó Uram, hazavezetsz!

Arcom lekésett a ragyogásról,
szemem csak könnyeket ontott,
de harsog felém a Golgotáról:
higgy! Ő téged is megváltott!

Ószövetségi próféciák beteljesítése

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Jeremiás 2:13; Zakariás 9:9; János 5:17, 20, 36-40, 46-47; 8:12-30; 13:18; 17:12

„De nékem nagyobb bizonyágom van a Jánosénál: mert azok a dolgok, amelyeket rám bízott az Atya, hogy elvégezzem azokat, azok a dolgok, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyágot rólam, hogy az Atya küldött engem” (Jn 5:36).

János evangéliumában újból és újból szembesülünk Jézus tetteivel és szavaival, amelyek azt mutatják, hogy igen, a Messiás (*ho Másiach*), a Krisztus jött el Izraelbe, a Szentírás jövendölése szerint, úgy, mint aki közülük való, Betlehemben született zsidó.

Azonban amint János megírta, „A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt” (Jn 1:10).

A világban volt, amit Ő teremtett, *a világ mégsem ismerte meg Őt?* Különös kijelentés! Ám ahogy láthatjuk Jánosnál és a többi evangéliumban, sokan nem ismerték fel, akiknek bizony fel kellett volna ismerniük, kiváltképp a tettei és a szavai miatt. Ráadásul az ószövetségi Szentírás is Őrá mutatott.

Ezen a héten szintén János kijelentéseit vizsgáljuk azzal kapcsolatban, hogy Jézus a Messiás. Azt is megnézzük, miért utasították el továbbra is sokan, noha igen komoly érvek támasztották alá, hogy Ő a Krisztus.

Mit tanulhatunk ezeknek az embereknek a hibáiból?

JELEK, TETTEK ÉS CSODÁK

A konkrét csodák mellett, amelyekkel János azt támasztotta alá, hogy Jézus a Messiás, feljegyezte a jeleket, cselekedeteket és csodákat övező, szélesebb körű vitákat is.

Önmagukban a jelek és csodák nem bizonyítják, hogy Jézus a Messiás, hiszen tett csodát sok próféta, sőt hamis próféta is. János nemcsak azért írt a jelekről, mert azok a nagy csodatévőre mutattak, hanem mert sajtáságos módon mutattak rá arra, hogy Jézus a Messiás, aki valóban az Atya Istentől jött.

Olvaszuk el Jn 5:17, 20, 36-38 verseit! Hogyan írják le ezek a részek Jézus és az Atya Isten kapcsolatát, különös tekintettel a jelekre?

Jézus a jelekkel mutatta be az Atyával való szoros együttműködését. Ők ketten egyek. A jelek tanúsítják, hogy „az Atya énbennem van, és én őbenne vagyok” (Jn 10:38; lásd még 14:10-11).

Jézus eljövételének a célja volt annak a dolgait tenni, aki Őt küldte, hogy a cselekedetei nyilvánvalóvá váljanak a világban. Vagyis az Atya által rábízott tettek végzéséért jött, amelyek egyértelműen tanúsították, hogy az Atyától jött.

Azonban ahogy láttuk, még a hatalmas jelek és sokak bizonyágtétele dacára is voltak, akik úgy döntöttek, hogy nem hisznek benne.

A vallási vezetők megkérdezték Jézustól: „*Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyilván! Felelek nekik Jézus: Megmondtam néktek, és nem hiszitek: a cselekedetek, amelyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyágot rólam*” (Jn 10:24-25).

Amennyiben Jézus nyilvánosan Messiásnak mondta volna magát, a vallási vezetők – akik ürügyet kerestek ellene – azonnal lecsaptak volna rá. Ennek tudatában Jézus a tetteire hivatkozott. Ha kijelenti, hogy Ő a Krisztus, megpróbálhatták volna cáfolni. Viszont hogyan tagadhatták a jeleket, a tetteket és a csodákat, amelyek erős bizonyágai voltak annak, hogy ki Ő és honnan jött.

Mit tehetünk, nehogy nekünk is úgy megkeményedjen a szívünk, mint ezeknek a vallási vezetőknek? Hogyan fordulhat elő, hogy az ember hadakozik Isten műve ellen?

A SZENTÍRÁS TEKINTÉLYE

János az Ótestamentum tekintélyére, a Krisztus tetteit előre bejelentő próféciákra is hivatkozott, azokon a jeleken és bizonyágtételeken kívül, amelyekkel általában rámutatott, hogy Jézus a Messiás. Az Ószövetség szerepe nemcsak az ő írásaiban, hanem az egész Újszövetségben központi jelentőségű. A Szentírás – ebben az esetben az Ótestamentum – igazolja, hogy ki is Jézus, honnan jött, mit tett és mit fog tenni.

Olvassuk el Jn 5:39-40 és 46-47 verseit! Hogyan viszonyult Jézus a Szentírás tekintélyéhez?

Az evangéliumokban Jézus újból és újból úgy utal a Szentírára, mint a mellette szóló legfőbb bizonyágtételre. Gyakran említ olyan ószövetségi eseményeket, amelyek rá és a tevékenységére mutatnak. A következő is egy ilyen eset, amikor 4Móz 21:5-9 szakaszára utal vissza: „*És ahogyan felemelte Mózes a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának felemeltetnie*” (Jn 3:14, ÚRK). Itt nemcsak a történetet idézi fel, hanem ezzel önmagára mutat, alapvetően hiteles magyarázatát adva annak, hogy milyen üzenetet kellett a történetnek közvetítenie.

Nemcsak Jézus, hanem mások is az Ószövetségből mutatnak rá. János evangéliuma elején például Fülöp szavait olvashatjuk: „*Aki felől írt Mózes a törvényben, és a próféták, megtaláltuk a názáreti Jézust, Józsefnek fiát*” (Jn 1:46).

Olvassuk el Jn 13:18; 17:12; 19:24, 28, 36 verseit! Mit tanítanak ezek a szakaszok a Szentírás tekintélyéről Jézus és János értelmezése szerint? Ezek szerint mennyire kell meghatározó erejűnek tartani az Írás egészét a hitünkre nézve?

Milyen erők igyekeznek aláásni a Biblia tekintélyébe vetett hitünket – akár nyíltan, akár burkoltan? Beszéljünk erről a csoportban!

JÉZUSRA VONTAKOZÓ ÓSZÖVETSÉGI PRÓFÉCIÁK, 1. RÉSZ

Jézus a kilétéről folyó vita során kiemelte a Szentírás tekintélyét. Első pillantásra nem is gondolnánk szükségesnek ezt, hiszen a vallási vezetők hittek a Szentírásban. Jézus azonban még velük beszélve is hangsúlyozta a Szentírás tekintélyét, még hozzá azért, hogy bemutassa nekik, ki Ő valójában, bár kemény volt a szívük és küzdöttek a meggyőzés ellen.

Közben János feljegyez sok, az Ótestamentumból származó idézetet vagy olyan utalást, amelyek azt mutatják, hogy Jézusban teljesedett a Messiásról szóló ószövetségi ígéret.

Hogyan kapcsolódnak össze a következő ó- és újszövetségi szakaszok? Vagyis az Újszövetség hogyan tesz bizonyosságot Jézusról ezekkel a bibliaszövegekkel?

Jn 1:23; Ézs 40:3 _____

Jn 2:16-17; Zsolt 69:10 _____

Jn 7:38; Jer 2:13 _____

Jn 19:36; 4Móz 9:12 _____

Nemcsak János, hanem Péter, Pál, Máté, Márk, Lukács, mint ahogy a Szentlélek ihletése alatt a többi újszövetségi író is többször hangsúlyozta, hogy ótestamentumi próféciaik beteljesedése volt a Názáreti Jézus élete, halála, feltámadása és az Isten trónjához való felemelkedése.

Jézus folyamatosan a Szentírásra terelte tanítványai figyelmét, mint ami előrevetítette szolgálatát. Ők mégis mikor értették meg, hogy az Írás előremutatott Jézus halálára és feltámadására? Csak azután fogták fel, hogy feltámadt és megjelent közöttük. *„Amikor feltámadt a halálból, tanítványainak eszükbe jutott, hogy ezt mondta, és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott”* (Jn 2:22, ÚRK; lásd még 20:9).

JÉZUSRA VONTAKOZÓ ÓSZÖVETSÉGI PRÓFÉCIÁK, 2. RÉSZ

Jézus így szólt a vallási vezetőkhez: „Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert úgy vélitek, hogy azokban van az örök életetek, pedig azok rólam tesznek bizonyosságot” (Jn 5:39, ÚRK). Micsoda kijelentés ez önmagáról!

A teológusok úgy érvelnek, hogy különböző becslések szerint a Názáreti Jézus több száz ószövetségi prófeciát teljesített be, ami egészen elképesztő. Hiszen aligha volna esélye annak, hogy egy ember által nem minden, hanem akár csak néhány prófécia teljesedjen! Ezt időnként ilyen hasonlattal próbálják érzékeltetni: Képzeljük el, hogy valaki egy Texas állam nagyságú területet 60 cm magasan megtölt pénzérmeccel, amelyek közül egy darabot rózsaszínűre fest, majd a többi közé keveri. Egy bekötött szemű embernek pedig ad egyetlen esélyt arra, hogy kivége a rózsaszín érmét. Mennyi az eshetősége annak, hogy azonnal pont azt fogja kiemelni?

Krisztus születését, életét és halálát előre megjövendölte az Ótestamentum, nagyszerű bizonyítékát adva annak, hogy valóban Ő a várt Messiás. János ismételtén rámutat az ószövetségi igékre, hogy kifejezze, kicsoda Jézus és miért kell hinnünk benne, miért fogadjuk el az általa felkínált üdvösséget.

Hogyan világítanak rá János evangéliumából az alábbi szakaszok arra, hogy Jézusban teljesedtek a messiási próféciai?

Jn 12:13; Zsolt 118:26 _____

Jn 12:14-15; Zak 9:9 _____

Jn 13:18; Zsolt 41:10 _____

Jn 19:37; Zak 12:10; 13:6 _____

Mennyire áll szilárd alapokon a hited? Mit tudnál felelni, ha valaki megkérdezné: miért hiszed, hogy Jézus a Messiás? Hova fordulnál, mivel igazolnád a hitedet? Miért?

ALULRÓL VALÓK

János evangéliumának tanulmányozása során megállapítottuk: János bemutatta, hogy valóban Jézus a megígért Messiás, a zsidó nép régen várt nagy reménysége. Azonban legádázabb ellenségei között volt sok vallási vezető, a nép lelki előljárója. Miért?

Olvassuk el Jn 8:12-30 szakaszát! Milyenek látjuk itt a viszonyt Jézus és a vallási vezetők között? Melyik ige mutat rá legjobban, hogy miért utasították el sokan Jézust?

Jézus azt mondta, hogy sem Őt, sem az Atyát nem ismerik (Jn 8:19). Mindkettőjüket ismerniük kellett volna, de becsapták magukat. Annyira belegabalyodtak saját hagyományaikba és filozófiai okvetéseikbe, hogy elutasították Jézust, amikor éppen előttük állt, a szemük láttára hajtotta végre tetteit és mondta el tanításait, amelyek mind az Atyától jövő, súlyos kinyilatkoztatások voltak. Másodszor azt mondta: „*Ti innen alulról valók vagytok*” (Jn 8:23, ÚRK). Vagyis, ha mégannyira komolyan vallásosnak is tűntek, nem lelki, istenfélő emberek voltak. Megvolt bennük „*a kegyességnek látszata*” (2Tim 3:5), de ez minden. Kívülről istenfélőnek tűntek, belül viszont csak hitetlenség volt bennük.

Semmi új nincs ebben: „*Mivel e nép csak szájával közeledik hozzám, és ajkával tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, úgy, hogy irántam való félelmük betanult emberi parancsolat lett*” (Ézs 29:13, ÚRK). Évszázadokkal később éppen ez a gondolat visszhangzott Jézus szavaiból: „*Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, amelyek embereknek parancsolatai*” (Mk 7:7). Emberi tanításaik, emberi parancsolataik „*ebből a világból*” (Jn 8:23, ÚRK) valók voltak. Önmagáról azonban ezt mondta Jézus: „*én nem vagyok e világból való*” (Jn 8:23). Ezek az emberek becsapták magukat, ami éppen elég baj volt, de a tragédiát még csak súlyosbította, hogy másokat is félrevezettek. Érdekes módon azonban János leírta, hogy a felvázolt beszélgetés hallatán „*sokan hittek benne*” (Jn 8:30, ÚRK).

Tehát a rossz vezetők ellenére is képes volt sok zsidó túllátni a dolgokon, megértették, hogy ki is Jézus valójában.

Milyen tanulságot szűrhetünk le Jézus és a vallási vezetők beszélgetéséből? Mit tehetünk, hogy „*onnan fölülről*”, ne pedig „*alulról valók*” legyünk? Honnan tudhatjuk, hogy mi a különbség a kettő között?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” (569-589. o.) c. fejezet

„Isten mint aranykincset bízta a héberekre az igazságot. Krisztus maga hozta létre a zsidó üdvrendet, amely a menny pecsétjét hordta magán. A megváltás nagy igazságai előképek és jelképek mögé rejtöztek. Amikor pedig Krisztus eljött, a zsidók nem ismerték fel azt, akire a szimbólumok mutattak. Isten Igéje a kezükben volt, de a nemzedékről nemzedékre átörökített hagyományok, valamint a Szentírás emberi magyarázatai eltakarták előlük a Krisztusban rejlő igazságot. A szent iratok lelki mondanivalója elveszett. Nyitva állt előttük az ismeretek kincsestára, de ők mit sem tudtak róla.

Isten nem rejti el az igazságot az emberek elől, hanem saját eljárásai miatt válik az homályossá előttük. Krisztus számtalanszor bebizonyította a zsidó népnek, hogy Ő a Messiás. Tanítása azonban életük gyökeres megváltozását igényelte. Tudták, hogy ha elfogadják Krisztust, le kell mondaniuk dédelgetett vezérelveikről és hagyományaikról, önző, bűnös szokásaikról. A változatlan, örök igazság elfogadása áldozatot követelt. Ezért elvetették Isten legmeggyőzőbb bizonyítékát is, amellyel hitet akart ébreszteni bennük Krisztus iránt. Vallották, hogy hisznek az ótestamentumi írásokban, de nem fogadták el azt a bizonyágtevést, amelyet Krisztus életéről és jelleméről tartalmazott. Nem engedték magukat meggyőzni, mert nem akartak megtérni. Nem akarták kialakított nézeteiket feladni. Az evangélium kincse - az Út, az Igazság és az Élet - közöttük volt, de ők elutasították a menny legnagyobb ajándékát” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 65-66. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Hogyan építik a hitünket a Jézus élete által beteljesített próféciák?
- 2) Mi volt az a három-négy fő dolog, ami akadályozta, hogy a vallási vezetők hitre jussanak Jézusban? Hogyan mutatkoznak meg ma is ezek az elvek?
- 3) Térképezzük fel, hogy mibe vetjük a bizalmunkat mi magunk! Vajon milyen lépésekkel erősíthetjük a hitünket?
- 4) Mit tanulhatunk a hétfői rész utolsó kérdésére adott válaszukból a Szentírás tekintélyével kapcsolatban? Miért utasítsunk el mindent, ami kételyt ébresztene bennünk az Írás legfőbb tekintélyét illetően?

DZSIDA JENŐ: KRISZTUS

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz
hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase
tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsza.
Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is
számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit
s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
a sok beszéd után rekedten újra
szólani kezdél. Megtépett és színehagyott
ruhádön vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
parázsló szemedből sisteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei -

Az élet forrása

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 4Mózes 13:24-34; Máté 4:1-4;
János 1:4, 12-13; 6:61-68; 10:10

„Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14:6, ÚRK).

Amikor János evangéliumában megkérdezték Jézustól, hogy ki Ő, az istenségére célzó kifejezéssel válaszolt. A „VAGYOK” félreérthetetlen utalás az Úrra, aki az égő csipkebokorban megjelent Mózesnek: „VAGYOK AKI VAGYOK” (2Móz 3:14) – mondta Mózesnek. Isten, a „VAGYOK” „*testté lett, és közöttünk lakozott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal*” (Jn 1:14, ÚRK).

Végigfut János evangéliumán a „VAGYOK” témája, amit a heti alapigénk is tükröz: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14:6, ÚRK). A „VAGYOK” a világ világossága, az élet kenyere, a juhok ajtaja vagy kapuja, a Jó Pásztor, az igazi szőlőtő.

Ezen a héten a János evangéliumában adott isteni kijelentéssel folytatjuk. Még alaposabban megvizsgáljuk a dolgok visszáját is, vagyis: a komoly bizonyítékok ellenére, amelyek arra utalnak, hogy Jézus a Messiás, némelyek mégis elutasították. Két okból is foglalkozunk ezzel a kérdéssel: hogy mi magunk elkerüljük ezt a hibát; de azért is, hogy hatni tudjunk másokra is, akiket ez veszélyeztet.

„BENNE VOLT AZ ÉLET”

Jn 1:1 versében az apostol egyértelműen kijelenti, hogy Jézus Isten, Isten Fia. Következésképpen az *életre* tett utalás Jn 1:4 versében - „*Benne volt az élet, és az élet volt az emberek világossága*” (ÚRK) - isteni, mástól nem származó, örökös létezésére vonatkozik. Mivel élete van önmagában, leteheti, majd pedig újból fel is veheti azt (Jn 10:17). Élete van önmagában, tehát életet adhat annak, akinek akar (Jn 5:21; vö. 14:19).

Az *élet* (dzóé) kifejezés harminchatszor jelenik meg *János evangéliumában*, ami az összes újszövetségi előfordulás mintegy 25%-a. Jn 1:4-5 versei egyrészt arra utalnak, hogy bolygónkon Ő az élet forrása, de a szó kapcsolódik az üdvösséghez is. *János evangéliuma* többi része az élet (dzóé) fogalmát leggyakrabban *örök életnek* nevezi, ez a megváltás ígérete (lásd Jn 3:15-16, 36; 4:14, 36; 6:27, 40, 47, 54, 68; 10:27-28). Vagyis Ő, aki a teremtéskor életet adott, üdvösséget, örök életet hoz az elveszett világnak.

Miért jött Jézus a földre (Jn 1:29; 3:16; 6:40; 10:10; 12:27)?

„*És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3:14-15).

A rézkígyóra feltekintve menekültek meg a kígyók által megmart izraeliták, hasonlóképpen Jézus megszabadít minket, akiken a bűn ejtett halálos sebet. Elszenvedte a nekünk járó büntetést, hogy életünk lehessen, ami az Övé.

Krisztus azt szeretné, hogy életünk legyen, méghozzá bőséges (Jn 10:10). Ezért „*mindazoknak, akik befogadták, akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek, akik nem vérből, sem a test akarataiból, sem a férfitól indulatából, hanem Istentől születtek*” (Jn 1:12-13, ÚRK).

Krisztus azért jött, hogy bemutassa nekünk az Atyát, mert „*Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiu, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki őt*” (Jn 1:18). Jézus jellemét látva megismerhetjük az Atya jellemét.

Mit tudhatunk meg Jézus életéből az Atya jelleméről? Miért olyan jó hír, hogy Ő bemutatta?

ÖRÖK ÉLETNEK BESZÉDE

Olvassuk el Jn 6:61-68 szakaszát! Mit felelt Péter, amikor Jézus megkérdezte a tanítványait, hogy ők is elhagyják-e? Mi volt ennek a jelentősége?

Péternek az „örök életre” vonatkozó szavai a *János evangéliumán* végigfutó témához kapcsolódnak. Az ötezer megvendégelésének hátterén (Jn 6:27, 40, 47, 54, 68) az örök életre vonatkozó kifejezések sűrűjéhez érünk a 6. fejezetben. Jézus kijelenti: Ő az élet kenyere (Jn 6:35), ami alatt azt érti, hogy élete, halála és feltámadása a forrása az örökre szóló megváltásnak.

Az *örök élet* kifejezés (vagy a szinonimái) legalább tizenhét forduló elő *János evangéliumában*. Ez nem valamiféle lelki létezésre, egy örökkévaló lény részévé válásra, valamilyen éteri fogalomra utal, hanem az életadó erőre, ami értelemmel tölti be mostani életünket, az Úr visszatérésekor pedig üdvösséget, véget nem érő életet hoz. Amint Jézus testté lett, éppen úgy az általa említett feltámadás egy bizonyos időben, helyen és fizikai testben következik be. A halálból való feltámadást, az Édenben meglévő élet megújulását jelenti.

Hogyan kapunk örök életet (Jn 3:15-16; 5:24; 6:40, 47; 8:31; 12:46; 20:31)?

Egyedül hit által fogadhatjuk el, hogy Jézus Krisztus eljött helyettünk élni és meghalni. A hitet ajándékként kapjuk, azt azonban tudatosan kell vállalnunk, hogy átadjuk magunkat Jézusnak, megtérünk, és megbocsátásért, a bűntől való megtisztításért vére érdemére hivatkozunk.

Amikor Jézus megkérdezte Pétertől, hogy ő is el akarja-e hagyni, Péter így felelt: „*Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad*” (Jn 6:68). Ez összefoglalja az üdvösség lényegét és azt, hogy hogyan nyerhetjük el. Nem a filozófia, a történelem, a tudomány vagy bármi más emberi tanítás révén, mert az üdvösség Jézustól jön, akinek örök élete van önmagában, amit mindenkinek ingyen felkínál, aki a Szentléleknek engedve hajlandó elfogadni azt.

Az örök élet ígérete hogyan hat arra, ahogyan a mostani, mulandó életünkre gondolunk? Hogyan kell hatnia rá?

HIT ÉS ÚJJÁSZÜLETÉS

Olvassuk el Jn 1:12-13 verseit! A keresztennyé válás mely lépéseit mutatja itt be az apostol?

János azért írta az evangéliumát, hogy higgyünk Jézusban, és a hit által örök életünk legyen az Ő nevében (Jn 20:31). Ennek folyamatát Jn 1:12-13 két lépésben írja le. Először befogadjuk Őt, vagyis hitre jutunk benne. Másodszor pedig hatalmat, erőt ad ahhoz, hogy Isten gyermekei, azaz a 13. vers szerint Istentől születettek legyünk. Tehát a keresztennyé válásnak van emberi és isteni oldala is. Hittel kell cselekednünk, el kell fogadnunk Jézust, nyitottá kell válnunk a világosságra, de Ő az, aki új szívet ad nekünk.

A hit valójában Isten ajándéka, ami az Ige olvasásával ér el hozzánk (Róm 10:17). „Ahhoz, hogy Krisztusba vetett igazi hit éljen bennünk, meg kell ismernünk Őt úgy, ahogy az Ige bemutatja” (Ellen G. White: *Fundamentals of Christian Education*. 433. o.). „A Szentlélek az ember értelmére hat, megvilágosítja, hitet ébreszt benne Isten iránt” (Ellen G. White megjegyzései, *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*. 7. köt. 940. o.).

Aki hisz és elfogadja, hogy a Fiú a Messiás, örök életet nyer. János hangsúlyozza azt is, hogy fogadjuk el a Jézus által kijelentett Igét, higgyünk benne (Jn 5:24, 38, 47)! A Szentlélek győz meg bennünket (Jn 16:7-8; vö. Róm 8:16).

Milyen elvet találunk Róm 8:16 versében a Jézus általi üdvösséggel kapcsolatban?

A hit, a bibliai hit alapja az a munka, amit a Szentlélek a szívünkben végez, ezen alapszik. „A hit... nagyszerű áldás: látó szem, halló fül” (Ellen G. White: *In Heavenly Places*. 104. o.). Humanisztikus megközelítés szerint előbb valamilyen alapot kell találnunk, ami a hitünk kritériuma, és utána lehet hinni. Ezzel szemben a bibliai megközelítés szerint a hit az alap, ami Isten ajándéka (Ef 2:8; 1Kor 1:17-24; 2:1-6). A hit alapjáról indulunk ki, majd pedig onnan fejlődünk megértésben és kegyelemben.

Mit felelnél, ha valaki megkérdezné tőled, hogy mire alapozod a hitedet?

AZ ÉLET FORRÁSÁNAK ELUTASÍTÁSA

Az egész Szentírás legszomorúbb leírásai közül többet is János evangéliumában találunk. „És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt... A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt” (Jn 1:5, 10-11). Tulajdon népe tagjai közül sokan elutasították Őt, aki ezt mondta magáról: „VAGYOK”.

Nem csoda, hogy később Pál így figyelmeztetett: „*Ne dobjátok el hát bizodalmatokat*” (Zsid 10:35). Újból és újból azt láthattuk, hogy az emberek azért utasították el Krisztust, mert nem fogadták el az Igét.

„A mai humanisztikus gondolkodás a kétellyel kezdődik. Az emberek mindent megkérdőjelezve akarják meghatározni, hogy mi az igazság. Ami kiállja a keresztvizsgálatok tüzét, azt elfogadják sziklaszilárd ismeretnek, amire állítható a hitük. Egyesek ugyanilyen módszerrel közelítenek a Bibliához is, tudományos, történelmi, pszichológiai, filozófiai, régészeti vagy geológiai szempontból kérdésessé téve mindent, hogy meghatározzák, mi igaz a Bibliában. Ez a módszer éppen a Szentírás megbízhatóságának kétségbe vonásával kezdődik és arra épít. Krisztus megkérdezte: *»amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön«* (Lk 18:8, ÚRK)” (E. Edward Zinke, Roland Hegstad: *The Certainty of the Second Coming*. Hagerstown, MD, 2000, Review and Herald Publishing Association, 96. o.)?

Olvassuk el 4Móz 13:24-34 verseit! Miért adtak a kémek más-más beszámolót Kánaánról?

Az volt a héberek bűne Kádes-Bárneánál, hogy kételkedtek Isten Szavában. Ő azt mondta nekik, hogy induljanak és foglalják el az országot. Tizenkét kémeket küldtek ki Kánaánba, hogy nézzenek ott körül. Kétféle beszámolóval tértek vissza. A többség elkeserítő jelentést tett: óriások lakják az országot, ahol fallal körülvett városok vannak, még soha nem láttunk olyan fegyvereket, mint náluk, jól kiképzett a hadseregük. Velük szemben mi csak Egyiptomból elmenekült rabszolgák vagyunk, csekély katonai tapasztalattal. Tíz kém nemmel szavazott, a súlyos, emberi szempontú bizonyítékok alapján. Két kém szavazott igennel, azon az alapon, hogy ők hittek Isten Szavának mindent legyőző erejében.

Hogyan kerülhetjük el a kétkedés hibáját? Ugyanakkor mit tegyünk, nehogy elbizakodottan valami butaságot tegyünk, miközben azt képzeljük, hogy Isten akaratát teljesítjük, tehát biztos a siker?

ÍTÉLET

„Aki hisz őbenne, nem kerül ítéletre, aki pedig nem hisz, az már el is ítéltetett, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében... mindenki, aki gonoszul cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének cselekedetei. Aki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy” (Jn 3:18-21, ÚRK; vö. Jn 1:10).

Miért kerülnek kárhóztató ítélet alá emberek (Jn 3:18, 38; 5:24, 38; 8:24; 12:47)?

Aki elutasítja Jézus Krisztust, a világ Világosságát, az kételyeknek és az ördög kísértéseinek teszi ki magát, a világosságtól elfordul a sötétséghez.

Éva kapott világosságot azzal kapcsolatban, hogyan viszonyuljon a kert közepén álló fához, Sátán kísértése azonban arra irányult, hogy azt megkérdőjelezze. Isten szavát azzal az érveléssel akarta próbára tenni, hogy a szeretet Istene biztosan nem fogja elpusztítani a saját teremtményeit. Az érzékei által gyűjtött adatokra is támaszkodott. A kígyó evett a gyümölcsből, és most már beszélni is tud. Talán igaza van. *Ha én is eszem a gyümölcsből, lehet, hogy olyan leszek, mint Isten!* Hagyta magát becsapni, elfordult a világosságtól, és a férje ugyanazt az utat választotta.

Olvassuk el Mt 4:1-4 verseit! A kísértés pusztájában Krisztus milyen elvek szerint küzdött meg Sátán csalásaival?

Krisztus is választhatta volna ugyanazt a humanisztikus gondolkodásmódot, mint Ádám és Éva, vagy az özönvíz előtti emberek, vagy az izraeliták Kádes-Bárneánál. Megkérddezhetné volna, hogy a szeretet Istene miért hagyja a Fiát a pusztában negyven napig étel és védelem nélkül. Elhatározhatta volna, hogy a kövek kenyérré változtatásával bizonyítja: Ő valóban Isten Fia. Ehelyett Isten Igéjével válaszolt. A mennyei dolgok szintjén, nem a földi gondolkodási minták szerint járt el. Milyen könnyen megindokolhatta volna rossz döntését, ahogy annyi ember teszi – gyakran még hívők is!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Velünk az Isten” (11-18. o.) és „Küzdelem” (506-513. o.) c. fejezetei

„Amikor Krisztus megalázkodott, hogy emberi természetet öltson magára, olyan jellemről tett tanúságot, amely Sátán jellemének az ellentéte. Ám még ennél is mélyebbre ereszkedett a megalázkodás ösvényén. *»És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig«* (Fil 2:8). Amiképpen a főpap levette a méltóságát kifejező ékes ruhát, és mint egyszerű pap fehér gyolcsban folytatta szolgálatát, akképpen Krisztus is szolgálai formát öltött, s úgy hozott áldozatot. Ő volt a pap, és Ő volt az áldozat is. *»És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van«* (Ézs 53:5).

Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvette a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, *»és az Ő sebeivel gyógyulánk meg«* (Ézs 53:5)” (i. m. 16-17. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Jézus annyi mindent odaadott a világ megmentéséért! Szerinted mi a legjobb módja annak, hogy másoknak is bemutasd ezt a hatalmas igazságot, és így ők is hitre jussanak?
- 2) Melyek az alapvető különbségek az emberi, világi szinten meghozott döntések és azok között, amelyeket az isteni kijelentés alapján határozunk el?
- 3) Hogyan illeszkedik a logika és az értelem Isten Szavának megértéséhez? Milyen logikus és racionális okokat tudunk felsorolni a hitünk mellett? A prófécia teljesevése és a teremtett világ bámulatos szépsége, bonyolultsága hogyan mutat logikai és racionális szempontból is Isten létezésére és a megváltási terv valóságára?
- 4) Beszéljessünk a csoportban a keddi rész utolsó kérdéséről! A hited min alapszik? Mit felelnél, ha valaki megkérdezné, hogy miért hiszel Jézusban és az evangélium állításaiban?

FÁBIÁNNÉ JESZENSZKY MÁRTA: AZ ÉLETÜNK

Az életünk egy rózsaszál,
kibújik a földből, és
rámosolyog a napsugár.
Bimbóba szökken és virít -
illatozik és csodás, de ó jaj,
hamar jön nagyon az elhervadás.
Ilyen az életünk, rövid nagyon,
rohan velünk, beleszédülünk.
Ragadd hát meg a perceket,
szakítsd le minden nap virágát!
Tedd boldoggá az életed,
úgy, hogy add a szeretetet!
Ha adod, kapni is fogod,
átfonnak majd ölelő karok
Azt sem veszed észre, mily rövid az élet,
ha Istennel éled ezt a földi létet.
Nem veszed majd észre, mert
folytatod a csillagok özönében
Isten kegyelméből -
majd az öröklétben.

Az út, az igazság és az élet

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 7:27; János 1:14; 5:38-40; 13:1-20; 14:1-3, 5-11; Kolossé 1:16-17

„Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki Őt” (Jn 1:18).

János evangéliuma négy fő részre osztható: a Prológus (Jn 1:1-18), a Jelek könyve (Jn 1:19-12:50), a Dicsőség könyve (Jn 13:1-20:31) és az Epilógus (Jn 21:1-25). Tanulmányunk eddigi részében főként a Prológusra és a Jelek könyvére összpontosítottunk, a csodák (jelek), a párbeszéddek és a tanítások alapján mutattuk be Jézust. Most pedig átváltunk az evangélium harmadik szakaszára, a Dicsőség könyvére.

Érdekes, hogy hidat képez a Jelek könyve és a Dicsőség könyve között a híres hét „ÉN VAGYOK” kijelentés, amelyek a következők: „*az élet kenyere*” (Jn 6:35, 41, 48, 51, ÚRK), „*a világ világossága*” (Jn 8:12; 9:5), „*az ajtó*” (Jn 10:7, 9), „*a jó pásztor*” (Jn 10:11, 14), „*a feltámadás és az élet*” (Jn 11:25), „*az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6) és „*az igazi szőlőtő*” (Jn 15:1, 5).

Az e heti tanulmány azzal kezdődik, hogy mi volt a célja a búcsúbeszédnek, és bevezeti azt az emlékezetes epizódot, amikor Jézus megmosta a tanítványok lábát. Majd rátérünk a 14. fejezet „ÉN VAGYOK” kijelentésére („*az út, az igazság és az élet*”).

december 1.

PÉLDÁT ADTAM NEKTEK

Búcsúbeszédében (János 13-17. fejezet) Jézus útmutatást ad a tanítványainak a jövőre nézve. Ennek irodalmi felépítése hasonló Mózes búcsúbeszédéhez *Mózes ötödik könyvében* vagy ahhoz, amikor Jákób megáldja a gyermekeit (1Mózes 47-49. fejezet), vagy amikor Dávid tanította Salamont (1Krónika 28-29. fejezet). Távozásáról beszélve Jézus vigasztalja a tanítványait. Megígéri, hogy jön majd helyette valaki, aki Őt fogja képviselni (a Szentlélek; János 14-16. fejezet). Előrevetíti, hogy elszomorodnak majd (János 15-16. fejezet), de bátorítja a tanítványait, hogy maradjanak hűségesek (János 15. fejezet).

Olvassuk el Jn 13:1-20 szakaszát! Mi történt itt? Miért olyan fontos ez az eset? Milyen tanulságra akarta Jézus elvezetni a követőit?

Jézus korában a világnak azon a részén az emberek saruban vagy mezítláb jártak. A lábuk poros, piszkos lett. Szokás volt, hogy a vendégségbe érkezők lábát megmosta egy szolga, rabszolga. Az elfogatása előtti estén azonban, amikor Jézus a tanítványaival elfogyasztotta az utolsó vacsorát, nem volt velük olyan szolga, aki ezt elvégezte volna. Általános meglepetést keltett Jézus, amikor felállt a vacsorától és mindegyikőjük lábát megmosta. Jn 13:4-5 versei lépésről lépésre beszámolnak arról, hogy mit tett. Azért írta le János ilyen részletesen a történetet, hogy kifejezze: a Mester ezt valóban megtette, ami bámulatos alázatra vall. Péter reakciójának leírása (Jn 13:8-11) még inkább elmélyíti, mennyire megdöbbenek és értetlenkedtek a tanítványok Jézus tettének láttán. Hogyan végezhet ilyen alantas munkát Ő, a Mester, a Messiás? Péter nem akarta megengedni neki, hogy megmossa a lábát. Erre Jézus azt mondta, hogy ha nem engedi, nincs köze hozzá. Ekkor Péter többet is kért volna, kifejezte, hogy fontos neki a kapcsolat Jézussal.

Jézus tettének jelentősége ahhoz kötődik, hogy ki Ő. Jn 13:13 versében kijelenti, hogy Mester és Úr, ahogy hívták, méghozzá helyesen. Ezek a címek a tekintélyét, a hatalmát fejezik ki. Jézus arra tanít, hogy a hatalmat és a tekintélyt szolgálatra, nem pedig önfelmagasztalásra kell felhasználni. Az Adventista Egyház követi Jézus példáját, ezért gyakoroljuk az úrvacsorai szolgálat elején a lábmosás – az alázat – szertartását.

Mit tanít az alázat szertartása Jézus követéséről? Hogyan szolgálunk az embereknek igazi alázattal?

VISSZAJÖVŐK

Olvassuk el Jn 14:1-3 verseit! Milyen összefüggésben mondta ezt Jézus?

János 13. fejezetének vége felé Jézus a távozásáról beszélt (Jn 13:33). Péter megkérdezte, hogy hová megy (Jn 13:36). A tanítványok nem értették meg, hogy Jézus a halálára, a feltámadására és a mennybemenetelére utalt. Péter kijelentette, hogy az életét is odaadná Jézusért (Jn 13:37). Jézus ekkor megjövendölte, hogy meg fogja tagadni (Jn 13:38).

Ezen a háttéren mondta Jézus a tanítványainak, hogy ne nyugtalanodjon a szívük (Jn 14:1). A görög *tarasszó* szó jelentése, hogy „felkavar”, „zavar”, „nyugtalanít”, „zavarba ejt”. Nem meglepő, hogy a tanítványokat zavarba ejtették Jézus szavai.

Jézus viszont félelmeiket csillapítva kifejezte, hogy Atyja házában sok lakóhely van (nem paloták, inkább szobák, mint egy fogadóban). Elmegy, hogy helyet készítsen nekik. Szavai túlmutatnak a kereszt közelgő viharán, arra az időre, amikor majd visszatér megváltani népét. Arra az időre tekint, amikor a bűn egész tragédiája egyszer és mindenkorra véget ér (lásd Dán 7:27).

„És ha majd elmegyek... – mondta Jézus – ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:3). Ezzel világosan megígérte, hogy másodszor is eljön.

Mi az alapja annak, hogy bízunk az ígéretében? Sokan azt mondanák, hogy a beteljesedett bibliai próféciák, ami igaz is. Jn 14:3 verse azonban másként utal az alapra. Az *eljövök* a görögben jelen időben áll, ahogyan a magyarban is. A jelen időnek ezzel a nyelvtani formájával a görög nyelvben egy jövőbeli eseményre utalnak, ami olyan biztos, mintha már meg is történt volna. Nyugodtan fordíthatjuk így is: *biztos, hogy ismét eljövök*.

Urunk visszatérésében való reményünknek nem egyszerűen a bibliai próféciák teljesedése az alapja, inkább a bizalmunk abban az Emberben, aki az ígéretet tette. Azt mondta, hogy bizonyosan visszatér majd népéért. Bízhatunk az ígéretében, tudva, hogy ki tette azt.

Mit üzen a kereszt Krisztus második adventjének biztos voltáról, ami nélkül vajon mi jó származott volna halálából az első ittléte idején?

ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET

Olvassuk el Jn 14:5-6 verseit! Tamás mit kérdezett Jézus elmenetelével kapcsolatban? Hogyan felelt neki Jézus?

Elég logikusnak tűnik Tamás kérdése. Ha nem tudjuk, hová megy valaki, honnan tudhatnánk, hogy merre menjünk, ha követni akarjuk? Jézus megfordítja a dolgot, amikor arra utal, hogy Ő az út. Hová vezető út? Az Atyához. A Prológus (Jn 1:1-18) kiemeli az Ige (*logosz*) és az Atya bensőséges kapcsolatát.

Jn 1:18 versében az áll, hogy az egyszülött (itt jobb fordítás lenne, hogy *egyetlen*) Fiú az, aki kijelentette az Atyát. Ebben a szövegben a görög *exégeomai* szó fordul elő, ami azt jelenti, hogy „kifejt”, „megmagyaráz”, „kijelent”. Ebből a görög szóból származik az *egzegézis* kifejezés, ami azt jelenti, hogy megmutatni valaminek a jelentését. Tehát Jézus Krisztus a kapcsolat az Atyával, Ő az, aki a bűnbe süllyedt világnak elmagyarázza, kijelenti az Atyát, ebből következően Ő az út, aki által eljuthatunk hozzá. Nélküle csak korlátozott volna az, amit megtudhatnánk.

Olvassuk el Jn 14:7-11 szakaszát! Jézus hogyan oszlatta el Fülöp félreértését?

Fülöp kérése arra vonatkozott, hogy látni akarta az Atyát, amit bűnös ember nem élne túl (vö. 2Móz 33:17-34:9; Jn 1:18). Jézus elmarasztalta Fülöpöt, amiért még mindig nem ismerte meg Őt, hiszen aki látta Jézust, az látta az Atyát is (Jn 14:9). Ebből következően világos, hogy Jézus az út az Atyához, nélküle az út sötét és bizonytalan. Jézus a világosság, Ő vet fényt az Istenhez vezető útra.

Jézus három kifejezést köt össze: *út, igazság és élet*. Az *út* szó csak Jn 1:23 versében utal arra, hogy Keresztelő János készített utat Jézusnak, ezután Jn 14:6 versében fordul elő, Jézusra vonatkoztatva. Az *igazság* és az *élet* fő téma az evangéliumban. Szerdán és csütörtökön hangsúlyozzuk majd az *igazság* fogalmát, ami rendkívül fontos, kivált a mostani világban, hiszen magát az „igazság” gondolatát is kérdésesnek látják.

Miért különösen vigasztaló a tudat, hogy Jézusban nyertük a legteljesebb kinyilatkoztatást az Atya Istenről?

ÉN VAGYOK AZ IGAZSÁG

Olvassuk el Jn 1:14, 17, 8:32, 14:6 és 15:26 verseit! Hogyan kapcsolja János egyenesen Jézushoz az igazság fogalmát?

János evangéliuma egészében az igazság Jézushoz, az Atyához és a Szentlélekhez kötődik – Jézushoz, az Igéhez (*logosz*), a világosságához kapcsolódik, ellentétben a sötétséggel (Jn 1:1-14; 3:19-21), a hamisságot pedig az ördöggel és a bűnnel hozza összefüggésbe (Jn 8:44-46). Következésképpen Jánosnál az igazság nem egyszerűen tények és számok kérdése, amelyek ugyan részét képezik, de ezeknél többről is szó van itt. Az igazság gondolatának erkölcsi vetülete az Istenhez és az akaratához való hűség.

„Sokan kiáltanak az élő Istenhez, közelségére vágyakozva. Bölcseletek, irodalmi tanulmányok – bármilyen nagyszerűek is – nem csillapítják a szív éhségét. Emberi állításoknak és elgondolásoknak nincs súlyuk. Szóljon Isten szava az emberek szívéhez! A csupán hagyományt, emberi elméleteket és szabályokat ismerők hadd hallják meg annak hangját, aki megújíthatja lelküket az örök életre” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 21-22. o.).

Gondoljunk bele, mit jelent Jézus számára, hogy Ő az Igazság! Jézus a *logosz*, az Ige, aki kezdettől fogva Istennel volt, Ő teremtett meg minden létezőt (Jn 1:1-4). Örökkön örökké egy az Atyával, a jelleme, minden jellemzője megegyezik az Atyáéval, ezért Ő is a „VAGYOK”. Fölötte senki és semmi nem áll. Nélküle nem létezik semmi – beleértve az ismeretet is. Minden létező teremtményt Jézus alkotott meg, minden csak benne létezik.

„Mert Őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: mindenek Ő általa és Őreá nézve teremtettek; És Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn” (Kol 1:16-17).

Jézus nemcsak az igazság megtestesülése, hanem Ő maga az Igazság, nem egy fogalom vagy kigondolás, hanem egy Személy! Az igazságot, Jézus Krisztust hasonlíthatjuk a naphoz, ami világossággal ragyogja be a világot (Jn 8:12), párhuzamosan azzal, amit C. S. Lewis írt a kereszténységről: „Hiszek a kereszténységben, mint ahogy hiszek abban, hogy felkelt a Nap, nemcsak azért, mert látom, hanem mert így látok minden mást is” (C. S. Lewis: *Is Theology Poetry?* 2014, Samizdat University Press, 15. o.). Jézus, az Igazság által lehetünk képesek helyesen értelmezni a bennünket körülvevő világot.

A SZENTÍRÁS ÉS AZ IGAZSÁG

Az egész evangélium kiemeli a Szentírás szerepét abban, hogy beszél arról, aki az út, az igazság és az élet. Az egész Biblia, az Ó- és az Újszövetség az igazságot nyilatkoztatja ki, különösen igaz ez a Jézusról és eljövételének céljáról adott tanítás tekintetében.

Olvassuk el Jn 5:38-40 verseit! Mit mond itt Jézus a Szentírásról?

Jézus meg a tanítványai újból és újból a Szentírásra mutattak, mint ami igazolja, hogy Ő a Messiás. Krisztus kijelentette: „*Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek, mert ő rólam írt. Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan hinnétek az én beszédeimnek*” (Jn 5:46-47, ÚRK)?

Olvassuk el Lk 24:27 versét! Mi a jelentősége annak, hogy Jézus először a Szentírásra mutatva fejtette ki szolgálatának célját?

Másutt Krisztus ezt kérdezte, Mózes második könyvéből idézve: „*nem olvastatok, amit Isten mondott nektek...*” (Mt 22:31, ÚRK)? Zakariás Isten ígéreteire utalt, amelyeket „*szólt az ő szent prófétáinak szája által, akik eleitől fogva voltak*” (Lk 1:70). Pünkösdi prédikációjában Péter kijelentette: „*be kellett teljesednie az Írásnak, amelyet megjövendölt a Szentlélek Dávid szája által*” (ApCsel 1:16, ÚRK).

A Biblia nem tudományos tankönyv, nem magyarázza el az atomhasadást, sem azt, hogyan kell agyműtétet végezni. Ennél fontosabbról szól! Megadja azt az összefüggést, amelyben a világegyetem értelmet nyer. Ez az a kulcs, ami nyitja az ajtót, a világosság, aminek köszönhetően láthatunk. A Biblia nélkül sötétben tapogatóznánk Isten létével, a világmindenségben betöltött szerepével, az eredetünkkel, az élet értelmével és a jövővel kapcsolatban.

Említsünk olyan bibliai igazságokat, amelyekről nem tudhatnánk a tudomány segítségével, még elméletben sem!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Az élet világossága” c. fejezet, 391-403. o.

„*Én vagyok a világ világossága*” (Jn 8:12). „Jézus a templom udvarában szólta ezeket a szavakat, amely különlegesen kapcsolódott a sátoros ünnep szolgálataihoz. Az udvar közepén hét méltóságot sugárzó oszlop magasodott, ezek hatalmas lámpásokat tartottak. Az esti áldozat után meggyújtották a lámpákat, fényük világított Jeruzsálem felett. Ez a ceremónia az Izraelt a pusztában vezető tűzoszlopra emlékeztetett, és előremutatott a Messiás eljövételére is. Este, amikor a lámpákat meggyújtották, az udvar nagy örvendezés színhelye volt...”

Jeruzsálem kivilágításával a nép kifejezte reményét, hogy a Messiás eljön, és világosságot áraszt Izraelre. Jézus számára azonban a helyszínnek nagyobb jelentősége volt. Ahogyan a templom sugárzó lámpái mindent megvilágítottak maguk körül, Krisztus, a lelki világosság forrása úgy oszlatja el a világ sötétségét. A jelkép mégsem volt tökéletes. Az a nagy világosság, amelyet saját kezével helyezett az egekbe, hívebben képviselte küldetésének dicsőségét.

Reggel volt, a nap épphogy az Olajfák hegye fölé emelkedett, sugarai vakító fényvel hullottak alá a márványpalotákra, megcsillogtatták a templom falainak aranyát. Jézus odamutatott és így szólt: „*Én vagyok a világ világossága*» (Jn 8:12)” (i. m. 391. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A csoportban beszéljünk a csütörtöki rész utolsó kérdésére adott válaszunkról! A Biblia melyik lényeges igazságát ismerhetnénk meg a tudomány segítségével – akár csak elviekben? Tudhatnánk például a keresztről? Vagy a feltámadásról? Vagy a második adventről? Még milyen igazságokat nyilatkoztatott ki Isten, amelyekről máskülönben nem tudhatnánk?
- 2) Gondoljunk Lucifer bukására! Tökéletes volt, hatalmas ismeretanyaggal rendelkezett Istenről, mégis fellázadt ellene. Mit árul ez el a szabad akarat valóságáról – amivel mi is rendelkezünk? Miért kell percről percre döntenünk, hogy akaratunkat meghajtsuk Isten előtt?

ANTAL FERENC: ÚTJELZŐ TÁBLA

Feladata:
mozdulatlan állni
és az irányt mutatni.

Mutatni akkor is,
ha napsugár cirógatja
kopott homlokát,
vagy ha vihar söpör végig
és jégeső veri az oldalát.

Rendeltetése megmásíthatatlan,
hadd lássa meg, ki arra jár,
hogy a keresett cél merre van.

Ilyen szolgálattal bízzál meg
engem is Uram,
megváltási művedre
irányítsam a figyelmet,
reám nézve
Téged lássanak a Golgotán
és üdvözljenek.
Ez forró vágya szívemnek.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 3:7-9; János 14:10, 24; 16:7-11, 27-28; 17:1-26

„A Vigasztaló pedig a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az majd mindenre megtanít titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam nektek” (Jn 14:26, ÚRK).

Különböző témák mozaikja tárul elénk *János evangéliumában*. János azért említette a jeleket (csodákat), hogy bemutassa: Jézus a próféták által megígért Messiás. A tanúk széles körét megszólaltatva hirdeti, hogy Jézus a Krisztus, az „ÉN VAGYOK” kijelentésekkel is istenségére mutat.

János evangéliumának 1. fejezete említi a Szentháromság mindhárom tagját (Jn 1:1-4, 14, 18, 32-34). Az emberek évszázadokon át próbálták igazán megérteni, felfogni, hogy milyen a Szentháromság természete, de mivel erre nem vagyunk képesek, sokan elutasítják a gondolatot. Balgaság tagadni valamit csak azért, mert nem tudjuk maradéktalanul megérteni, vagy mert nem illeszkedik az emberi értelem szűk korlátai közé!

János kifejezi, hogy ha meg akarjuk érteni Istent, Jézusra kell néznünk és arra, amit Igéjében kijelentett. Ezzel a megközelítéssel a kapcsolatok új világa tárul ki előttünk: kapcsolat a Szentháromság három személye, a Szentháromság és az emberiség, illetve a különböző emberek között. Az e heti tanulmányban azt vizsgáljuk, hogyan mutatja be *János evangéliuma* az Atyát, a Fiút és a Szentlelket, tesszük mindezt Jézus búcsúbeszédével összefüggésben (János 13-17. fejezet).

A MENNYEI ATYA

Evangéliumát János az átfogó bibliai narratíva nézőpontjából írta, a kezdetektől indítva. *„Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet”* (1Móz 1:1, ÚRK). Így is lehetne mondani: *Kezdetben teremtette az Atya, a Fiú és a Szentlélek az eget és a földet.* Tőlük ered minden, ami létezik. Ők teremtették az univerzumot és a mindenséget benépesítő lényeket. A mi bolygónkon az élet sajátos teremtése történt, a legkülönlegesebb pedig az ember megalkotása volt, amivel az volt Isten célja, hogy a szeretet harmóniájában éljünk vele és egymással. Azonban Lucifer behozta a bűnt a világunkba. A bűn az Istennel való kapcsolat megtörését is jelenti. Téves képet mutat Istenről. Jézus felvette magára az emberi természetet, hogy újból helyes képet kapjunk Istenről, és üdvösséget hozzon az emberiségnek. Ittléte alatt Jézus alávetette magát az Atyának, az Ő vezetését követve élt. *„Én és az Atya egy vagyunk”* (Jn 10:30) - mondta. *„...az Atya én bennem van, és én őbenne vagyok”* (Jn 10:38). *„Ha nem az én Atyám cselekedeteit teszem, úgy ne higgyetek nekem”* (Jn 10:37, ÚRK).

Az Atyának mely szerepeire vonatkoznak az alábbi szakaszok?

Jn 3:16-17; 6:57 _____

Jn 5:22, 30 _____

Jn 6:32; 14:10, 24 _____

Jn 6:45 _____

Jn 15:16; 16:23 _____

Ezek a versek bemutatják az Atya és a Fiú, Jézus Krisztus szoros viszonyát. Az Atya bensőséges kapcsolatban áll világunkkal, és fel sem tudjuk fogni, hogy mennyit áldozott megváltásunkért. Mi tanít ez Isten szeretetéről?

JÉZUS ÉS AZ ATYA

A Szentháromság Isten kapcsolatra teremtett minket önmagával (1Móz 1:26-27), ami azonban a bűn miatt alapvetően megtört. Az édenkerti történet mutatja a törés közvetlen következményeit.

1Móz 3:7-9 versei szerint milyen szakadékot okozott a bűn? Mi a jelentősége annak, hogy a történetek után Isten kereste a kapcsolatot az emberpárral, nem fordítva?

A Szentháromság Isten szándéka, hogy az egész emberiségnek megoldást kínáljon a bűn okozta törésre, még ha nem is mindenki fogadja el az ajánlatot.

A kapcsolat helyreállítása érdekében az Istenség egyik Személye emberré lett, vagyis az Ige testté lett, közöttünk lakozott, bemutatta Isten dicsőségét (Jn 1:14-18), az emberiség pedig látta az Ő teljességét és kegyelmét. Ezt jött bemutatni Jézus, kinyilatkoztatta Isten dicsőségét, hogy helyreállhasson a bűn következtében megtört kapcsolat – legalábbis mindazok számára, akik készek elfogadni a Jézus Krisztusban felkínált ajándékot.

Minnek a reménye táruul fel a következő versekben: Jn 1:1-2; 5:16-18; 6:69; 10:10, 30; 20:28?

„Krisztusban van az eredeti, nem kölcsönvett, nem mástól származó élet” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 447. o.). Testet öltött Fiúként azonban „önmagát megüresítette” (Fil 2:7, ÚRK) isteni előjogai gyakorlásától. A földön, az emberek között, emberként élve elmondhatta magáról, hogy Istentől kapott ajándék az élete. „Krisztus istensége az örök élet biztosítója a hívő számára” (u. o.).

A világ nem ismerte Istent (Jn 17:25), aki elküldte egyetlen Fiát (Jn 9:4; 16:5), hogy megismerjék Őt, az Atyát.

Egy ateista író így fogalmazott a kozmoszal kapcsolatosan: „Semmi nem utal rá az ismeretlenség homályában, a végtelenben, hogy valahonnan máshonnan jönne segítség, ami megmentene minket önmagunktól.” Mit tanít a Biblia, ami szerint ez óriási tévedés?

AKI ISMERI A FIÚT, ISMERI AZ ATYÁT

János evangéliuma egészében az apostol leírja, mi mindent tesz Jézus, a Fiú, amivel az Atyára mutat. Jézus elmondja, hogy ki az Atya és milyen a kapcsolata világgunkkal. Mindez Jn 1:18 szerint történik, ahol az áll, hogy Jézus kijelenti (görögül: *exégeomai*, „magyaráz”, „elbeszél”, „bemutat”) az Atyát. Jézus újból és újból ezt teszi. Az *Atya (patér)* szó százharminchatszor fordul elő Jánosnál – ebből tizennyolc esetben az első három fejezetben –, ami az összes újszövetségi előfordulás egyharmadánál is több.

Jézus volt az Atya képviselője a földön, azért jött, hogy emberi testben éljen, az Atya akarata szerint. Jézus valóban elmondta, hogy minden dologban az Atya akaratát kereste, nem a magáét (Jn 5:30). Elsőre ez meglepő kijelentésnek tűnhet, azonban jól mutatja, hogy emberként maradéktalanul alárendelte magát az Atyának.

Jézus azt is mondta: azért küldte az Atya, hogy elvégezze a feladatát, az emberiség megváltását, és a munkájáról maga az Atya tett bizonyosságot (Jn 5:36-38).

Jézus hirdette: az Atya elküldte Őt, mint az egyetlen, aki által az emberiség eljuthat hozzá (Jn 6:40, 44). Az Atya azt akarja, hogy az embereknek örök élete legyen Jézusban, aki megígéri: új életet ad a feltámadáskor.

Mit tanítanak a következő versek Jézus és az Atya kapcsolatáról: Jn 7:16; 8:38; 14:10, 23; 15:1, 9-10; 16:27-28; 17:3?

Bámulatos dolgokat állított Jézus az Atyával való kapcsolatáról. Kijelentette, hogy minden tanítása valójában az Atyáé; amit csak mond, azt személyesen az Atyától hallotta; hinni benne és az Atyában ugyanazt jelenti; a szavai és a cselekedetei az Atyától erednek; Ő és az Atya egyik az emberiség iránti szeretetben, a megváltásuk érdekében. Különös erejű bizonyosságtétel ez Jézus és mennyei Atyja szoros kapcsolatáról!

Hogyan változna meg az életed, ha a gondolataid és a szavaid teljes mértékben Isten akaratát fejeznék ki, amint az az életedre vonatkozik? Vagyis hogyan valósulhat meg még inkább az életünkben az, amit Jézus által Isten akaratának tudhatunk?

A SZENTLÉLEK

János evangéliumában nincs annyira előtérben a Szentlélek, mint az Atya és a Fiú, ugyanakkor meghatározó a szerepe Jézus küldetésének sikerében.

Olvassuk el Jn 1:10-13 verseit! Mi a Szentlélek szerepe a megtérésben? Milyen tanítást találunk erről ebben a szakaszban?

János 5. fejezetében láthatjuk a Szentlélek központi szerepét. Az apostol elmondja, hogy akik elfogadták az Igét, vagyis hittek benne, Isten gyermekei lettek, „nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfitű indulatából, hanem Istentől születtek” (Jn 1:13, ÚRK). Ez csak a Szentlélek munkája által történik meg.

Mit tudunk meg a következő igékből a Szentlélek tevékenységéről: Jn 3:5-8; 6:63; 14:26; 15:26; 16:7-11?

„Miközben Jézus vázolta tanítványai számára a Szentlélek feladatát, igyekezett eltölteni őket azzal az örömmel és reménységgel, amely az Ő szívét is eltöltötte. Ujjongott, mivel bőséges segítséggel látja el egyházát. Az összes ajándék közül a Szentlélek volt a legmagasabbrendű ajándék, akiért az Atyához népe felemelése érdekében könyörgött. Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének teljességével” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 577-578. o.).

Nagy áldás tehát befogadni a Szentlelket, aki tanúsítja, hogy Isten igaz (Jn 3:33)! A Lélek győz meg bennünket a bűnről, az igazságról és az ítéletről (Jn 16:8-11). Tehát az a kulcsa, hogy megtudjuk, mi helyes, igaz és jó, ha értelmünket és élettapasztalatunkat alávetjük Isten Igéjének, a Szentlélek megítélő és meggyőző hatása alatt.

JÉZUS IMÁDSÁGA

János evangéliuma 17. fejezetét Jézus főpapi imájának is szokták nevezni. Ez a búcsúbeszédének a vége. Jézus azért jött a földre, hogy helyreállítsa az emberiséget, újból meglegyen az eredeti, személyes kapcsolatunk Istennel. Hűséggel végrehajtotta azokat a jeleket, amelyekkel Isten feladatként megbízta. Szavaival és tetteivel Istent mutatta be a népek.

Amikor Jézus arra készült, hogy elhagyja a földet, ismét ki akarta nyilvánítani szeretetét a tanítványai iránt. Azt akarta, hogy megértsék, milyen szoros a kapcsolat az Atya, a Szentlélek és öközötte. Ugyanolyan személyes kapcsolatba kívánta bevonni őket az Atya Istennel és a Szentlélekkel, mint amit Ő is ápolt velük.

Olvaszuk el *János evangéliuma* 17. fejezetét! Mely szavak és kifejezések érzékeltetik, hogy Jézus szoros, szeretettel teljes kapcsolatra vágyik az Atyával és a tanítványaival is?

János 17. fejezetéből sokan azt olvassák ki, hogy csak az egység és a szeretet számít. Vitathatatlan, hogy Isten célja helyreállítani a vele és a többi emberrel való személyes kapcsolatunkat. Azonban figyelmesebben olvasva a szeretet és az igazság között még fontosabb összefüggést találhatunk.

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent” (Jn 17:3), nem az, hogy mi kinek képzeljük Istent. „Kijelentettem a te nevedet az embereknek, akiket a világból nekem adtál... és a te beszédedet megtartották... és igazán megismerték, hogy én tőled jöttem ki” (Jn 17:6, 8, ÚRK). „Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te igéd igazság” (Jn 17:17).

Krisztus azért jött, hogy bemutassa az Atyát, ami az Istent övező sokféle téves elgondolás miatt volt fontos. *János evangéliuma* rávilágít, hogy mennyire komolyan vette ezt a küldetést. Igazán jelenítette meg Isten Igéjét és tetteit. Miért kellett volna ilyen messze elmennie, ha nem számítana az igazság?

Jézus élete rendkívül nehéz volt, aztán pedig a vallási hatóságok elvetették. Szenvedett népe, sőt alkalmanként még saját tanítványai közömbösségétől is. Az egyik tanítványa elárulta, egy másik pedig háromszor is megtagadta. Véget nem érőnek tűnő kihallgatásnak vetették alá, majd a keresztfára jutatták azokat, akiknek a megváltásáért jött.

Hogyan tükrözheti jobban az életünk Isten szeretetét – ami Jézust és az Atyát is összeköti?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!*” c. fejezet, 569-589. o.

Jézust az ellenfelei emberi mértékkel, „*test szerint*” (Jn 8:15) ítélték meg, ami valószínűleg még rosszabb, mintha pusztán „*a látszat után*” (Jn 7:24) tették volna. Nem a Szentlélek készítő, ellenállhatatlan erejére (lásd Jn 3:3-7), hanem csupán a test, a bűnös világban élő, bűnös ember kritériumaira hagyatkoztak. Látták Jézus „*testét*”, de nem gondolkodtak el azon, hogy talán Ő a testté lett Ige (Jn 1:14). Krisztust ennyire szűk mértékkel mérni azt jelenti, hogy az ember csak világi szempontból próbálja felfogni, ki is Ő (2Kor 5:16).

„A Vigasztalót Jézus »*az igazság Lelkének*« (Jn 16:13) nevezi. A Vigasztaló feladata az, hogy meghatározza és őrizze az igazságot. Mindenekelőtt az igazság Lelkeként lakozik a szívünkben, és így lesz Vigasztalónk. Az igazságban vigasztalás és békesség van, de a hamisságban nem találhatunk sem igazi vigasztalást, sem igazi békességet. Sátán hamis elméletek és hagyományok útján tesz szert hatalomra elménk felett, s miközben az embereket a tévedések útjára vezeti, eltorzítja jellemüket. A Szentlélek a Szentírás útján szól az elménkhez, és az igazság bélyegét nyomja rá szívünkre. Így tárja fel a tévedésünket és űzi ki azt a lelkünkéből. Krisztus az igazság Lelkével, aki Isten szava által munkálkodik, von oltalma alá bennünket, választott népét” (i. m. 577. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Az az örök élet, hogy megismerjük Istent (Jn 17:3). Mit jelent megismerni Istent, szemben azzal, hogy van, amit tudunk róla, például azt, hogy hatalmas, szeretetteljes, vagy pedig Ő az igazság Istene? Mit felelnél, ha valaki megkérdezné, hogy „*Ismered Istent?*”
- 2) Mi mindent ölel fel Jézus kijelentése: „*A te igéd igazság*” (Jn 17:17)? Hogyan mondhatjuk el ezt gyakorlatias, hétköznapi módon?
- 3) Jézus így imádkozott: „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól*” (Jn 17:15). Milyen mértékben teljesedik az életünkben az, amiért Jézus imádkozott? Mennyire határozzák ezt meg saját döntéseink?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: ELÁRASZT

Egy régi látomás,
nyomul..., eláraszt...,
átgázol rajtam.
Tűzcsóvjába belemerülnék, elbújnék,
követni titkos útját,
bársonyos landolását,
kétélű tenger-zúgását.
És magasba törnek márványoszlopok,
a semmiből buknak elő.
Valaki jár közöttük,
talpa alatt ezüstös köd.
Egyszer csak megáll.
Ott remegek mögötte.
Haja fehér gyapjú,
köntöse vakítón ragyog,
bokája izzó érc.
Jaj, csak meg ne forduljon,
nehogy a szemembe nézzen!

Elég nekem az Ő kegyelme.

A dicsőség órája: A keresztt és a feltámadás

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 2:34-35; János 18:33-19:5, 17-22, 25-27; 20:1-18; 1Korinthus 15:12-20

„Ekkor azt mondta neki Pilátus: Tehát valóban király vagy? Jézus azt válaszolta: Te mondd, hogy én király vagyok. Én azért születtem, és azért jöttem a világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra” (Jn 18:37, ÚRK).

Jézus keresztre feszítésével és feltámadásával ér tetőfokára János evangéliuma. Az első tíz fejezet nagyjából három és fél év történéseit fedti le, a 11-20. fejezetek viszont csak egy-két hétről szólnak.

A négy evangélium eltérő módon mutatja be Jézus halálát. A beszámolók illeszkednek egymáshoz, de mindegyik író olyan kulcspontokat emel ki, amelyek egybecsengnek evangéliumuk témájával. Máté az Írás teljesedését hangsúlyozza, Márk pedig a párhuzamokat Jézus keresztsége és a kereszttel között. Lukács arra összpontosít, hogy a kereszttel gyógyulást és megváltást hoz (a jobb lator története).

János azonban Jézus trónra lépéseként állítja elénk a kereszttel, főképpen az *órája* gondolatához kapcsolódóan, amire számos alkalommal utal a könyvben (Jn 7:30; 8:20; 12:27). A trónra lépés gondolata ironikus képet fest, hiszen a keresztre feszítés a leginkább meggyalázó, legszégyenletesebb halálmegváltás, amit a rómaiak alkalmaztak. Ez az ellentét rámutat János mélyen ironikus ábrázolására, ami szerint Jézus szégyenben halt meg, ami ugyanakkor dicsőséges trónra lépését jelenti – Megváltóként.

MI AZ IGAZSÁG?

Jn 18:28-32 szakasza nem jeleníti meg részletesen Jézus kihallgatásának történetét, a fókuszban az áll, amikor Poncius Pilátus elé viszik.

Olvassuk el Jn 18:33-38 szakaszát! Miről beszélt Pilátus Jézussal?

A kormányzó megkérdezte Jézustól, hogy Ő-e a zsidók királya (Jn 18:33). Ez az első utalás erre a címre, de nem az utolsó. Jézus ekkor megkérdezte Pilátustól, hogy ezt magától kérdezi, vagy valaki más mondta róla, amivel a kormányzó felé fordította a kérdést: vajon tudja, kivel beszél? Az olvasó már tisztában van vele, hogy Jézus a Király. Felismeri ezt a kormányzó?

Pilátus erre szintén kérdéssel felelt: „*Tán zsidó vagyok én? A te néped és a főpapok adtak át téged az én kezembe. Mit cselekedtél*” (Jn 18:35, ÚRK)? Ez elkerülés volt, mert Pilátust irritálta, hogy Jézus ilyen nyíltan nekiszegte a kérdést. Ekkor tette meg a kormányzó az első lépést az igazságtól távolodva, mert engedte, hogy az előítélet gátolja a felismerést.

Jézus azt felelte, hogy az Ő országa nem ebből a világból való (Jn 18:36), amiből Pilátus arra következtetett, hogy Jézus valóban királynak mondja magát (Jn 18:37). Ez vezet el Jézus fontos magyarázatához, miszerint Ő azért született, hogy bizonyosságot tegyen az igazságról, és mindenki, aki „*az igazságból való*”, hallgat a szavára (Jn 18:37).

Pilátus ekkor tette fel a kérdést, hogy „*Mi az igazság*” (Jn 18:38, ÚRK)? Viszont nem várta meg a választ, hanem kiment, és próbálta megmenteni Jézust a tömegetől.

János evangéliumának egyik témája az igazság. Jézus az örökkévaló Ige (logosz, Jn 1:1-5) a Világosság és az Igazság, szemben a sötétséggel és a tévedéssel, hamissággal. Ő kegyelemmel és igazsággal teljes (Jn 1:14), a kegyelem és az igazság általa lett (Jn 1:17). Keresztelő János bizonyosságot tett az igazságról (Jn 5:33). Jézus megerősítette, hogy az Atya igaz (Jn 7:28), tőle hallotta az igazságot (Jn 8:40). Jézus „*az út, az igazság és az élet*” (Jn 14:6). Isten Igéje „*igazság*” (Jn 17:17). Pilátus ugyan rákérdezett az igazságra, de előítélete, előre meghozott döntései és a nagy nyomás miatt elszalasztotta az alkalmat, hogy megismerje.

Mit értesz azon, hogy Jézus az Igazság?

„ÍME, AZ EMBER!”

Olvassuk el Jn 18:33-19:5 szakaszát! Hogyan próbálta Pilátus rávenni a népet, hogy Jézus szabadon bocsátását kérjék?

Az igazságra vonatkozóan Pilátus nem várt választ Jézustól, hanem visszament, és próbálta meggyőzni a népet. Vitába bocsátkozott, ahelyett, hogy egyszerűen szabadon engedte volna Jézust, amivel lépéshátrányba került. A vallási vezetők látták, hogy a tömeg által képesek manipulálni a kormányzót. Pilátus arra a szokásra hivatkozott, ami szerint a páska idején el lehet engedni egy foglyot. Megkérdezte az emberektől, hogy szeretnék-e, ha szabadon bocsátaná „a zsidók királyát”. Meglepő és ironikus, hogy a nép nem az ártatlan Jézus, hanem a Barabbás nevű útonálló elengedését kérte. Ekkor kezdték gúnyolni és megszegyeníteni Jézust. A római katonák töviskoronát nyomtak a fejére, biborköntöst adtak rá, gúnyosan hajlongtak előtte, a zsidók királyának nevezték. A katonák csúfondáros viselkedése a császárok köszöntésére emlékeztet.

Úgy tűnt, Pilátus próbált módot találni Jézus elengedésére, arra számított, hogy talán megesik rajta az emberek szíve. Kihozatta Jézust a töviskoronával, biborköntösben. János nem fűz magyarázatot a jelenethez, amikor Jézus úgy mond „királyi öltözetben” állították a nép elé, a kormányzó pedig így mutatta be: „Íme, az ember” (Jn 19:5, ÚRK)! Ez emlékezteti az olvasót Keresztelő János szavaira Jn 1:29 versében: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét” (ÚRK)! A helyzet iróniája, hogy a pogány kormányzó a királyokéra emlékeztető öltözetben állította Izrael elé a Messiást. Amint azonban Jn 19:6-16 szakasza mutatja, a tömeg Jézus keresztre feszítését követelte, arra hivatkozva, hogy Isten Fiának mondta magát. Ettől Pilátus megrémült, és még jobban igyekezett elengedni Jézust. A vallási vezetők azonban megpecsételték Jézus sorsát, amikor hangoztatták, hogy ha ezt megteszi, ellensége a császárnak. Tudták, hogy a császár iránti lojalitásból Pilátus nem engedheti el azt, akit a császár ellenségének mondanak. A vallási vezetők erősködtek, hogy nekik nem királyuk, hanem császáruk van. Vagyis gyűlöletük Jézus ellen erősebb volt nemzeti törekvéseiknél. Népük önrendelkezését is készen álltak feladni azért, hogy megszabaduljanak Jézustól.

Mennyire ijesztő: a pogány kormányzó szabadon akarja engedni Jézust, miközben saját népének lelki vezetői a kereszten akarják látni, éppen ők, akiknek fel kellett volna ismerniük! Mi a tanulság ebből?

december 17.

„ELVÉGEZTETETT!”

Jn 19:17-22 szakaszából megtudjuk, hogy Pilátus latinul, görögül és héberül is felírta: „A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA” (Jn 19:19). A vallási vezetők azt akarták, hogy ezt megváltoztassa, de Pilátus hajthatatlan volt. A felirat maradt, az igazság néma tanújaként. Jézus trónra lépését jelezte a kereszten. Köztörvényes bűnözőként függött a kereszten, aki valóban a Királyuk, a zsidók Királya volt!

„Pilátusnál és a zsidóknál nagyobb hatalom irányította a felirat elhelyezését Jézus feje fölé. Isten gondviselésében ennek az volt a szerepe, hogy a Szentírás megfontolására és tanulmányozására késztessem” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 654. o.).

Mi az a megindító jelenet, amiről Jn 19:25-27 szakaszában olvashatunk?

A kereszt lábánál állók között volt János, a szeretett tanítvány és Mária, Jézus anyja is. Évekkel korábban, amikor József és Mária bemutatni vitte Jézust a templomba, Simeon éppen ezt a helyzetet jövendölte meg (vö. Lk 2:34-35). Most a haldokló Jézus az anyjához szólt: „Asszony, íme, a te fiad.” Jánosnak pedig ezt mondta: „Íme, a te anyád” (Jn 19:26-27, ÚRK)!

Olvassuk el Jn 19:28-30 verseit! Mi a jelentősége Jézus utolsó szavának, amit halála előtt mondott?

A 28. és a 30. versben egyaránt a görög *teleó* („elvégez”, „befejez”, „végrehajt”) ige szerepel, továbbá a 28. versben van egy hasonló szó, a *teleioó* („teljessé tesz”, „tökéletessé tesz”) is, ami utal az Írás beteljesedésére. Rettenetes az itt leírt jelenet, de minden beteljesedett, teljessé lett, elvégeztetett.

Jézus kijelentése: „*Elvégeztetett!*” arra utal, hogy végrehajtotta, beteljesítette az Atyától kapott feladatot.

Mit jelent a számunkra, hogy Jézus kijelentette: „*Elvégeztetett!*”? Mit végzett el? Mi következik ebből a mi életünkre nézve?

AZ ÜRES SÍR

Olvassuk el Jn 20:1-7 szakaszát! Mi a jelentősége ennek a jelenetnek a mi számunkra?

Jézus péntek délután halt meg és vasárnap kora hajnalban támadt fel. A szombat közeledte miatt (Jn 19:42) a temetési szertartást sietve végezték, nem fejezték egészen be. A követői nagyon szerették Jézust, de meg akarták tartani a szombatot, így aznap nem mentek ki a temetőbe (vö. Mk 16:1; Lk 23:56-57). A szombat után, vasárnap reggel több asszony is fűszereket vitt a sírhoz. Megdöbbenve látták az elhengerített követ és az üres sírt.

A korán érkezők egyike Mária Magdaléna volt, aki aztán elszaladt Péterhez és Jánoshoz, hogy elmondja nekik, mit látott. A két férfi erre a sírhoz futott, János megelőzte Pétert, előbb ért oda. Lehajolt, benézett a sírboltba, de nem lépett be. Látta a gyolcsot, amibe Jézus testét tekerték. Péter még be is ment, és megnézte a sírboltban a lepedőket, majd észrevette a kendőt is, amivel Jézus fejét takarták le. Nem a lepedőkkel volt együtt, hanem külön, összehajtva.

Olvassuk el Jn 20:8-10 verseit! Miért érdekes az, hogy a kendő össze volt hajtva?

Miután Péter belépett a sírboltba, János is utánament. Jn 20:8 versében az áll, hogy János bement, látott és hitt. Vajon mi miatt hitte el, hogy Jézus valóban feltámadt, amikor látta a gyolcslepedőt és a külön összehajtott kendőt?

Ahhoz, hogy erre felelni tudjunk, gondolkozzunk kicsit azon, miért is volt üres a sír. A legegyszerűbb válasz az volna, hogy a sírablók miatt, ez azonban három okból sem lehetséges. Először is, Máté leírja, hogy a sírt őrizték (Mt 27:62-66), ezért nem lehetett szó a sír kirablásáról. Másodszor, a sírablók jellemzően értékes dolgokat lopnak el, nem oszlásnak indult holttesteket. Harmadszor pedig, a sietség miatt nem lett volna idejük összehajtani a kendőt. Tehát nem csoda, hogy amikor János látta az összehajtogatott kendőt, hitt Jézus feltámadásában.

JÉZUS ÉS MÁRIA

Olvassuk el Jn 20:11-13 verseit! Mária Magdaléna továbbra sem fogta fel az üres sír jelentőségét. Hogyan utal erre ez az epizód is?

Máriára az volt az utolsó utalás ezt megelőzően, amikor Péternek és Jánosnak beszélt az üres sírről (Jn 20:2). A férfiak a sírhoz szaladtak, Mária pedig egy kicsivel később ment vissza oda. Péter és János benézett a sírba, majd elment, Mária pedig még tovább maradt ott. Az utóbbi néhány nap alatt bizonyára sokat sírt. Most pedig még ez is? Lehajolt és benézett a sírboltba.

Meglepetésére két fehérbe öltözött angyal ült ott, ahol korábban Jézus teste feküdt. Megkérdezték tőle: „Asszony, miért sírsz” (Jn 20:13, ÚRK)? Fájdalmában azt felelte, hogy azért, mert elvitték az Urat, és nem tudja, hová tették.

Jn 20:14-18 szakasza szerint mitől változott meg minden Mária számára?

Mária könnyes szemmel megfordult, és látta, hogy áll mögötte valaki. Az angyalokhoz hasonlóan kérdezte az Idegen is: „Asszony, miért sírsz” (Jn 20:15, ÚRK)? Mária azt hitte, a kertésszel beszél, és kérte, hogy segítsen neki megtalálni Jézus testét.

Az Idegen csak egy szót szólt: „Mária”. Az egyetlen szavas kinyilatkoztatás után az egész világ megváltozott számára. Meglepetten ismerte fel, hogy a feltámadott Jézus beszél vele, ekkor ráismert és köszöntötte. Jézus azt mondta neki, hogy ne tartóztassa, mert fel kell mennie az Atyához, de Mária menjen, és közölje a tanítványokkal: „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez” (Jn 20:17). Mária teljesítette a feladatot, elmondta a tanítványoknak, hogy látta az Urat, és részletesen beszámolt mindarról, amit mondott neki (Jn 20:18).

Olvassuk el 1Kor 15:12-20 szakaszát! Pál szerint Krisztus feltámadása nélkül mi haszna lenne keresztény hitünknek?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Elvégeztetett” (666-673. o.); „Feltámadott az Úr” (688-694. o.); „Mit sírsz?” (695-700. o.) c. fejezetek

„Pilátus szerette volna megszabadítani Jézust. Be kellett azonban látnia, hogy ezt nem tudja megtenni úgy, hogy közben a pozícióját és érdemeit is megtartja. Világi hatalma veszélyeztetése vagy éppen elvesztése helyett azért inkább feláldozott egy ártatlan életet. Milyen sokan vannak olyanok, akik a veszteség vagy szenvedés elkerülése érdekében hasonló módon inkább feláldozzák meggyőződésüket. A lelkiismeret és a kötelesség mindig megmutatja nekünk azt az utat, amelyen járnunk kellene, az önérdek azonban rendszerint egy másik utat jelöl meg. Evilági érdekeink rendszerint a rossz irányba igyekeznek bennünket téríteni, de ha megalkuszunk Sátánnal, akkor ez az alku hamarosan a bűn sötét éjszakájába sodor bennünket” (i. m. 646. o.). „Krisztus földi élete nem fejeződött be addig, amíg munkáját el nem végezte. Utolsó leheletével így kiáltott fel: »Elvégeztetett« (Jn 19:30)! A csatát megnyerte, hatalmas karjával kivívta a győzelmet (vö. Zsolt 98:1). Győztesként zászlóját örökkévaló magasságokra tűzte ki. Nem volt-e örvendezés az angyalok között? Az egész menny ujjongott az Üdvözítő győzelmén. Sátán vereséget szenvedett, és tudta, hogy birodalma elveszett. Az angyalok és az el nem esett világok számára ennek a kiáltásnak, hogy „elvégeztetett”, nagy jelentősége volt. Azt jelentette ez számukra éppen úgy, mint a mi számunkra is, hogy a megváltás nagy munkája befejeződött. Velünk együtt ők is részesülnek Krisztus győzelmének a gyümölcséből” (i. m. 666. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Milyen döntéshozatali folyamattal kerülhetjük el, hogy hasonló hibát kövessünk el, mint Pilátus?
- 2) Miért kellett Jézusnak meghalnia helyettünk? Miért kellett a Helyettesünknek lennie? Miért volt szükség az Ő halálára ahhoz, hogy nekünk üdvösségünk lehessen? Milyen igeszakaszokkal tudjuk alátámasztani a válaszunkat?
- 3) Milyen kapcsolat van Jézus feltámadásának szentírási és történelmi bizonyítékai között? Milyen komoly történelmi bizonyíték szól Jézus feltámadása mellett?
- 4) Ha azonnal a mennybe jutnának, „*akik a Krisztusban elaludtak*”, hogyan érthetnénk 1Kor 15:12-20 szakaszában azt, hogy ha Krisztus nem támadt volna fel, „*akik a Krisztusban elaludtak, azok is elvesztek tehát*” (1Kor 15:18)? Hogyan támasztják alá Pál szavai is, hogy a halottak alszanak Krisztus visszatéréséig?

FÜLE LAJOS: NEM HIÁBA

Szemet adtál,
hogy meglássam a másik embert.
Fület adtál,
hogy meghalljam a panaszát is.
Lábat adtál,
hogy sorsos útján elkísérjem.
Kézét adtál,
hogy elestében fölemeljem.
Szívet adtál,
hogy befogadjam és szeressem.

Nem hiába
ajándékoztál meg ezekkel.
Buzdíts, URAM,
hogy használjam és megköszönjem.

Epilógus: Megismerni Jézust és Igéjét

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: János 4:46-54; 8:42-44; 11:9-10; 15:1-11; 21; 2Timótheus 3:16

„Ti azért kutatjátok az Írásokat, mert úgy véltetek, hogy azokban van az örök életetek, pedig azok rólam tesznek bizonyosságot” (Jn 5:39, ÚRK).

János evangéliuma Márkéhoz hasonlóan a galileai találkozással végződik. Az utolsó tanulmányunk ezzel foglalkozik, csak hozzáveszi még azt a témát is, hogy miként ismerjük meg Jézust és Isten Igéjét. Ez a koncepció fut végig a negyedik evangéliumon.

A tanítványok már több mint három éve Jézussal jártak, mégis készületlenül találta őket a keresztre feszítés és a feltámadás, pedig a Mester újból és újból beszélt nekik arról, hogy mi fog történni. Sajnos nem vették komolyan a szavait.

Ma bennünket is fenyegethet ugyanez a veszély: hallgatjuk, sőt olvassuk is Isten Igéjét, de nem halljuk meg, mit mond, nem abban élünk, nem annak engedelmeskedünk. Vagyis nem fogadjuk el, hogy ez az a világosság, aminek vezetnie kellene a gondolatainkat és a tetteinket. Sajnálatos módon túl sok keresztényre igaz ez, még ha nincsenek is tudatában.

János evangéliuma tanulmányozásának utolsó hetében áttekintjük az irat néhány meghatározó pontját, amelyek segíthetnek túllépni Jézus pusztán elméleti ismeretén, hogy valóban jobban megismerjük Őt, még inkább benne és Igéjében maradjunk.

TALÁLKOZÁS GALILEÁBAN

Olvassuk el Jn 21:1-19 szakaszát! Milyen meghatározó igazságot nyilatkoztat ki ez a rész, főként Isten kegyelméről és az ember kiszolgáltatottságáról?

A 20. fejezet az evangélium céljával fejeződik be, ami logikus lezárása lenne az iratnak, de van még egy rész. A 21. fejezet azzal kezdődik, hogy több tanítvány is visszament Galileába, Péter pedig éjszakai halászatra hívta őket. Mintha visszatértek volna a régi idők, a tanítványok újból a szakmájukat – a halászatot – gyakorolták. Aznap éjjel viszont semmit nem fogtak. Reggel odaszólt nekik a partról egy titokzatos idegen, hogy vessék a hálójukat a csónak jobb oldalára. Ezek után olyan sok halat fogtak, hogy képtelenek voltak beemelni a hálót a hajóba. Hasonlít az eset arra, ami szolgálatuk kezdetén történt (lásd Lk 5:1-11). János azonnal felismerte Jézust, el is mondta Péternek, aki rögtön a vízbe ugrott és kiúszott a partra. Jézus háromszor kérdezte meg Pétert, minden alkalommal az iránta való szeretetéről. Még a kereszt előtt Péter erősködött, hogy az életét is odaadná Jézusért (Jn 13:37), aki ekkor megjövendölte tanítványa háromszoros tagadását (Jn 13:38). A galileai találkozás alkalmával azonban Péter már nem önmagára hivatkozott, hanem Jézusra: „*Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged*” (Jn 21:17). Egyes teológusok megjegyzik, hogy amikor Jézus Péternek szegezi a kérdést, az *agapeó* („szeret”) igét használja (kivéve az utolsó alkalmat), ő pedig mindig a *phileó* igével válaszol, ami szintén szeretetet, de csak baráti szeretetet fejez ki. Arra következtetnek ebből, hogy Péter még nem ért el a szeretet magasabb fokára. Valójában Péter felelete inkább alázatot mutat. Folyton maga előtt láthatta a tagadás jelenetét, ezért valószínűleg tudatosan használt „visszafogottabb szót”, nem mert túl sokat állítani önmagáról. Jézus éppen ezt erősítette meg, ez lett a döntő elem Péter visszaállításában. Vitathatatlan, hogy a szolgálatra való alkalmasság egyik legfőbb jellemzője az alázat, ha az ember nem önmagára, hanem Jézus Krisztusra összpontosítja a figyelmét. Jézus feltámadásának egyik legerősebb bizonyítéka az, hogy megbocsátott Péternek, akiből a korai egyház vezetője lett. Nehéz volna magyarázatot találni kimagasló szerepére, ha Jézus nem fogadta volna vissza a szolgálatba a többi tanítvány jelenlétében.

Miért annyira fontos jellemző az alázat, ha az ember meg akarja ismerni az Urat? A kereszt fényében egyáltalán mire lehetnénk büszkéek?

JÉZUSRA NÉZVE

Olvassuk el Jn 21:20-22 szakaszát! Milyen kérdés indította Pétert téves irányba? Hogyan terelte aztán Jézus helyes irányba?

Éppen az imént állította vissza Jézus a szolgálatba Pétert, amikor azt mondta neki, hogy „Kövess engem” (Jn 21:19)! Feltehetőleg arra utalt, hogy a valóságban kövesse a part menti úton. Péter ekkor megfordult, és látta, hogy János is Jézus után megy, ezért érdeklődött róla: „Uram, vele pedig mi lesz” (Jn 21:21, ÚRK)?

A szolgálatba való visszaállításakor Jézus megjövendölte Péternek, hogyan fog meghalni (Jn 21:18), aki pedig kíváncsi lehetett János halálára is. Jézus vissza akarta terelni a figyelmét: Őt kövesse, ne azzal foglalkozzon, hogy mi lesz a másik tanítvánnyal.

Olvassuk el Jn 21:23-25 verseit! Hogyan értették félre Jézus válaszát? Mivel igazította helyre János apostol ezt a félreértést?

Nem értették jól, hogy mire gondolt Jézus, amikor ezt mondta: „Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem” (Jn 21:22, RÜF)! Azt hitték, hogy Jézus visszatér, mielőtt János meghalna. Telt-múlt az idő, János megöregedett, és válsághelyzetet teremthetett volna, ha Jézus visszajövele előtt meghal (természetesen meg is halt). János azal igazította ki a félreértést, hogy jelezte: ez nem prófécia volt arról, ami történni fog, hanem kijelentés, hogy a döntés Jézus kezében van.

A Jézusra, nem pedig a többi emberre való összpontosítás gondolata remek átvezetés a hét további részének témájához. Elkerülhetetlen, hogy emberek csalódást, sőt még fájdalmat is okozzanak, Jézus azonban a Megváltónk – egyedül Jézus!

A keddtől csütörtökig terjedő részben Isten Igéjének megértésével foglalkozunk. Az a cél vezet, hogy megértsük és kövessük Jézust, egyedül Ő legyen a Mesterünk és a Vezetőnk, még ha másoktól is kapunk valamilyen segítséget, tanácsot és vezetést.

Milyen gyakran csalódtunk már emberekben, akikre talán felnézünk? Mi a szomorú tapasztalatok tanulsága?

FÉNY ÉS SÖTÉTSÉG

Olvassuk el Jn 1:4-10, 3:19-21, 5:35, 8:12, 9:5, 11:9-10 és 12:35 verseit! Milyen ellentéttel találkozunk ezekben a szakaszokban? Miért különösen fontos ez az igazság megértése szempontjából?

A világ sötétségben van, menekül a világosságtól, egyedül nem találhatja meg az utat az igaz Istenhez, a személyes Teremtő Istenhez, aki kinyilatkoztatást ad és megvált.

„Az ember önmagától sohasem juthat el az istenismeretre. »Magasabb az égnél: mit teszel tehát? Mélyebb az alvilágnál; hogy ismerheted meg« (Jób 11:8)? Egyedül a fiúság lelke jelentheti ki nekünk Isten mélységes dolgait, melyeket »szem nem látott, fül nem hallott és embernek szive meg se gondolt... Nekünk azonban az Isten kijelentette az Ő Lelke által« (1Kor 2:9-10)» (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 348. o.).

Csak Jézus Krisztus „jelentette ki” az Atyát (Jn 1:18). Itt az *exégeomai* görög szó található, ami azt jelenti, hogy „elbeszél”, „megmagyaráz”, „kifejt”. János úgy mutatja be Jézust, hogy Ő a mennyei küldött, aki megmagyarázza, mit jelent megismerni Istent. Egyedül általa ismerhetjük meg Istent igazán.

Olvassuk el Jn 8:42-44 verseit! Mit mond Jézus arról a hamis alapról, amelyre Izrael vallási vezetői építették a hitüket?

Aki nem az igazságban áll, a saját forrásából ítél, a bibliaszövegek jelentését csakis emberi szemszögből „látja”. Ezzel szemben el kell fogadnunk, hogy Krisztus a világ világossága, és amikor Igéjét magyarázzuk, Őt kell követnünk. Az ördög viszont „a sajátjából szól” (Jn 8:44). Ha nem vigyázunk és nem adjuk át magunkat Istennek hittel és engedelmesen, bennünket is az a veszély fenyeget, hogy csak a saját vágyaink, kívánságaink és szempontjaink szerint olvassuk az Igét, ami sokkal könnyebben megtörténik, mint gondolnánk!

Hogyan fogadjuk az igazságot, ha „elevenünkbe vág”? Hogyan kellene fogadnunk?

„FELÜLRŐL” VAGY „ALULRÓL” SZÁRMAZÓ GONDOLATOK

Milyen probléma miatt kereste fel Jézust a királyi tisztviselő Jn 4:46-54 szakasza szerint? Valójában milyen kérdés húzódott meg a háttérben?

Ez a férfi Jézushoz, a világ Világosságához fordult segítségért, de eldöntötte magában, hogy csak akkor hisz benne, ha meggyógyítja a gyermekét. Azt mondhatjuk a gondolkodásáról, hogy „alulról” jövő. Az ilyen szemlélet szabályokat és előírásokat akar megszabni Isten és Igéje számára. Isten Szava magyarázatakor az emberi elgondolásokat tartja legfőbb tekintélynek, bármilyen hibás, korlátozott és szubjektív legyen is az. Ez roppant veszélyes csapda.

A „felülről” származó gondolkozás azonban hittel válaszol, először is bízik Istenben és az Igében (Jn 4:48; 6:14-15; 2Tim 3:16). A Biblia önmagát magyarázza, ha hittel elfogadjuk. Az Írás megértésének és magyarázásának vezetője a Szentírás világnézete, ne a kor filozófiája legyen! Az emberi elgondolásokat Isten Igéjének kell alávetni, alárendelni, nem fordítva.

El kell hinnünk a Szentírás kijelentéseit, ha hinni akarunk Jézus szavában (Jn 5:46-47). *„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok”* (Jn 8:31). Ha kételkedünk Isten Szavában, nem marad meg bennünk Igéje (Jn 5:38). *„Aki megvet engem, és nem fogadja be az én beszédeimet, van annak ítélőbírája: az a beszéd, amelyet szóltam, az ítéli el majd az utolsó napon. Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki elküldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak, és mit szóljak”* (Jn 12:48-49, ÚRK).

Isten Igéjének hallgatása több a passzív információgyűjtésnél, mert Isten akaratát cselekedni kell. Ez a tevékeny válasz az Ige hallására. *„Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti erről a tanításról, hogy Istentől van-e, vagy én magamtól szólok”* (Jn 7:17, ÚRK).

Isten Szavának hallgatása és annak cselekvése fejezi ki szeretetünket iránta. *„Ha valaki szeret engem, megtartja az én beszédemet: és az én Atyám szereti azt, és ahhoz megyünk, és annál lakozunk”* (Jn 14:23).

Mi a kapcsolat Jézus szeretete és az engedelmesség között? Miért fenyeget a törvényeskedés veszélye, ha nem a szeretet az „engedelmesség” alapja?

JÉZUSBAN MARADNI

Olvassuk el Jn 12:32 versét! Ez a meglepő kijelentés hogyan mutatja be Jézus hatalmát?

Mindvégig láttuk a negyedéves tanulmányban, hogy *János evangéliuma* közelebb von bennünket Jézushoz, de csak akkor, ha hajlandóak vagyunk megismerni Istent és az akarata szerint cselekedni. Az egész evangéliumban a Jézussal találkozó emberek vagy elfogadták a világosságot és fejlődtek, vagy elutasították azt és vakká váltak. Nikodémus, a samáriai asszony, a királyi tisztviselő, a beteg Bethesda tavánál, az ötezer, akiket Jézus kenyérrel és hallal etetett meg, Jézus testvérei, a vallási vezetők, a vakon született ember, Mária és Márta, Pilátus – mindannyian találkoztak Jézussal, és meghozták a döntésüket az általa bemutatott igazság és világosság kérdéséről.

Az „alulról” jövő gondolkodásmód emberi érveléssel kezdi meghatározni és vizsgálni Isten létének és természetének kérdéseit. A hibás, bűnös, előítéletekkel terhelt emberi nézőpont előnyt élvez a szent, tökéletes, mindentudó isteni szemlélettel szemben. Az „alulról” származó teológia garantáltan félrevezeti az embert, amint ez megtörtént a múltban, és a jövőben is így lesz (lásd Jel 14:1-12). Amikor az emberi bölcselkedés próbálja felülbírálni az isteni gondolatot, igyekszik hamis imádatot ráerőltetni a világra.

Olvassuk el Jn 15:1-11 szakaszát! Mi a titka a lelki fejlődésnek és a lelki egészségnek?

A titok az, hogy kapcsolatban kell maradni Jézussal. Ő az Ige, az élet kenyere, a világ világossága, a juhok ajtaja, a Jó Pásztor, a feltámadás és az élet, az út, az igazság és az élet, az igazi szőlőtő.

A Szentháromság három személye és az Ige, a Biblia olyanok, mint a mágnes. Ha nem állunk ellen, magukhoz vonzanak bennünket. „Isten hangja szól hozzánk Igéje által, de sok hangot fogunk hallani. Krisztus azonban figyelmeztetett, hogy óvakodjunk azoktól, akik ezt mondják: Itt a Krisztus, vagy ott a Krisztus. Honnan tudnánk, hogy nem igaz, amit állítanak, ha nem vetünk össze mindent a Szentírással” (Ellen G. White cikke, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 1888. április 3.)? A nézeteinket alá kell vetni annak, amit Isten kinyilatkoztatott az Igében.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Hatalmas az eltérés Isten és az emberek nézőpontja között. Isten a Szentlélek hatalma által az Igében, a Bibliában mutatja be a saját nézőpontját. Mi döntjük el, hogy sötétségben akarunk-e járni, vagy elfogadjuk a Jézus Krisztustól jövő világosságot, amit az Igében nyilatkoztatott ki. Ennek a döntésnek meghatározó tényezője, hogy személyesen átadjuk magunkat Jézus Krisztusnak, a Fiú Istennek, az emberiség Megváltójának. A Szentlélek erejével az Atya Isten kijelentette szeretetének mélységét Jézus élete, halála és feltámadása által. Azért tudhatunk Jézusról, mert feljegyezték életének, halálának és feltámadásának történetét Isten Igéjében. „Isten angyalai szüntelenül kapcsolatot tartanak a menny és a föld között. Krisztus Isten erejével, az angyalok szolgálata révén vitte véghez a csodáit a betegekért és szenvedőkért. Minden isteni áldás Krisztuson keresztül, mennyei követek szolgálata által árad ránk. Azzal, hogy Üdvözítőnk emberi természetet öltött magára, egyesítette saját és Ádám bukott fiainak és leányainak érdekét, és képviseli őket a mennyei trón előtt. Ezáltal Krisztus közbenjáróvá vált Isten és ember között” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 111. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) *János evangéliumának* történetei közül melyikben látod meg a legjobban Isten szeretetét és jellemét? Mondd el a csoportban, hogy miért hat különös erővel rád az a történet!
- 2) Gyakorlati szempontból fogalmazd meg, hogyan keressük az igazságot!
- 3) Általában miért nehéz arra törekedni, hogy ne mi magunk döntünk az igazság kérdéséről? Valaha képesek lehetünk teljes mértékben erre? Vagy emberi voltunk valamilyen mértékben mindig is hatni fog arra, hogyan tekintünk a Szentírásra? Miért kell ezt elismernünk? Mi az alázat szerepe abban, hogy előítéleteinket alárendeljük Isten Igéjének?
- 4) Számos borzalmas példát találunk a nyugati kereszténység történelmében arra, hogy mi történik, ha Isten Igéjét az emberi politikának és előítéleteknek rendelik alá. Említsünk meg néhány ilyen példát! Mennyire veszélyes, ha az emberi nézőpontot tekintjük meghatározó filternek a Biblia „magyarázatában”? Mi a tanulság ebből a számunkra ma?
- 5) Saját szavainkkal foglaljuk össze *János evangéliumának* összképét! Mi a központi üzenete?

ISTEN MOSOLYA

„Az Úrnak áldása, az gazdagít meg, és azzal semmi nem szerez bánást” (Péld 10:22).

„Semmi nem lehet igazán a hasznunkra Isten áldása nélkül. Amit Isten megáld, az áldott. Ezért *»jobb a kevés az igaznak, mint a sok gonosznak az ő gazdagsága«* (Zsolt 37:16). Többet ér a kevés Isten áldásával, tovább is tart. Isten kegyelme által a kevés sokáig elég. Ha Isten országa ügyének szolgálatára szenteljük magunkat, az Úrnak gondja lesz a mi dolgainkra!

Az Úr áldást adott az egyszerű mezei virágokban, a kellemes illatokban. Szépséggel festett meg minden apró virágszálát, hiszen Ő a Mester, a Művész. Aki megteremtette a természet csodáit, még sokkal többet tesz lelkünkért. Szereti a szépet, tehát kegyelmével kívánja díszíteni jellemünket. Szeretné, ha beszédünk olyan kellemes illatot árasztana, mint a mező virágai. Fizikai szükségleteinkről naponta gondoskodik áldásaival...

Igazi áldásban csak az részesül, akinek legfőbb törekvése a lelket tápláló és örökre szóló áldások elnyerése. Megváltónk így szól hozzánk: *»keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek«* (Mt 6:33). Isten valóban törődik velünk, még a múltó áldásaival is. Mennyei Atyánk tekintete nem siklik át földi javunk felett, tudja, hogy ezekre szükségünk van... Amikor Isten mosolya kíséri erőfeszítéseinket, az többet ér minden földi jövedelemnél...

Frissen kell tartanunk minden szabadítás, áldás emlékét, amit Isten népének adott a múltban a további és még gazdagabb, bőségesebb áldások zálogaként! Áldásainak - melyek elnyerése kiváltságunk - nincs határa” (Ellen G. White: *Our Father Cares*. 101-102. o.).

„Megtartván a hitet és jó lelkiismeretet” (1Tim 1:19)

1.	K.	Zsolt 55:23	Az Úrra vetett teher
2.	Sz.	Jel 21:23	Isten világosságában
3.	Cs.	2Móz 4:11-12	A Teremtő tanítása
4.	P.	Zsolt 25:10	Istennel szövetségben
5.	Sz.	Zsid 12:14-15	Mindenkivel békésen
		Naplemente: 18:17	Debrecen: 18:06
6.	V.	Jn 14:21	Jézus szeretete és a parancsolatok
7.	H.	Péld 25:21	Kenyeret és vizet
8.	K.	Jn 5:24	A hívő örök élete
9.	Sz.	Róm 6:16	Kinek akarsz engedelmeskedni?
10.	Cs.	Zsolt 8:4-5	Micsoda az ember?
11.*	P.	Lk 11:34	Ószinte vagy gonosz szem?
12.	Sz.	Zsid 9:24-28	Mennyei Főpapunk
		Naplemente: 18:03	Debrecen: 17:53
13.	V.	Zsolt 23:1-3	A Pásztor gondoskodása
14.	H.	Gal 6:9	Lankadatlan jótettek
15.	K.	Zsolt 71:18-19	Kérés idős korra
16.	Sz.	Mk 10:24	Bemenni Isten országába
17.	Cs.	Zsolt 23:3-4	Nem félek a gonosztól
18.	P.	Zsolt 119:92	A törvény véd
19.	Sz.	1Thessz 5:8-11	Éberem, hittel, szeretettel
		Naplemente: 17:50	Debrecen: 17:39
20.	V.	2Kor 4:6-7	Cserépedényben lévő kincsünk
21.	H.	Péld 11:27	Jóra vagy rosszra törekszel?
22.	K.	Ef 4:22-24	Ó ember helyett új ember
23.	Sz.	Ézs 43:12	Isten kijelentése
24.	Cs.	Róm 15:13	A reménység Istene
25.	P.	Lk 19:9-10	Zákeus üdvösséget nyer
26.	Sz.	Ézs 25:8	Nem lesz többé halál
		Naplemente: 17:38	Debrecen: 17:27
27.	V.	Péld 10:12	A szeretet gyógyít
28.	H.	1Tim 5:8	Családi gondoskodás
29.	K.	Mt 7:13-14	Szoros kapu, keskeny út
30.	Sz.	Zsolt 1:1-3	A boldog ember élete
31.	Cs.	Róm 1:16-17	Krisztus evangéliuma

„És nincsen senkiben másban idvesség” (ApCsel 4:12)

1.	P.	Péld 27:2	Ne magadat dicsérd!
2.	Sz.	Zsolt 37:5-6	Bízz az Úrban!
		Naplemente: 16:26	Debrecen: 16:16
3.	V.	Lk 12:25	Segít-e az aggodalom?
4.	H.	Jn 6:35	Az élet Kenyere
5.	K.	2Krón 20:17	Az Úr szabadítására várva
6.	Sz.	Róm 2:14-15	A pogányok és a törvény
7.	Cs.	Jn 1:9	Az igazi Világosság
8.	P.	Jer 12:5	Mi lesz, ha nehézség jön?
9.	Sz.	Zsolt 143:10	Taníts, vezess Istenem!
		Naplemente: 16:16	Debrecen: 16:05
10.	V.	Jn 17:20-21	Egyek legyenek!
11.	H.	Mt 14:27-32	Péter a vízen jár
12.	K.	1Pt 4:10	Élni a kegyelmi ajándékokkal
13.	Sz.	Zsolt 20:8	Ki miben bízik
14.	Cs.	1Krón 28:9	Atyai tanács
15.	P.	1Móz 1:27	Férfi és nő: Isten képére teremtve
16.	Sz.	ApCsel 22:14-16	Saul, Isten választotta
		Naplemente: 16:08	Debrecen: 15:57
17.	V.	Zsolt 5:4	Imádság kora reggel
18.	H.	Lk 6:32	Szeretni, de kit?
19.	K.	Róm 6:13-14	Tudatos döntés kell
20.	Sz.	Ézs 35:3-4	Az erősítés szolgálatában
21.	Cs.	Zsolt 145:9	Jó és könyörületes az Úr
22.	P.	Zsolt 118:8-9	Bízni az Úrban
23.	Sz.	Ézs 1:17	Törekedjetek a jóra!
		Naplemente: 16:01	Debrecen: 15:50
24.	V.	1Móz 22:18	Minden népnek szóló áldás
25.	H.	Péld 6:6-8	A hangya példája
26.	K.	Jn 14:13	Jézus ígérete
27.	Sz.	Ézs 64:8	Bocsáss meg, Urunk!
28.	Cs.	1Jn 3:1	Isten fiai lehetünk
29.	P.	Jn 3:14-15	Jézus és a rézkigyó
30.	Sz.	Zsolt 104:27-28	Az Úrtól várt áldás
		Naplemente: 15:56	Debrecen: 15:45

„...*ímé hirdetek néktek nagy örömet*” (Lk 2:10)

1.	V.	1Tim 2:5-6	Egy az Isten
2.	H.	1Kor 15:51-57	A feltámadásról
3.	K.	2Tim 4:3-5	Józanul!
4.	Sz.	Jel 3:20	Jézus az ajtó előtt
5.	Cs.	Zsolt 50:14	Hálatali áldozat
6.	P.	Róm 9:15-16	Kegyelmes az Isten
7.	Sz.	Kol 3:13	Türelem, megbocsátás
		Naplemente: 15:53	Debrecen: 15:42
8.	V.	Zsolt 145:15-16	Isten gondoskodása
9.	H.	Mt 6:9-13	Mi Atyánk!
10.	K.	Róm 5:1	Megigazulás, hit, békesség
11.	Sz.	1Kor 12:4-6	Eltérő ajándékok, ugyanaz a Lélek
12.	Cs.	1Thessz 4:16-18	Feltámadás, elragadtatás
13.	P.	Fil 1:27	Krisztus evangéliumához méltó módon
14.	Sz.	5Móz 33:27	Az örökkévaló Isten védelme alatt
		Naplemente: 15:53	Debrecen: 15:42
15.	V.	Dán 12:3	Értelmes emberek hatása
16.	H.	Jel 22:20	Hamar eljövök!
17.	K.	Lk 4:18-19	Jézus küldetése
18.	Sz.	Mt 24:42	Készenlétben
19.	Cs.	Fil 4:12	Bármilyen helyzetben
20.*	P.	Fil 1:9-10	Szeretet és ismeret
21.	Sz.	Ézs 55:9	Isten és az emberek gondolatai
		Naplemente: 15:55	Debrecen: 15:44
22.	V.	Mt 1:20-21	József álma
23.	H.	Lk 1:35	Isten fiának születéséről
24.	K.	4Móz 24:17	Csillag származik Jákóbból
25.	Sz.	Ézs 53:1-4	Az Úr szenvedő Szolgája
26.	Cs.	Mik 5:2	Betlehemből származik
27.	P.	Zak 4:6	Isten Lelkével
28.	Sz.	Mik 4:2	Pogányok az Úr házában
		Naplemente: 15:59	Debrecen: 15:48
29.	V.	Mik 7:18	Irgalmas Istenünk
30.	H.	Jóel 2:12-13	Őszinte megtérés kell
31.	K.	Zsolt 90:12	Taníts bölcs életre!